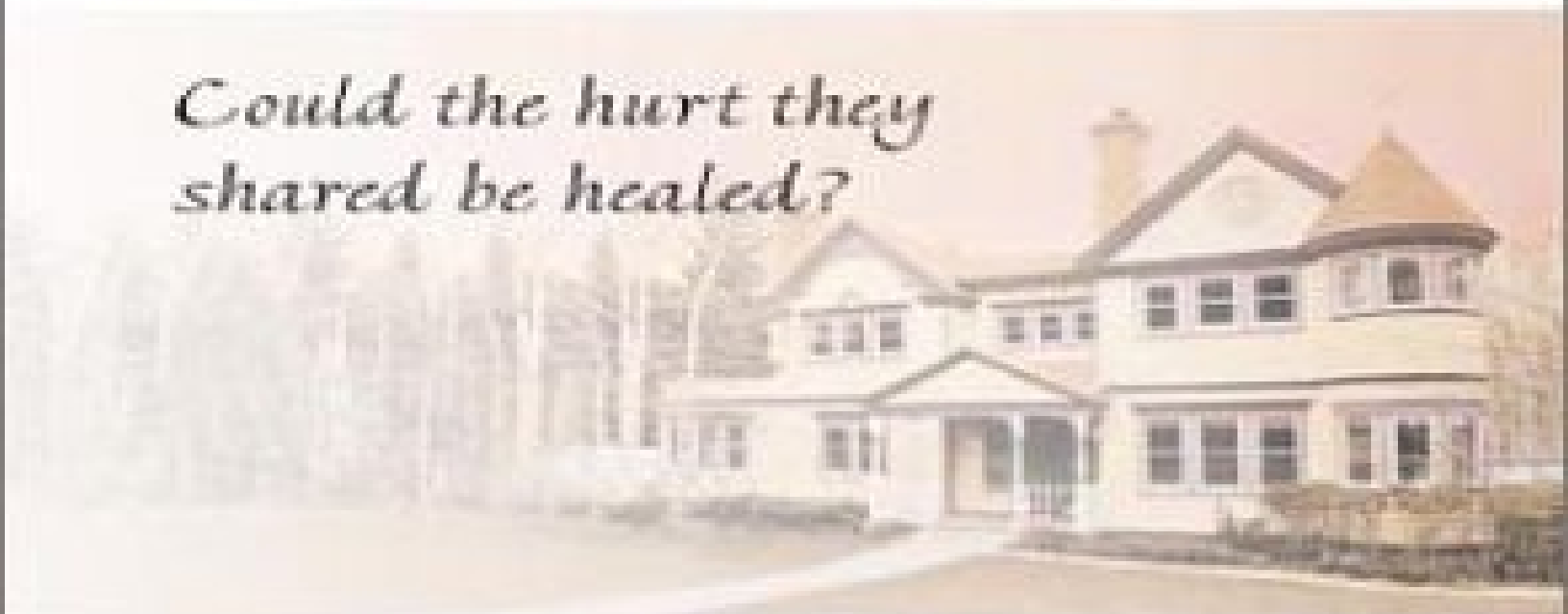

BARBARA

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

DELINSKY

*Could the hurt they
shared be healed?*

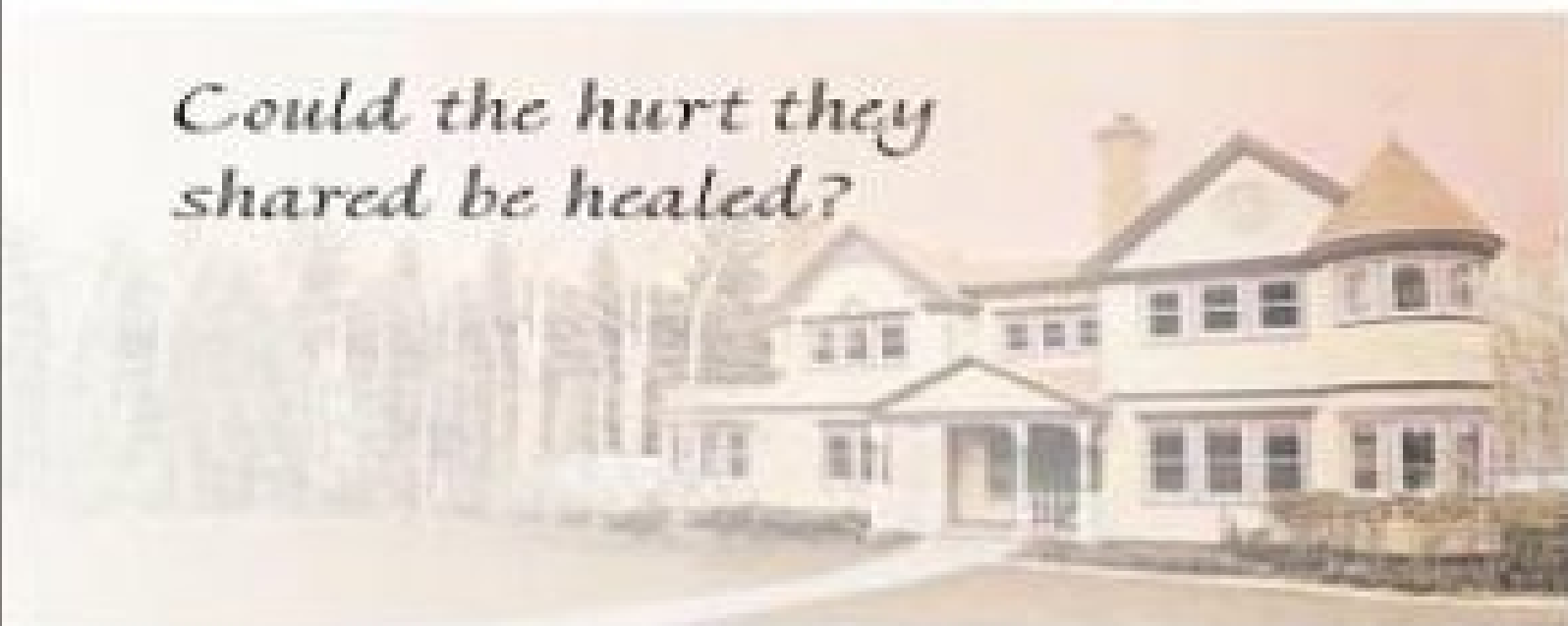
❧ T.L.C. ❧

BARBARA

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

DELINSKY

*Could the hurt they
shared be healed?*

~ T.L.C. ~

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

Ở hoàn cảnh bình thường, Karen Drew chắc sẽ tìm thấy một mục báo lý thú để đọc. Nàng là một du khách du lịch tại nhà qua báo chí. Địa điểm càng kỳ lạ càng tốt. Và quần đảo Seychells vùng nhiệt đới, với những cơn gió nhẹ cùng biển màu xanh ngọc lam hoàn toàn bình dị, dân dã nếu so sánh với địa đầu tiểu bang New York vào tháng Hai đã thuyết phục nàng.

Hôm nay, mặc dù hình ảnh những cây cọ biển, những chú rùa khổng lồ, những bãi cát trắng không có trong quyển tạp chí, nàng vẫn tập trung vào những dòng chữ trên trang báo, cố gắng đọc lớn bằng một thái độ tự nhiên và thở càng nhẹ nhàng càng tốt trước mặt bà Rowena Carlin.

Karen đang bệnh. Gần ba tuần nay nàng chống chọi liên tục với cơn cảm lạnh. Nó bột phát, rồi giảm dần, tưởng chừng khỏi hẳn, chỉ để lại di chứng nghẹt mũi và ho. Không một thuốc chống suyễn, trị nghẹt mũi, long đờm nào có thể lay chuyển nó. Mặc dù Karen gắng hết sức để tạm thời che giấu triệu chứng, nhưng mỗi lần nàng thở là cả một nỗ lực.

Nàng không thể để bệnh nặng. Học kỳ hai sắp đến. Cho dù chưa đến, nàng cũng phải phụ giúp Giáo sư McGuire trong việc nghiên cứu. Xa hơn nữa, những bàn ăn đang chờ nàng tại nhà hàng Pepper Mill. Tiền thù lao chẳng giúp nàng mua được gì đáng kể, mà nàng đang cần tiền, vì thế Karen đã trải qua ba tuần chẳng ngó ngang đến lũ vi trùng đang tấn công nàng. Dĩ nhiên chúng chẳng bỏ đi một cách dễ dàng thế. Cơn bệnh phát triển chậm nhưng chắc chắn bòn rút sinh lực nàng và Karen phải chiến đấu để bảo tồn chút năng lượng còn lại.

Với sức lực yếu ớt, Karen chuyển tờ tạp chí từ nơi nàng đọc lên trên một tấm mền kẻ sọc đang phủ trên người một bà lão:

-Xem này bà Rowena, nó đẹp chứ hả?

Bà Rowena, nãy giờ chăm chú theo dõi gương mặt Karen, hạ ánh mắt xuống nhìn vào quyển tạp chí và ngay lập tức nhìn ngược trở lên. Cái nhìn như soi mói khiến Karen càng phải cố giữ mình trấn tĩnh. Trong suốt tám tháng nàng thường xuyên thăm viếng bà Rowena và một điều nàng có thể hiểu là người đàn bà này hiếm khi bỏ lỡ một lời bình phẩm.

Bà Rowena đã tám mươi một tuổi và là một người tinh tế. Chấn thương cột sống đã cản trở sự đi lại của bà và một cơn đột quỵ kế tiếp đã ảnh hưởng đến tâm trí cũng như đôi mắt bà. Một đôi mắt nói nhiều và nhanh hơn cái lưỡi do bà biết cảm nhận và nhìn xuyên thấu những bức xúc nhỏ nhất nơi người khác. Đôi môi khô héo kia bắt đầu làm việc:

-Có...có một điều kh...ông ổn.

Ngôn từ tuy ấp úng nhưng tốt hơn nhiều so với cách đây ba tháng. Karen rất kinh ngạc về sự cải thiện đáng kể của bà, cả giọng nói lẫn cử động. Rowena tiếp cận phương pháp trị liệu vật lý với ý chí chiến thắng bệnh tật, và bà đang làm đúng như thế. Thật ra đôi chân và tay bà đang dần lấy lại sức sống như là một món quà cho một quyết định đúng đắn. Karen noi gương bà và cố trả lời bằng một giọng tự tin:

-Không, không. Chẳng có gì không ổn cả.

-Cháu...cháu đang ch...chịu đựng thời...thời...tiết.

Karen nhăn mũi và lắc nhanh đầu. Đó là một sai lầm. Khi lắc qua bên phải, nàng còn tỉnh táo. Nhưng khi lắc sang trái nàng cảm thấy choáng váng.

Một phút trước khi lấy lại thăng bằng và một phút sau đó nàng cố gắng chế ngự cơn ho đang thôi thúc, đồng thời thốt bằng giọng khản đặc :

-Cháu chỉ hơi mệt, dạo này cháu rất bận. Hai tuần nữa học kỳ hai sẽ bắt đầu.

Nàng dừng lại khi thấy môi bà Rowena lại mấp máy, kiên nhẫn chờ đợi để bà lão có đủ thời gian hình thành câu nói :

-Vậy ch ... cháu sẽ nghỉ ... nghỉ ngơi chứ?

-Chút ít. Cháu còn hai tuần không có tiết học, vì thế đây là thời gian cháu phải làm việc.

- Cho...cho McGuire?

-Vâng.

-Và...và nhà hàng?

-Đúng vậy.

-Karen?

-Dạ

-Hãy nghỉ... nghỉ ngơi đi.

-Ước gì cháu được thế.

-Ch...cháu có thể nếu cháu muốn.

-Không. Thời gian của cháu tại nhà hàng có thể rút ngắn nhưng cháu phải làm việc đủ giờ với giáo sư McGuire.

-Và còn viếng thăm bà nữa. Thật quá nhiều việc đấy.

-Nhưng cháu thích viếng thăm bà.

-Ch...cháu cũng th... thích công việc của... của ch... cháu, đúng không?

Karen rất muốn khẳng định điều này nhưng nàng không muốn trả lời lập lờ. Công việc phụ tá Giáo sư McGuire là một phần thưởng trí thức trong khi công việc tại Pepper Mill là việc sinh nhai. Nhà nàng bao giờ cũng nghẹt sinh viên, và trong lòng Karen rất khó xử với họ. Một số là bạn học của nàng, số còn lại nàng chỉ biết mặt. Về lý thuyết nàng có thể chia sẻ tình bạn với họ.

Nhưng trên thực tế thì không thể được. Lý do duy nhất là tuổi tác. Ở tuổi hai mươi chín nàng khá “già” so với đa số họ. À, một lý do nữa là sự khác biệt đẳng cấp. Họ là con nhà giàu. Họ không phải làm hai công việc ngoài giờ học như nàng. Họ cũng không sống nhờ vào số tiền ít ỏi và ở trong một căn hộ nhỏ ngoài khuôn viên trường. Họ không phải ăn trong căng tin và được cha mẹ trả tiền đều đặn tại nhà hàng Pepper Mill.

Có những nhóm nhỏ rất dễ chịu không làm mích lòng, thậm chí còn hợp với nàng. Những nhóm lớn thường có khuynh hướng gây huyên náo và sai vặt, thậm chí còn đáng ghét.

Nhưng đó là phản diện. Karen chỉ nhìn vào mặt kia :

-Công việc của cháu không tệ lắm. Giáo sư McGuire nhờ cháu nghiên cứu đời sống của các nghệ nhân ít được biết đến, mà một số họ cháu chắc chắn sẽ không mai một quá lâu...

Karen mím chặt môi lại cố kìm cơn hắt hơi, rồi tiếp tục :

-Còn Pepper Mill làm bánh khoai tây rán rất ngon.

-Cháu ...cháu ăn ở ... ở đó hả?

-Những buổi ăn tối nếu cháu làm việc.

-Họ ... họ bắt cháu trả ... tiền không?

-Không. Chủ thường rộng rãi về điều đó.

Mối bận tâm của bà không phải là các ông chủ:

-Khoai rán ... rán không b...bổ dưỡng.

-Có thể không. Nhưng chắc chắn có vị ngon.

-Quá ...ốm. Karen biết bà không ám chỉ món khoai tây.

-Cháu hả? Không.

Mũi nàng bắt đầu nghẹt, điều này có nghĩa thuốc xịt mũi nàng dùng trước đó sắp hết hiệu lực, và cũng có nghĩa nàng chỉ còn lại vài phút trước khi cơn bệnh hành hạ nàng. Bà Rowena lặp lại :

-Q...quá ...ốm.

Không muốn bàn cãi, Karen lấy lại tờ tạp chí và đọc thêm vài phút nữa, nhưng đôi mắt càng lúc càng nặng và đôi má nóng hừng hực. Karen cảm thấy căn phòng càng lúc càng trở nên ngột ngạt mặc dù cái rét đang len lỏi vào phòng từ cửa sổ. Giọng nói bắt đầu rời rạc, nàng cảm thấy ngực nặng hơn và những nơi trên cơ thể nàng trước đó không đau bây giờ bắt đầu đau đớn. Thuốc aspirin cũng đang giảm hiệu lực. Karen cảm thấy sợ hãi.

Vừa nhẹ nhàng xếp tờ tạp chí lại nàng nhìn bà Rowena với ánh mắt xin lỗi :

-Cháu nghĩ cháu nên về nhà. Tối nay cháu phải làm việc. Ánh mắt đăm đăm của bà Rowena lướt từ gương mặt nàng sang cửa sổ. Một cái gì đó trong cái nhìn của bà khiến Karen quay lại. Tuyết rơi dày đặc.

-Ôi trời.

Nàng lẩm bẩm qua hơi thở.

Dưới thời tiết bình thường, đường về Syracuse từ viện điều dưỡng phải mất bốn mươi lăm phút. Với đường xá đầy tuyết chắc chắn mất lâu hơn. Nếu nàng khỏe điều này không thành vấn đề. Karen không hề mong đợi việc bước ra khỏi viện điều dưỡng tiếp cận cơn bão trong chiếc Chevy cà tàng với điều kiện sức khỏe như thế này.

-Nhưng điều đó là bắt buộc.

-Cháu sẽ không sao đâu.

Vừa nói nàng vừa nhét tờ tạp chí vào túi da trên vai, thở chầm chậm để tăng thêm sức. Karen đứng lên, vớ lấy áo khoác. Con chóng mặt đột nhiên ập vào nàng, cổ ghì chân nàng vào thành ghế, Karen giữ hơi thở đều đặn, thầm mong nó chóng qua.

-Lái...lái xe khô ...không tốt đâu. - Bà Rowena cảnh báo.

Con choáng đã qua, Karen cái rét len lỏi vào lớp vải len trên cổ áo nàng. Các ngón tay hơi cóng khi nàng cài hai nút cuối và cổ lên giọng thản nhiên :

-Thật ra cháu có ấn tượng xấu về thời tiết. Ở đây người ta xử lý tuyết dễ dàng. Những nhân viên xa lộ rất giỏi trong việc ủi tuyết và rải cát.

Nàng quấn chiếc khăn len quàng cổ thêm một vòng, rồi tiếp :

- Ngoài ra, mùa đông năm nay nghiệt ngã nhưng điều đó giúp cháu thêm dày dặn. Cháu sẽ lo lắng hơn nếu trở về New York.

-Ch...cháu nhớ nó ...nó không?

-Thành phố hả? Thật sự là không. Nó quá ...cuồng loạn.

-Cuộc ...cuộc sống của ...của cháu ở đây cũng ...cuồng loạn.

Vừa cho tay vào đôi găng tay da Karen vừa liếc bà Rowena bằng ánh mắt trách móc :

-Bà chẳng nên biết điều đó. Bà chỉ cần biết cháu là một phụ nữ nhàn rồi.

Đôi mắt bà Rowena ánh lên vẻ châm biếm :

-Cháu ...sẽ chẳng ...chẳng bao giờ là m...một phụ nữ nh...nhàn rồi.

Karen không cần hỏi vì sao bà biết. Nàng và bà Rowena là hai linh hồn cùng huyết thống, cùng hiếu kỳ, cùng có ý chí mãnh liệt, cùng có chung những giấc mơ. Ngay từ buổi đầu biết

nhau, Karen đoán chắc bà Rowena chưa bao giờ là một phụ nữ nhàn rỗi trong đời bà. Và nàng cũng không hơn gì.

Cố vận dụng và tập trung để giọng nói có sinh khí, Karen lên tiếng :

- Ý bà muốn nói cháu trông không hoàn toàn khởi sắc, bình tĩnh, vô tư và tập trung. Phải không?

Khi thấy bà Rowena chỉ bấu môi, Karen trở nên ỉu xiu :

-Cháu trông kiệt quệ lắm hả?

-Bệnh

-Cháu chỉ mệt thôi.

-Về ...nhà đi.

Biết rằng đầu mình bắt đầu âm ỉ đau, Karen nâng túi lên vai, mặc dù nàng không thích rời bỏ bà Rowena, một phụ nữ luôn tạo cho nàng sự ấm áp mà nàng không thể giải thích được :

-Cháu sẽ gặp bà vào ngày thứ Ba. Ô kê?

-Ừ.. ơ..c gì cháu th...â ...ý khỏe hơn.

-Cháu sẽ khỏe mà.

-L ...ái chậm thôi.

-Cháu nghĩ sẽ không còn cách nào hơn.

Ánh mắt bà Rowena dán chặt vào gương mặt Karen trở nên lo lắng :

-Có...có lẽ ch ... cháu nên ở lại đây.

Trong cơ thể nàng, Karen suy tính, có cả một ổ vi trùng. Gần gũi bà Rowena là một điều tệ hại, nhưng nàng không thể cưỡng lại được. Cứ hai lần mỗi tuần nàng đều đến thăm bà và những chuyến viếng thăm đó trở thành một phần chương trình không thể thiếu trong đời sống

nàng.

-Không được bà Rowena ạ. Cháu phải lái xe về nhà.

-Vậy chờ ...chờ một lát.

-Càng chờ lâu cháu e đường xá càng tồi tệ. Chốc nữa đây người ta sẽ chờ cháu tại nhà hàng, nếu xong công việc ở đó, cháu phải viết một bài lịch sử. Cháu đã lên kế hoạch cho ngày mai để hoàn thành nó.

-Ngày ...ngày mai là Chủ ...chủ nhật mà. Không ...không có hẹn...hẹn hả?

Karen đáp với thái độ dửng dưng cố ý :

-Không. Cháu sẽ làm ca phụ.

-Đừng làm thường xuyên.

-Cháu biết, nhưng tối thứ Bảy càng bận càng có thêm tiền ...

Nàng bỏ lửng câu nói, nhận ra mỗi từ nàng thốt đều đòi hỏi một nỗ lực :

-Cháu đi đây, bà Rowena.

Karen cúi xuống đắp mền hơi cao lên trên người bà :

-Bà bảo trọng nhé. Thứ ba tới bà muốn cháu mang đến cái gì đặc biệt không?

Nàng luôn hỏi như thế, và luôn bị từ chối.

-Cẩn ...thận nhé.

-Vâng.

Karen vỗ nhẹ lên vai bà lão trước khi ra cửa, rồi dừng lại ngoái cổ nhìn bà :

-Gặp lại thứ Ba nhé.

Sau khi rời khỏi phòng và hình ảnh của bà Rowena khuất dạng, nàng dừng lại hạ thấp đầu, khép mắt một lúc, rồi hít một hơi thở mạnh và tiếp tục đi. Khi đến bàn viết ngay bên trong cổng trước, Karen dừng lại lần nữa để trao đổi với nhân viên hướng dẫn :

-Judy.Chị vừa mới rời bà Carlin. Em biết có ai đó sẽ trông nom bà lão không?

Judy mỉm cười. Cô bé là một học sinh trung học và cô sử dụng thời gian buổi trưa của mình để phục vụ trong viện điều dưỡng. Cô bé cũng khá quen biết bà Rowena và hiểu rằng bà lão bao giờ cũng thương nhớ Karen.

-Biết chứ, cô Drew.

Karen gật đầu cảm ơn và quay nhìn ra cửa sổ, lúc này tuyết đang rơi nhiều đến nỗi nàng không dần được một tiếng rên nhỏ.

Judy bày tỏ thái độ thông cảm :

-Em sống cách đây chỉ hai dãy nhà. Chị đã lái một quãng đường dài. Em ngạc nhiên chị đã làm điều đó ngày hôm qua. Người ta đang kháo nhau về tuyết từ tối qua.

-Chị không biết.

-Chị có nghe gì không?

-Gì là gì?

-Đài phát thanh. Trong xe?

-Không. Chị không nghe.

Judy trở mắt nhìn nàng lộ vẻ không tin :

-Chị không buồn chán sao?Em chắc sẽ điên mất nếu không có âm nhạc, nhất là lái một quãng đường xa như chị.

Karen thở dài nhè nhẹ :

-Thật không may chị không có máy. À, chị có một cái nhưng nó bị hỏng từ khi chị mua chiếc xe này và chị không đủ điều kiện sửa nó khi có quá nhiều chuyện sửa chữa khác nên làm.

Gương mặt Judy chợt sáng lên :

-Chị muốn anh em xem nó không?Anh ấy rất giỏi sửa xe.

-Chị sẽ nhờ nếu chị gặp rắc rối.

Karen lo lắng nhìn bầu trời :

-Mong cho nó qua nhanh.

Judy quan sát ánh mắt Karen :

-Chị chắc muốn lên đường à?

Karen định thở dài, nhưng bật ra tiếng ho trầm đục. Nàng vừa che miệng vừa quay đầu đi, kiểm soát cơn ho, rồi lên tiếng :

-Chị không có nhiều chọn lựa.

-Chị có thể ở lại một lát, chờ xem tuyết có ngưng rơi không?

Cúi đầu xuống, Karen dùng đầu ngón tay được bọc len ấn vào chỗ đau giữa hai mắt. Thật ra nàng đau khắp cơ thể. Các ngón tay tê cóng bên trong đôi găng tay len, đồng thời trên mũi nàng lấm tấm những giọt mồ hôi. Cần phải về nhà, Karen nghĩ, càng sớm càng tốt.

Siết chặt khăn quàng quanh cổ, nàng kẹp chiếc túi dưới cánh tay, khoát vội cánh tay còn lại chào Judy và thu hết nghị lực đi ra cửa.

Tuyết thi nhau ập vào người nàng. Những viên đá li ti cuốn theo chiều gió bắn tới như những mũi kim châm vào đôi má nóng bừng của nàng. Cúi gằm đầu xuống và nheo mắt lại, Karen tập trung sức lực vào đôi chân cố gắng bước những bước vững chãi. Đôi ủng lún dưới tuyết không hơn hai phân, tuy nhiên nàng cảm thấy đang lê bước khó khăn. Bước chân kế tiếp đòi hỏi nỗ lực nhiều hơn bước trước đó. Karen không bỏ cuộc. Chúi đầu thấp hơn để chống lại cơn gió rét, nàng bước những bước vội vã và chỉ nghĩ đến điều mình đang làm, song cuộc đi bộ

đường như bất tận. Nàng xoay mình một vai hứng lấy cơn gió rồi tiếp tục đi theo tư thế như vậy, đồng thời mắt liếc nhìn về khu dưỡng đường. Nó dường như rất xa, tách biệt hẳn khỏi nàng bởi màn tuyết dày đặc trắng xóa.

Cuộc đi bộ cuối cùng cũng chấm dứt, nàng trượt lên con đường dành cho xe ra vào rồi như nửa lướt đi nửa bước lập cập tiến đến xe của mình. Tuyết phủ dày trên kính chắn gió, nàng đưa tay gạt bớt rồi rút mạnh bao tay ra, lục lọi trong túi tìm chìa khóa, mở cửa xe và ngã người vào bên trong. Tiếng sập cửa đi kèm theo một tràng ho rũ rượi. Karen ngã đầu vào ghế dựa, mắt nhắm nghiền bất động và cổ thở nhẹ đều.

Tuy nhiên đó không phải cách đưa nàng về nhà, vì thế mặc dù đầu cảm thấy như búa bổ nàng vẫn ngẩng đầu lên, xoay chìa khóa khởi động.

Kéo khăn quàng ra khỏi mặt, Karen thử lại lần nữa. Vẫn không có gì xảy ra. Không một âm thanh nào của động cơ nổi lên.

Karen nhắm mắt lại, gục đầu trên tay lái rên khe khẽ. Nguyên nhân do bình điện. Nàng biết đúng là nó. Từ vài tuần nay chiếc xe đã có vài triệu chứng nhỏ, ngầm báo có gì bên trong hao mòn già cỗi. Karen đã không lưu ý đến bởi chính bản thân nàng cũng đang hao mòn, già cỗi. Nàng không có điều kiện để sửa chữa chiếc xe, quá ít thời gian cũng như tiền bạc.

Ngẩng cao đầu, Karen cố suy nghĩ tìm biện pháp. Đôi mắt khô hanh tập trung vào cần số, hai tay lắc mạnh, rút chìa khóa ra khỏi ổ khởi động, kiểm soát xem có lấy đúng chìa không, rồi tra vào xoay tiếp.

Nàng đạp lên chân ga một lần nữa, chậm chậm, rồi lại xoay chìa khóa. Karen đạp chân ga lần thứ hai, rồi ba, bốn ...cùng lúc thay đổi ổ khởi động từ tắt sang mở, tới sang lui kèm theo những tiếng thở dồn dập.

Karen xem lại chiếc máy thu thanh để bảo đảm nó không hoạt động, tắt hệ thống nhiệt, kiểm tra lại gạt quét trên kính chắn gió để đảm bảo nó cũng tắt rồi tiếp tục xoay chìa khóa.

Rùng mình vì lạnh, nàng nhìn vào đồng hồ nhiên liệu; cây kim chỉ số không. Vậy là xăng nàng đổ cách đây ba ngày đã cạn kiệt.

Nuốt mạnh một cách đau khổ, Karen nhìn lên bầu trời với ánh mắt thất vọng. Một bộ động

cơ chết giữa cơn bão tuyết!

Cơ thể rã rời, nàng ngồi đó bất động như một pho tượng đến khi chợt nhận ra nếu ngồi lâu hơn nàng sẽ bị đóng băng. Tuyết đang bắn loạn xạ lên kính chắn gió; vết quét nàng lau trước đó đã bị phủ kín. Tệ hơn nữa, sức mạnh của cơn gió làm rung chuyển xe nàng, đưa cái rét len lỏi vào tận xương.

Không có sự cầu viện nào, Karen nhét sâu chìa khóa trở lại túi áo, đeo bao tay lại rồi ra khỏi xe. Cơn lốc khiến nàng lao đảo một thoáng, Karen vội vã kéo khăn quàng lên cao hơn để che tóc, nhưng cơn gió nhanh chóng thổi bật nó xuống và nàng phải cúi đầu xuống bước đi, để lại những dấu chân nhanh chóng bị tuyết che phủ.

Tuy nhiên Karen không thể đi xa được vì một cơn chóng mặt khác bắt đầu tấn công nàng. Lần này, không có ghế ngồi nghỉ, nàng đứng chới vói giữa cơn bão thở thật nhẹ để tránh gây đau đớn cho hai lá phổi bị xung huyết. Karen cảm thấy nóng bừng trong cơ thể, lạnh buốt ngoài da, đôi chân bủn rủn và nàng không muốn gì hơn là nằm xuống một lát. Trong khi mong mỗi ai đó xuất hiện giúp khởi động xe, Karen nằm xuống. Chỉ một vài phút nghỉ ngơi ... và nàng sẽ khỏe.

Vấn đề là phải trở lại khu điều dưỡng, tuy nhiên đôi chân nàng dường như không muốn làm việc, và cơn chóng mặt không thể qua đi. Cơ thể nàng không thể nghe theo lệnh của bộ não và điều đó khiến Karen mất tinh thần. Nhưng nàng phải vào trong khu nhà và nàng phải làm điều này thật nhanh. Trời đất càng lúc càng trắng xóa. Nàng chưa bao giờ sợ tuyết nhưng bây giờ có cái gì đó kỳ lạ về nó. Nó trở nên quá dày như một tấm mền len bao trùm nàng nhưng để làm nàng tê cóng hoặc làm nàng ngẹt thở. Còn âm thanh ... nàng chưa bao giờ nghĩ tuyết lại phát ra loại âm thanh vo vo như thế ...

Chương 2

Brice Carlin cho xe vào bãi đậu xe ngay khi Karen rời khỏi khu điều dưỡng. Tắt máy xe, anh

ngồi theo dõi nàng chống chọi cơn bão suốt đoạn đường đến xe gần xe anh. Thoải mái bên trong xe có hệ thống sưởi, anh ngạc nhiên tự hỏi tại sao nàng không khởi động xe. Khi nàng gục đầu trên tay lái anh rợn lên một sự thỏa mãn tai quái.

-Vậy là cô ta bệnh à? Tốt. Cô ta nên bị bệnh.

Thay vì rời khỏi xe và biểu lộ thái độ khinh thường của mình bằng cách đi hiên ngang qua mặt nàng vào trong khu dưỡng đường, anh tiếp tục theo dõi. Anh không thể hiểu nàng đang làm gì, tại sao cô ta không khởi động xe, nếu không phải lý do nào khác hơn là đang mở hệ thống sưởi. Trời đang rét căm căm, nhiệt độ bên ngoài đã xuống không độ. Nhưng nàng chỉ ngồi đó hơi tựa người về phía trước.

Qua lớp kính phủ tuyết, Brice có thể hình dung hầu hết nét mặt nàng, phần còn lại anh ghi nhớ, và anh nhớ rất tốt. Hai ngày nay anh âm thầm quan sát nàng. Anh nhớ rõ đôi mắt tròn xoe, sống mũi dọc dừa, đôi môi thanh tú. Anh nhớ rõ cái nhìn ngây thơ của nàng đã làm cho anh xốn xang lẫn hồi hộp, đã cho anh một niềm an ủi ở một chừng mực nào đó và niềm an ủi đó biến mất vào ngày nàng được tha bổng

Quai hàm nghiến chặt hơn những thời điểm trước đó, Brice theo dõi nhất cử nhất động của Karen. Anh chờ nghe tiếng xe của động cơ nàng, nhưng thay vào đó nàng ra khỏi xe và bắt đầu trở ngược về hướng dưỡng đường mà anh cho rằng nàng muốn lấy món gì đó để quên. Đã gần bốn giờ, thời gian không cho phép anh ngồi mãi trong xe. Nhưng nếu anh rời xe và vào dưỡng đường, một lần nữa anh lại liều lĩnh mặt đối mặt với nàng và anh không chắc mình tự tin trong trường hợp đó. Vì thế anh vẫn ngồi lại theo dõi hành động của nàng.

Những bước đi chậm chạp, rồi dừng lại.

Thoạt đầu anh nghĩ nàng đang chơi trò dờ hơi trong cử chỉ lúc lắc của nàng; nhưng sau đó khi nàng đu đưa một lần nữa và toàn thân nàng sắp chạm đất thì ý tưởng nàng không ổn đột nhiên trỗi lên trong đầu anh.

Không một suy nghĩ nào khác, Brice mở tung cửa xe phóng mình ra. Karen nằm khoanh người mềm nhũn, hầu như không còn hơi thở khi anh chạy đến nàng. Anh nâng nàng lên khỏi tuyết định hướng về khu điều dưỡng nhưng rồi dừng lại, mím chặt môi, và xoay người lại. Một lát sau Brice đặt nàng ở băng sau trong xe anh và bắt đầu xét nghiệm sức khỏe nàng. Trán và hai má quá nóng, làn da tái nhợt; hơi thở nàng gấp rút, cạn và khó khăn.

Đã nắm rõ bệnh tình, anh vội đóng cửa sau, vòng lại chỗ ngồi tài xế, cầm tay lái rồi khởi động xe lên đường.

Karen dần dần hồi phục sự nhận thức. Nàng cảm thấy vừa lạnh, vừa đau nhức. Nàng cũng cảm thấy nhẹ bỗng tựa như trước đó đang trôi bèo bồng và vừa mới chạm đất. Mắt nàng nhắm nghiền, điều đó khiến nàng dễ chịu hơn, rồi chợt nhớ lại thực tại, nàng mở mắt ra.

Việc đầu tiên nàng thấy là bảng điện trên xe, nó trưng bày các nút, đồng hồ hoàn toàn xa lạ. Karen cảm thấy mất phương hướng, Karen nhướn mắt lên nhìn kính chắn gió. Tuyết vẫn va vào nó nhưng cặp cần gạt đang làm việc, còn của nàng thì không. Xe của nàng không hoạt động, vậy còn chiếc này? Và cho dù đây là xe của nàng, nàng cũng không đang lái.

Vừa chớp chớp mắt, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn tài xế và điều đó khiến nàng hoảng sợ.

Gương mặt nhìn nghiêng hoàn toàn xa lạ và đầy hăm dọa, mái tóc đen sẫm. Cổ áo khoác dựng đứng che gáy và đen như mọi thứ trong xe.

Bằng sức mạnh tiềm ẩn được khơi dậy vì hoảng sợ, Karen vồ lấy tay cầm cửa xe rồi kéo mạnh. Nàng chắc sẽ lộn tung ra ngoài nếu không có một cánh tay túm lấy eo và ghì nàng lại. Cùng lúc chiếc xe chệch hướng băng ra lề đường, lướt qua một cây cổ thụ trong gang tấc trước khi dừng lại trên bãi tuyết.

Giọng nói tối sầm phía trên nàng hét to:

-Quỉ tha ma bắt, cô làm cái chi vậy?

Karen cố gỡ cánh tay ở eo mình, nhưng nó cứng như thép:

-Buông tôi ra.

Vừa rên rĩ nàng vừa vặn người mong vượt khỏi cánh tay, nó hơi lỏng một chút.

-Để cô chạy ra ngoài dưới thời tiết này à?

Nàng tiếp tục vặn người, tiếp tục gỡ cánh tay, cố làm nó lỏng thêm.

-Anh không thể giữ tôi ở đây... Tôi không muốn ở đây... bắt cóc là một tội tử hình...

Chuỗi từ tuôn ra bụi chận đứng bởi một cơn ho sù sụ, làm đầu, ngực, bụng nàng đau thắt.

Brice tranh thủ nàng đang ho, vói tay qua người nàng đóng sập cửa xe lại. Anh vừa thẳng người thì cơn ho phía sau cũng vừa dứt, Karen vói lấy tay cầm lần nữa. Một lần nữa anh ôm eo nàng và đẩy nàng dựa vào ghế, không che dấu sự bức dọc:

-Tôi không bắt cóc cô đâu.

Giọng nói Karen vừa yếu ớt vừa run rẩy:

- Tôi muốn ra khỏi đây.

-Không phải bây giờ. Không phải ở đây.

Đầu tựa vào thành ghế dựa, mắt dán lên con đường giọng nàng hỗn hển:

-Vậy, ở đâu?

-Nhà tôi.

Mắt nàng nhìn anh nghi ngờ. Đây là lần đầu tiên Karen nhìn trực diện anh, và nếu trước đó nàng nghĩ mình bị đe dọa khi tưởng anh là người lạ, thì bây giờ ý nghĩ đó thậm chí còn mạnh hơn. Nàng nhận ngay ra anh. Cho dù bao nhiêu tháng trôi qua, nàng không bao giờ quên được ánh mắt soi mói, tối sầm đó.

Một cách khó khăn, nàng cố vùi mình xuống nệm ghế xe.Karen im lặng, bất động, đột nhiên nàng cảm thấy sợ phải cử động hay lên tiếng.

-Cô biết tôi là ai chứ?

Brice thăm dò cũng bằng giọng nói trầm đục nhưng ít bức bối hơn, anh không có sự hối tiếc nào khi làm nàng hoảng sợ; cô ta đáng phải chịu như thế.Khủng bố cô nàng lại là một chuyện khác.

Karen gật đầu.

-Cô ra ngoài để trở lại đó à?

Nàng chỉ im lặng nhìn anh. Giọng anh trở nên nghiêm nghị hơn :

- Tôi muốn nói cô đang bệnh, và việc viếng thăm bà Rowena là một hành động thật sự ngốc nghếch. Cô có biết, ở tuổi bà ấy, sẽ nguy hiểm thế nào nếu bà nhận một cú xốc nào đó không?

Karen lại gật đầu.

Nhẹ nhàng, chậm rãi, Brice buông lỏng cánh tay ra :

-Vậy tại sao cô phải gặp bà ấy hôm nay?Cô chưa chận đứng được cơn ho. Có vẻ nó đã ngự trong cô từ lâu. Điều đó không giúp cô bỏ qua một chuyến viếng thăm à? Hay là cô nghĩ bà ấy lệ thuộc duy nhất vào cô vì tình nhân ái?

Lời mỉa mai của anh khiến Karen đau nhói như một lời buộc tội. Nàng biết nàng ích kỷ. Nếu bà Rowena có mệnh hệ gì, nàng không bao giờ tha thứ cho bản thân mình. Vả lại nàng cần đến thăm bà và nhu cầu này là cho riêng nàng hơn là cho bà Rowena. Nhưng nàng có thể giải thích điều đó cho Brice nghe được không?

Bằng giọng khàn khàn, nhỏ nhẹ, Karen thừa nhận :

-Tôi sai rồi.

Nàng không biết anh. Mặc dù họ đã gặp nhau trước đó và đây chính là lần đầu tiên họ nói chuyện với nhau. Anh ấy có lý do đúng đắn để ghét nàng và nếu anh ta muốn trả thù, nàng thật sự không muốn chống đỡ.

-Đó là tất cả những gì cô phải nói à?

-Tôi cảm thấy không khỏe. Nếu anh có thể đưa tôi trở về xe tôi ...

Nàng nuốt chứng ý nghĩ còn lại khi thực tế đang đè trên đôi vai nàng. Chiếc xe đã hỏng. Nàng đang bệnh. Bão tuyết vẫn còn hung hãn. Còn Brice Calin, về mặt lý thuyết, đang ở thế có quyền tùy ý quyết định về nàng.

Karen cảm thấy mất dần nghị lực, nàng thì thào :

-À không, một taxi. Chắc phải có một chiếc.

Nhưng phí taxi về Syracuse quá cao :

-Hoặc trạm xe buýt. Nếu anh có thể bỏ tôi...

-Còn xe của cô?

-Nó chết máy rồi.

-Đó là lý do tại sao cô định đi ngược về đường?

Karen gật đầu, đột nhiên nàng cảm thấy rất lạnh. Trước đó nàng run vì sợ nhưng khi biết Brice là ai, điều đó cũng qua đi. Anh ta là cháu của bà Rowena và chắc chắn anh ấy sẽ không xâm hại thể xác nàng. Hiện giờ nàng run là do cơn rét.

Brice liếc nhìn con đường rồi nhìn ngược lại Karen; anh cố ý nói chậm rãi từng tiếng mong nhận được sự nghe lời :

-Tôi sẽ khởi động máy lại tôi không muốn cô vớ lấy cửa xe bởi vì nếu nó mở lần nữa và tôi không kịp tóm lấy cô, điều đó có nghĩa là cô tự quyền sinh, hoặc cô sẽ làm cả hai chúng ta cùng chết nếu tôi bị trượt ra khỏi đường lần nữa.

Karen không nói gì bởi vì nàng lại cảm thấy chóng mặt. Vì thế nàng khép mắt lại và cố thở thật chậm, ngực nàng đau nhói theo từng hơi thở.

-Cho đầu vào giữa hai đầu gối cô đấy.

-Tôi không làm được.

Brice cao giọng theo kiểu ra lệnh mạnh mẽ hơn:

-Cho đầu vào giữa hai đầu gối cô.

Nàng bắt đầu run nhiều hơn :

-Nó đòi hỏi quá nhiều cố gắng.

-Cô bị như thế này bao lâu rồi?

-Không lâu.

- Bao lâu?

Vừa mở mắt ra, Karen vừa nghĩ đầu nàng chắc sẽ đỡ hơn nếu nàng thấy bầu trời :

-Một tuần, có thể nhiều hơn một chút.

Nàng có thể thấy bầu trời ổn rồi, nhưng có một điều nàng không nhận ra:

-Anh đang đưa tôi về khu điều dưỡng đường phải không?

-Về nơi đó làm gì? Một điều duy nhất cô có thể gây ra ở đó là truyền bệnh cho những người vô tội.

Lời anh nói như kim chích, nhưng Karen quá yếu để đón nhận nó:

-Tôi luôn cẩn thận với bà Rowena.

-Cô điều khiển vi trùng hả?

Lún người sâu hơn trong chỗ ngồi, Karen hơi trở mình để áp má vào tấm nệm:

-Phải. Anh đang đưa tôi đến xe buýt hả?

-Chẳng có xe buýt nào trong thời tiết này cả. Tất cả sinh hoạt đều ngưng hoạt động. Tôi đã nói với cô rồi. Tôi sẽ đưa cô về nhà tôi, nó chỉ cách đây năm phút.

Khi nàng định lên tiếng phản đối, anh tiếp :

-Hoặc là nhà tôi hoặc bệnh viện.

Karen khoanh tay trước bụng :

-Tôi không đủ khả năng trang trải viện phí.

-Tôi biết.

Brice nói, nhưng Karen không nghe. Nàng cuộn người lại, cảm thấy mệt mỏi và bối rối. Anh liếc nhìn gương mặt nàng. Nàng rõ ràng rất ốm. Làn da xanh xám và ẩm mồ hôi. Anh sẽ không biết bệnh tình nàng thế nào trừ phi đưa nàng về nhà và giám định kĩ. Tuy nhiên nếu nàng cần đến bệnh viện, anh sẽ không lưỡng lự đưa thẳng nàng đến đó.

Năm phút đã kéo dài thành mười khi Brice giảm tốc độ để tránh trượt lên những viên đá tuyết nhỏ trên mặt đường. Anh đang lo. Một điều nhạy cảm, anh biết, là lý ra phải đưa nàng vào dưỡng đường khi nàng đã quy. Nếu có sự cố không hay nào với nàng xảy ra trong xe, anh sẽ bị rắc rối.

Nhưng anh đã đi quá xa để quay ngược lại. Brice tự an ủi, nhà anh sẽ thích hợp với việc điều trị bệnh nàng. Sau rốt, anh và Karen đâu phải hoàn toàn xa lạ!

Cuối cùng rời bỏ đường chánh, anh hướng xe xuống một đoạn đường ngắn và cảm thấy nhẹ nhõm khi hình dáng quen thuộc của ngôi nhà mình lộ ra qua con đường dẫn vào nhà phủ đầy tuyết. Brice cẩn thận điều chỉnh tốc độ khi đi vào khúc vòng và dừng lại trước cửa nhà.

Karen vẫn đang run trong giấc ngủ.

Kéo cao cổ áo lên, anh bước ra, đi vòng đến cửa xe sau, mở cửa rồi nhẹ nhàng nâng nàng lên.

Karen khẽ giật mình khi Brice thay đổi tư thế để đá cánh cửa đóng lại. Đôi mắt nàng mở hé, cất giọng khẽ khàng :

-Anh có thể để tôi xuống.

Làm ngơ lời yêu cầu anh đi thẳng vào hành lang rộng, vượt qua phòng khách rồi đặt nàng lên chiếc ghế trường kỷ. Karen lập tức ngồi dậy.

Một chiếc taxi nàng nghĩ. Nàng nên gọi một chiếc taxi. Karen nhìn quanh phòng tìm điện thoại. Không có. Nàng không còn đủ sức để đi tìm nó. Nàng rất lạnh tay chân như đang ngâm trong nước đá, toàn thân nàng run lấy bầy. Chỉ bằng cách nghiến chặt quai hàm, nàng mới giữ hàm răng lập cập khỏi va vào nhau.

Cùng lúc, Brice ném chiếc áo khoác lên ghế và ngồi xuống trước lò sưởi lớn, sắp xếp những

thanh củi nhóm lửa.

Karen nhận thấy mặc dù không có cổ áo khoác sẫm tối, trông anh vẫn đầy đe dọa. Chắc là do khổ người anh ta: cao trên trung bình, mảnh khảnh nhưng rắn chắc. Có thể do trang phục anh ta: quần và áo len màu xanh hải quân, chỉ duy nhất cổ áo sơ mi màu xám nhạt làm giảm bớt sự dữ tợn. Cũng có thể do khẩu khí của anh ta.

Rất có thể, Karen kết luận, chính gương mặt anh ta. Khắc khổ. Ủ dột. Hung hiểm theo cách của người đàn ông mà trong giai đoạn đầu đời đã thấy, hoặc chọn để thấy, mặt trái của cuộc sống quá thường xuyên.

Karen chắc sẽ thắc mắc về điều đó nếu nàng có thời gian nhưng Brice đang đứng lên, hai tay chống nạnh, quay trở lại và nhìn nàng với ánh mắt khó đăm đăm.

Karen thu hết can đảm để không co rúm người lại nhưng điều đó càng lúc càng khó khi thời gian trôi qua mà không có âm thanh nào phá tan sự yên lặng ngoại trừ tiếng lách tách của ngọn lửa đang bùng cháy trong lò sưởi và tiếng thở khò khè trong lồng ngực nàng. Karen vẫn còn mặc áo khoác, quàng khăn, và đi găng, vì thế những thớ thịt đang run giật bên trong người nàng không thể thấy được nhưng để chắc chắn, nàng kẹp chặt hai tay giữa đùi mình. Khi Brice tiếp tục trở mắt nhìn nàng, nàng đảo ánh mắt khỏi anh. Nhưng, như một nam châm, ánh mắt anh hút lấy ánh mắt nàng trước khi nó trượt đi.

Karen tăng hăng :

-Tôi sẽ theo con đường của tôi ngay khi tuyết ngưng rơi.

-Cho tới sáng mai, chưa hẳn tuyết sẽ ngưng rơi và tôi không tin đường xá sớm được dọn dẹp sạch sẽ.

-Nhưng ...nhưng tôi không thể ở lại đây.

Brice buông lỏng hai tay xuống :

-Cô không có nhiều lựa chọn.

Anh vội lấy chiếc áo khoác :

-Tôi sẽ cho xe vào ga ra. Tôi không có ý định lái xe đi nữa.

-Có phải khi nãy anh đang trên đường đến thăm bà Rowena không?

-Bà hiếm khi trông đợi tôi và bà cũng không lo lắng về tôi.

-Nhưng tôi không thể ở lại đây.

Karen lo lắng nhìn vào chiếc đồng hồ nằm dưới những lớp y phục:

-Lẽ ra tôi phải trở về Syracuse. Tôi phải làm việc, sau đó tôi còn phải viết một bài văn. Tôi không thể ở đây

Brice giám định nàng thêm một lần nữa. Phía dưới những lớp len kia là một cơ thể run rẩy, lạnh giá, kiệt quệ và yếu đuối, đó là những điều khá bi đát trong sự đánh giá của anh. Còn cô ta thì cứ cãi.

Nhưng nếu cô nàng nghĩ mình sẽ vượt qua tình cảm này, cô ta lầm!

Bằng nụ cười gượng gạo, anh nhún vai:

-Cô không thể rời khỏi đây được.

Thản nhiên kéo cao cổ áo, Brice rời khỏi phòng.

Karen không thích nụ cười đó, không thích cả giọng nói. Nói chung nàng không thích người đàn ông này.

Đúng, anh ta là cháu nội của bà Rowena, và nàng tin anh ta sẽ không làm hại nàng. Nhưng không hại mặt này thì cũng hại mặt khác. Không cần phải là một thiên tài mới dịch được ý nghĩa nụ cười đó. Về thể chất, Brice Carlin có thể không ra tay, nhưng nụ cười đó hàm ý anh ta sẽ đặc ý khi tung ra một đòn tra tấn tâm lý nho nhỏ.

Karen không chịu bó tay trước bất kỳ loại tra tấn nào.

Lết đến mép giường, nàng hít một hơi thở cố đứng lên. Nàng tìm thấy lối đi trở lại hành lang, băng qua nó và vào một căn phòng ăn thông với một phòng khác. Tại đó nàng bắt đầu cảm thấy chóng mặt; tựa hông vào chiếc ghế trường kỷ bọc da và cúi đầu xuống chờ cơn choáng qua đi, Karen tiếp tục vào căn phòng kế tiếp. Hàng mộc trong phòng đều mang màu sẫm tối, bao gồm một cái bàn và một chiếc ghế bằng gỗ dát ngựa đục đẽo tinh xảo, và rõ ràng đây là phòng ăn. Băng qua phòng ăn, nàng đến một căn phòng rất lớn chứa thức ăn và đồ dùng thức ăn uống, rồi vào căn phòng cuối cùng, nhà bếp.

Có một điện thoại nằm trên quầy. Nhắc ổng nói, nàng gọi nhân viên hướng dẫn tổng đài và chỉ một thoáng nàng đã tiếp xúc với nhân viên xe buýt.

Brice nói đúng, không có chiếc nào lăn bánh.

Chán nản nàng gọi số khác, lần này là liên lạc viên của một trong những công ty taxi địa phương và câu trả lời cũng giống như trước.

-Họ không đi đâu.

Giọng nói của Brice từ ngưỡng cửa. Karen quay lại khi Brice ném đôi găng lên quầy. Những mảng tuyết lốm đốm trên đầu và vai anh :

-Họ không muốn chết cóng ngoài đó.

Lời nói không khác của anh liên lạc viên mấy.

-Tôi sẽ thử công ty khác.

Cơn ho theo sau lời nói.

-Cứ thử năm lần và cô chẳng đi đâu hết. Đường xá không đáng tin cậy, tầm nhìn xấp xỉ số không.

Nàng ép ổng nghe vào tay, nhắm nghiền mắt lại :

-Một tài xế nào đó có thể đang túm tiền.

Nhưng khi Karen mở mắt ra để quay một số khác, nàng thấy trời đất đảo nghiêng. Nàng chói với, túm chặt mép quỳ, cùng lúc buông rơi ống nghe.

Brice bình tĩnh nhặt nó lên rồi đặt lên giá. Nhưng sự bình tĩnh của anh bị nao núng khi anh quay sang Karen. Toàn thân nàng rũ rượi, suy nhược đến nỗi lương tâm trị bệnh trong anh bị cắn rứt.

Bằng giọng kẻ cả anh lên tiếng :

-Tôi nghĩ cô nên nằm gần lò sưởi.

Đoạn anh nắm lấy phần cánh tay gần bả vai Karen dìu nàng đi, chỉ dừng lại khi nàng không thể di chuyển. Anh ái ngại nhìn nàng, lòng bàn tay siết hơi mạnh hơn.

Karen theo anh trở lại phòng khách không phải vì nàng từ bỏ cuộc phấn đấu mà vì nàng biết khi nào nên khởi sự lại. Brice có lý; nàng nên nằm gần lò sưởi ít ra đến khi cơ thể nàng ấm lên. Nàng quá lạnh. Quá nóng. Quá mệt mỏi. Ngoài ra, không có xe buýt nào chạy, không chiếc taxi nào muốn rước nàng. Nàng đã nỗ lực phấn đấu.

Hai gối Karen khụy xuống khi nàng hạ người xuống ghế trường kỷ. Không thể tự xoay sở, nàng tựa nghiêng người vào thành ghế bọc nệm đến khi đầu nàng nằm hẳn xuống. Brice nâng hai chân nàng lên và nhanh chóng co chúng lại ép vào lòng nàng.

Bàn tay ấm áp chạm vào má, rồi trán nàng. Giọng nói khô khan vang lên :

-Cô đang nóng như lửa.

-Tôi đang lạnh.

-Đó là do sốt. Đừng cử động. Tôi sẽ trở lại.

Karen không bận tâm anh ta có đến hay không. Nàng chỉ lo cho bản thân mình mà tập trung suy nghĩ cách thoát khỏi hoàn cảnh éo le hiện tại. Karen mở mắt nhìn ngọn lửa, rồi khép lại để xem những đốm lửa bập bùng phía sau mí mắt. Nàng nhét hai tay vào giữa hai đầu gối, hơi nghiêng mình và rên khe khẽ.

Không bao lâu Brice trở lại; anh tháo khăn quàng khỏi cổ nàng. Karen kẹp một tay vào chiếc

khăn :

-Đừng làm thế, tôi lạnh.

-Đồ của cô bị ẩm vì tuyết. Tôi có mền và cô sẽ ấm hơn nếu đắp chúng.

Điều anh ta nói không có chỗ bắt bẻ. Karen bỏ tay khỏi khăn và tự nâng đầu lên để anh dễ dàng tháo nó. Dịu dàng, nhẹ nhàng, hiệu quả.

Cũng như vậy, Brice tháo đôi găng, rồi áo khoác nàng ra. Lần này Karen đang ngồi, cảm thấy ngượng và không thấy quá lạnh cũng như quá nóng. Tiếp theo Brice ngồi chồm hổm trước mặt nàng rồi kéo đôi ủng của nàng ra.

-Tôi làm chuyện đó được.

Giọng nàng tuy nài nỉ nhưng không đủ cứng rắn, và anh đã tháo chúng ra trước khi nàng có thể tập trung thêm sức mạnh.

Bóp nhẹ bàn chân nàng, anh cảm thấy nó lạnh buốt mặc dù được bảo vệ bởi chiếc tất len dài, Brice ngẩng lên nhìn Karen :

-Cô nói điều này đã xảy ra bao lâu rồi?

Nàng nhích một vai lên thay cho nhún vai :

-Hơi lâu.

-Hơi lâu là bao lâu?

-Một tuần, có thể hai.

Anh trân trối nhìn vào mắt nàng, còn Karen đang cố hình dung anh ta thấy gì trong đó thì thành linh Brice giơ bàn tay lên sờ vào cổ nàng. Karen rụt người tránh, bật tiếng la khàn khàn :

- Anh làm gì vậy?

-Kiểm tra các tuyến bị sưng. Có bị đau không?

-Tôi không biết.

Brice dịch người ngồi lên ghế trường kỷ và vòng bàn tay ra sao lưng nàng, các ngón tay ấn ấn thăm dò không để nàng kịp tránh né.

-Đau không?

-Không !

Giọng nói nàng tức tối, rồi lại ho. Khi Karen lấy lại nhịp thở, nàng lườm anh:

-Cứ khẳng khẳng như thế, hả? Anh đã lấy bằng cấp y khoa ở đâu vậy? Sears and Roebuck hả?

Brice bỏ tay ra, nói giọng chắc nịch :

-Thật ra là ở YALE. Rồi kế tiếp là Sloan- Kettering.

Mồm Karen há hốc. Anh chàng quả thật làm nàng ngạc nhiên.

-Bộ cô không biết tôi là bác sĩ hả?

Nàng lắc đầu.

-Bà Rowena không nói cô nghe à?

Lại lắc đầu. Brice nhú mày.

-Cô biết về tôi nhiều không?

-Chỉ biết anh là cháu nội bà Rowena, anh viếng thăm bà ấy thường xuyên, và anh không có lý do gì để thích tôi.

-Đúng cả ba điểm.

Rồi anh nheo mắt :

- Và bà ấy chưa bao giờ nói tôi là một bác sĩ?

Karen muốn nằm trở lại. Đầu nàng nặng như chì, đôi mắt như có lửa, lồng ngực như treo một chảo bùn và bao tử cồn cào tựa như chứa cát.

-Tôi đã trả lời hai lần rồi.

Rồi không cần biết Brice đang ngồi cạnh mình, nàng nằm vật xuống, cuộn người lại bật ra một tràng ho khan, rồi lẩm bẩm :

-Mình không thể hiểu được. Nó chỉ là cơn cảm thôi.

-Nó bắt đầu khi nào vậy?

-Cách đây ba tuần.

-Ba?

-Nó cứ tái đi tái lại hoài.

- Cô có tìm cách chặn đứng nó không?

Thột tiên nàng không trả lời. Tiếng thở khò khè của nàng át cả tiếng lách tách của ngọn lửa. Sau cùng Karen lên tiếng :

-Tôi cố dỗ giấc ngủ nhưng không ngủ được.

-Cô phải nghỉ học và nghỉ ngơi ở nhà.

Karen trở mình, rên khẽ rồi thì thào :

-Làm sao anh biết tôi đi học?

-Tôi biết điều đó bởi vì tôi đã dò hỏi khi thấy cô viếng thăm bà nội tôi. Cô là sinh viên dự bị. Cô nhận được nửa học bổng và cô trả phần còn lại bằng việc phụ tá nghiên cứu cho giáo sư Arnorld McGuire và phục vụ tại Pepper Mill.

Karen đột nhiên cảm thấy mình bị lộ rõ thân phận. Nàng lại bắt đầu run. Không dám nhìn Brice, nàng thì thầm :

-Anh nói, anh có mền.

Chỉ một thoáng, một tấm mền trùm lấy nàng, rồi thêm một tấm thứ hai. Nàng vẫn run.

Nếu nàng cứ ngồi và đối diện anh như biểu lộ vẫn còn chút sức, Brice có thể tiếp tục đặt câu hỏi nhưng vóc dáng nàng quá thiếu não đến nỗi anh phải từ bỏ ý định.

Không nghĩ gì khác hơn là làm ấm nàng, anh bắt đầu xoa lưng nàng, Karen nằm yên.

Brice nhận ra nàng quá ốm. Anh đã in hình bóng nàng vào tâm trí những dịp nàng viếng thăm bà Rowena và anh luôn bị thu hút bởi nét mảnh mai của nàng. Giờ đây anh cảm nhận nó bằng đôi tay. Anh chà sát lưng nàng; vừa xoa vừa bóp tay rồi chân nàng, thậm thắc mắc nàng đã sụt cân bao nhiêu vì cơn bệnh. Anh ôn tồn hỏi:

-Cô đang uống thuốc gì?

Karen không trả lời. Một lát sau nàng nhướn mày ngơ ngác nhìn anh và cất giọng khàn khàn :

-Tôi đã không ... anh vừa nói gì à?

-Cô đang uống thuốc gì?

-Ừmmm.

Bằng giọng khàn, nhỏ Karen liệt kê thuốc chống suyễn, thuốc xịt mũi, thuốc chống ho, long đờm theo tên gọi từng món. Tất cả đều là thuốc thông thường trong tủ thuốc gia đình.

-Cô uống lần cuối khi nào?

Karen trả lời trong trạng thái dật dờ :

- Sáng nay ..., không phải, trưa, mmm trước khi tôi rời nhà để thăm bà Rowena.

Brice tiếp tục xoa bóp đến khi cơn run của nàng dịu hẳn. Sau đó anh dùng mu bàn tay kiểm tra má nàng rồi đứng lên rời khỏi trường kỷ. Vài phút sau anh trở lại :

-Karen?

Anh gạt một lọn tóc nhỏ khỏi trán nàng. Bằng một nỗ lực, Karen mở mắt ra.

-Tôi cần phải biết nhiệt độ của cô. Cô có thể đặt cái này dưới lưỡi được không?

Ngoan ngoãn, nàng há miệng ra và ngậm lấy một dụng cụ thon thon bằng thủy tinh.

-Cô đi khám bệnh chưa?

Karen khẽ lắc đầu

-Cô có áp dụng phương pháp trị liệu nào khác hơn những điều cô vừa kể không?

Lại lắc đầu.

-Có buồn nôn đi kèm cơn cảm không? Cũng không.

-Tuy nhiên cô bị chóng mặt. Hôm nay, có ngất xỉu lần nào không? Cũng không..

-Cô có ốm nghén không?

Lần này cái lắc đầu nhanh hơn một chút. Với nhiệt kế vẫn còn trong miệng, Karen ho, rồi nhắm mắt, ép đầu vào gối.

-Đau hả?

Nàng chỉ gạt một cái nhẹ

-Ở đầu hay ở ngực?

Trong khi nàng cố hình dung câu trả lời, Brice gợi ý một cách đơn giản:

-Cả hai?

Karen gạt đầu.

Anh để nàng lại một mình, ra khỏi phòng trong vài phút rồi trở lại. Lần này anh xốc tung

mền ra rồi kéo cao chiếc áo len Karen đang mặc trùm đầu nàng ngay sau khi nàng trả lại ống nhiệt kế. Sau đó Karen ngã lưng trở lại ghế trường kỷ, và im lặng ngược mắt nhìn anh, không tỏ dấu phản đối vì nàng thật sự cảm thấy quanh cổ ấm hơn. Một lúc sau, nàng thì thào:

-Trong này nóng, hay tôi nóng vậy?

-Chính cô nóng.

Vừa trả lời Brice vừa mở vài nút áo phía trên ngực rồi đặt ống nghe lên làn da nàng. Sau đó anh mở thêm hai nút, bảo Karen trở tư thế nằm xấp rồi áp ống nghe vào lưng nàng tiếp tục thăm dò. Sau khi đã giám định đủ, Brice xếp dụng cụ lại, rồi kéo chăn đắp lên tận cằm nàng.

Karen nóng lòng chờ nghe anh nói. Mặc dù cảm thấy mất phương hướng nàng cũng nhận thức được điều gì đó trong sự im lặng của anh và điều đó khiến nàng lo sợ. Được xét nghiệm bởi một bác sĩ cũng có nghĩa vấn đề không đơn giản, nhưng nàng không có thời giờ để bệnh. Nàng không thể bệnh được, nhưng nó cứ đến với nàng. Có một vấn đề còn nguy hiểm hơn cả những gì lũ vi trùng đang rình mò trong cơ thể nàng, đó là nàng đã làm việc quá mức, quá mệt mỏi, quá căng thẳng. Thật bất công khi nàng đang nỗ lực hết mình trong công việc mong đón nhận sự thành công và nàng nghĩ nó đang đi đúng hướng... cho tới bây giờ. Karen cảm thấy hoài bão của mình đang bị đục khoét.

Không thể kiềm lòng, nàng bật khóc.

Điều này hoàn toàn bất ngờ đối với Brice. Nàng đã chế ngự bản thân rất tốt. Trong thâm tâm, anh nghĩ nàng khó để rơi nước mắt. Nhưng chúng đang chảy dài xuống đôi má nàng cùng với tiếng thút thít nức nở.

Thoạt tiên, anh nghĩ nàng đang lợi dụng lòng thương cảm của anh để hoàn thành mục đích riêng của nàng. Nhưng có điều gì đó trong cách nàng rút đầu vào người như thể nàng bị làm mất thể diện hoặc bị làm nhục. Trông nàng rất lo lắng, rất đau khổ, rất cô đơn.

-Cô sẽ ổn thôi mà.

Anh trấn an, giọng cộc lốc, giơ tay định vuốt tóc nàng, nhưng rồi dừng lại, bóp nhẹ vai nàng.

-Không cần thiết phải nhập viện. Tôi có thể tự chữa trị cho cô được.

Anh không biết nàng có nghe hay không. Tiếng thút thít vẫn tiếp tục.

Cảm thấy khó tìm lời an ủi, Brice bắt đầu xoa lưng nàng như anh đã làm trước đó.

-Không sao đâu, Karen. Cô sẽ khỏi thôi nếu cô được điều trị đúng mức và có thời gian nghỉ ngơi.

Karen nấc lên và dùng hai tay lau nước mắt

-Cô có bị dị ứng với thuốc penicillin không?

-Không.

-Cô có sử dụng nó trước đây không?

Karen gật đầu nhanh.

-Tốt.

Tay anh dừng lại trên vai nàng, khẽ bóp nhẹ, rồi đứng lên rời khỏi phòng.

Không cần biết lý do tại sao, Karen lại bắt đầu khóc, nhưng lần này nàng sớm lấy được sự tự chủ, tràng ho bất chợt biến mất, nàng nằm im lặng khi Brice trở lại:

-Tôi sẽ cho cô một mũi tiêm.

Vừa nói anh vừa vạch tấm mền:

-Với cách này thuốc sẽ ngấm vào hệ thần kinh cô nhanh hơn.

Karen khó cảm nhận vết chích của mũi kim. Nó không đau hơn cái đau nàng đang chịu, nhưng cho dù đau hay không, nàng sẵn sàng hoan nghênh miễn là nó hứa hẹn sẽ mang lại sự bình phục cho nàng. Khi tấm mền được quăn trở lại, nàng nằm co người, và, sự ngạc nhiên không kéo dài lâu, Karen chìm vào giấc ngủ.

-Karen?

Nàng ngậm môi húng hắng ho.

-Karen?

Brice dựng nàng dậy đến khi nàng gần như ngồi thẳng:

- Tôi muốn cô uống vài viên aspirin để chặn cơn sốt.

Nàng cố mở mắt, giọng phều phào:

-Mấy giờ rồi?

-Giờ ăn tối.

Anh nói cũng bằng giọng trầm thấp, không có vẻ hung hãn, cũng không thân thiện:

-Cô đói không?

Karen lắc đầu, mở miệng đón hai viên thuốc anh đưa, rồi nuốt cùng vài ngụm nước. Brice kê ly vào môi nàng:

-Uống hết đi. Cô cần chất lỏng.

-Tôi phải vào phòng tắm.

-Uống xong đã.

Nàng làm theo ý anh,... một phần vì khát.

Quấn mền an toàn trên đôi vai, Karen kèm chặt mép ghế, cố đẩy người đứng lên, để rồi mất thăng bằng và ngã quy trở xuống ghế.

Nàng khẽ rên, nhưng liền giơ một tay lên chặn Brice khi anh định nâng nàng:

-Tôi không sao.

Lần này, nàng vận dụng đôi chân và xoay xở lết đến gần cửa phòng trước khi cảm thấy mọi vật quay cuồng. Như trong mộng du, nàng cảm thấy ai đó đang dìu nàng.

-Có một điều tôi không chịu đựng nổi. Anh lầm bầm khi bế nàng qua hành lang. -Đó là một phụ nữ cứng đầu.

-Anh biết bao nhiêu người?

Anh nhú mày nhìn xuống nàng:

-Bà nội tôi và cô. Hai trái táo từ một hạt giống, chỉ có cô mới không đổ thừa cho sự lảm cẩm, giống như bà tôi.

-Bà ấy không lảm cẩm.

-Cái lý đó đúng là chết tiệt. Bà ấy chỉ không chấp nhận, nhưng bà đủ khéo léo để sử dụng nó khi cần biện hộ.

Brice đưa nàng vào phòng vệ sinh, ầm áp sáng sữa, rồi bằng giọng nói trầm pha lẫn vẻ châm biếm:

-Cô tự xoay xở, hay tôi nên ở lại đây để canh chừng cô?

Karen chỉ ngón tay hướng về hành lang. Nàng đóng chặt cửa lại ngay khi anh bước ra, rồi nhanh chóng buông rơi tấm mền và ngã quy trên bồn cầu.

Brice tìm cho mình một chỗ gần cầu thang. Không phải anh không tôn trọng quyền riêng tư của Karen, đơn giản là anh sợ Karen té và bị chấn thương. Cô ta có thể bị thương bởi tánh ương bướng ... hoặc vì ngại ngùng; ở mức độ nào đó, anh phải quan tâm. Nàng hiện ở trong nhà anh, nàng là trách nhiệm của anh, và anh phải thực thi trách nhiệm nghiêm túc.

Hiển nhiên Karen cũng phải có trách nhiệm, nhưng lần này nàng quyết định quá nông nổi. Nàng đang yếu, vừa lạnh vừa sốt, lại bị chứng sung huyết. Điều làm anh khó chịu là nàng đã đi thăm bà Rowena trong điều kiện đó; rồi điều tiếp theo làm anh ngạc nhiên là nàng vẫn cố gượng được.

Chỉ có ý chí mãnh liệt mới có thể giữ nàng đứng vững trên đôi chân.

Brice không lưu tâm đến ý chí mãnh liệt nhưng anh tôn trọng sự độc lập, hành động theo quyết định riêng. Tuy nhiên trong anh vẫn còn chút kiên nhẫn đối với sự ngang bướng. Karen không quan tâm đến sức khỏe mình, đó là điều điên khùng. Cô ta chắc hẳn đã nghỉ ngơi cơn cảm lạnh sẽ trầm trọng hơn nếu vẫn còn tắt bật sau hai tuần. tuy nhiên nàng không thể nghỉ học, không thể nghỉ làm việc, không có một bác sĩ riêng... và nàng tiếp tục đi thăm bà Rowena.

Tâm trạng anh chùn hẳn xuống khi nghĩ đến điều đó. Nàng đâu có liên quan gì đến sự an nguy của bà Rowena. Anh thắc mắc tại sao nàng muốn dính vào. Hay vì sự ích kỷ? Hay cứng đầu, một mực không chịu mình nhuốm bệnh? Hay vì mặc cảm tội lỗi đã kéo nàng đến bên cạnh bà Rowena mỗi tuần hai lần, tuần này nổi tiếp tuần kia?

Cửa phòng tắm từ từ mở ra, Karen xuất hiện, một tay cầm quả nắm cửa, tay kia giữ chặt mền. Mặt nàng đầm ướt như thể nàng vừa tạt nước vào mặt, những lọn tóc ướt dính trên mặt khiến thần thái nàng càng thêm mảnh dẻ, yếu ớt. Trong ánh sáng mờ mờ của hành lang, cơ thể nàng còn nói nhiều hơn. Bó mình trong tấm mền, nàng trông tựa như chỉ cần một cơn lốc nhỏ cũng sẽ thổi bay.

Brice Carlin là một kẻ mềm lòng trước những người trong cơn hoạn nạn. Tánh anh là vậy, và điều đó lý giải vì sao anh đã tìm được cho mình phần thưởng vô giá trong lãnh vực chuyên môn. Khi con người bệnh, họ sẽ bất an. Khi họ đến với anh, anh sẽ làm cho mọi thứ có thể để xử lý sự bất an, chữa lành vết thương, điều trị bệnh tật. Không phải bao giờ cũng đạt kết quả mỹ mãn, và những ca bệnh đó làm anh đau nhói. Nghĩ đến bà nội anh, từng là một phụ nữ năng động, giờ đây ở rìa xã hội, làm anh nhức nhối. Anh không thể điều trị chứng bệnh bà, và bà đã tả xung hữu đột với anh, nhất định không cần anh giúp đỡ.

Karen không chống trả anh, ít ra là hiện giờ. Cuộn mình trong những lớp mền, chỉ chừa lại cái đầu và đôi chân mang tất, nàng đang nhìn anh như thể kẻ lạc đường đang cần sự hướng dẫn. Hơn thế nữa nàng dường như đang tin tưởng sự chỉ dẫn của anh và sẵn sàng làm bất cứ điều gì anh bảo.

Đứng lên khỏi cầu thang Brice tiến lại gần nàng:

-Mọi việc ổn chứ.

Karen gật đầu. Anh nhận thấy đôi vai nàng rung rung chứng tỏ nàng run vì lạnh.

-Muốn trở lại phòng khách không?

Karen lại gật đầu.

Lần này, anh không chờ đợi nàng ngã quỵ, cũng không bế nàng; anh vòng một tay quanh eo nàng và dìu nàng đi.

Khi anh trở lại ghế trường kỷ, ngay lập tức Karen vùi đầu xuống ghế và khép mắt lại. Brice lẳng lặng đứng nhìn nàng đến khi giọng nói nghẹt mũi nho nhỏ phát ra:

-Họ đang chờ tôi tại Pepper Mill. Tôi phải gọi điện thoại.

-Để tôi gọi cho.

Mắt vẫn nhắm nghiền, nàng khẽ gật đầu. Karen không cảm ơn anh cũng không cho số điện thoại, nhưng Brice không trông đợi những điều đó. Anh thừa biết nàng hoàn toàn kiệt sức và không còn đủ năng lượng để nói dài dòng.

Không nói lời nào, Brice bỏ đi vào nhà bếp và quay số gọi nhà hàng. Sau đó anh làm cho một mẩu bánh sandwich, rót một ly sữa và đi vào phòng khách ngồi ăn trước lò sưởi.

Karen đã thiếp đi vì mệt mỏi trong khi anh ăn, nhưng đó là giấc ngủ cần thiết. Nàng không vật vã, lăn lộn; chỉ khẽ cử động tay, hơi co chân, ngoẹo đầu trên thành để tay của ghế, rồi nằm yên; chốc chốc lại ho, rồi kéo cao mền che cổ.

Brice quan sát nàng, anh hồi tưởng lại cách anh đưa nàng từ cơn bão tuyết về đây. Hành động này không có gì sai quấy, nhưng có điều gì đó khá kỳ lạ về sự hiện diện của nàng trong nhà anh. Một phần vì anh không quen có một phụ nữ quanh quẩn bên anh. Nói chung anh không quen có bất cứ ai quanh quẩn bên mình. Anh là người đàn ông thích sống một mình, một người mà sau những giờ làm việc thích ở nhà và giết thời gian với chính mình.

Tuy nhiên hiện giờ anh không thấy thích đọc sách, không thấy thích nghe nhạc hay xem trận đấu bóng chày. Anh thích ngồi và ngắm Karen.

Càng ngắm và càng suy nghĩ anh càng cảm thấy kỳ lạ. Karen Drew, một cô gái, hiện đang ở trong phòng khách nhà anh, cuộn mình bên dưới những tấm mền, nằm trên ghế trường kỷ của anh, đặt hết lòng tin vào sự chăm sóc của anh, quả thật khó tin và càng kỳ quái hơn khi anh yêu cầu nàng làm như thế.

Karen giật mình tỉnh giấc. Nàng túm chặt mền, nhìn anh, ho khan, rồi ngoẹo đầu sang bên tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

-Karen?

Brice hạ thấp mền khỏi mặt nàng, anh thấy môi và hai má nàng vẫn đỏ phừng, làn da nóng ran. Ngồi bên mép ghế, anh nâng nàng tựa ngực mình.

-Thêm aspirin.

Đôi mắt nàng hấp háy. Chúng không thật sự mở ra, nhưng anh có cảm tưởng nàng thấy cái gì đó bởi vì nàng mở miệng ra ngay khi anh đặt thuốc gần miệng nàng.

-Có tiêm mũi khác không?

Nàng hỏi bằng giọng khàn nhỏ sau khi uống thuốc xong.

-Cô đã ngủ nhờ nó.

Karen có vẻ hài lòng về điều đó:

-Mấy giờ rồi?

-Mười một.

Nhận thức của Karen đã được hồi phục, nàng mở to mắt và cố ngồi thẳng lên:

-Mười một giờ đêm à?

Bóng tối trong căn phòng gián tiếp trả lời nàng. Ánh lửa trong lò sưởi cung cấp ánh sáng duy nhất:

-Trời vẫn đang đổ tuyết à?

-Phải.

Karen ngã tựa vào anh giọng rên rỉ:

-Tôi phải về nhà.

-Không phải tối nay.

-Tôi không thể ở lại đây được.

-Tôi nghĩ chúng ta đã dàn xếp điều đó rồi.

Thêm một tiếng rên nữa và Karen lăn người ép mặt vào thành ghế, lẩm bẩm:

-Tôi còn nhiều chuyện chưa làm. Tôi không thể ở lại. Không thể.

Brice có vẻ mất kiên nhẫn:

-Cô không đi đâu hết đến khi tuyết ngưng rơi và đường xá được dọn dẹp sạch sẽ.

-Nhưng nếu ở nhà tôi có thể làm bài tập.

-Cô đang bệnh mà.

-Tôi vẫn có thể làm được, tôi sẽ bọc người lại trên giường rồi viết.

Giọng Brice sắc gọn:

-Cô sẽ làm điều đó thế nào khi mà cô không thể giữ cao đầu gối không quá năm giây?

-Tôi có thể làm được.

Brice suy xét đánh giá tình huống, rồi nói với vẻ chán chường:

-Cứ cho là cô làm được đi, nhưng cũng chẳng khá hơn những gì cô đã làm suốt ba tuần qua. Hãy nói tôi nghe.Một đêm cô ngủ được bao nhiêu?

Khi nàng nhún vai, nhưng lần này với vẻ chịu khuất phục:

-Có thể, năm tiếng.

-Và cô nghĩ vậy là đủ hả? Điều đó chưa gây cho sức khỏe cô thêm tồi tệ sao? Và cô có nghĩ nếu cô biết chăm sóc sức khỏe khi vừa nhuộm cảm, bây giờ cô đã khỏe rồi không?

Ý muốn tranh cãi của Karen cạn dần:

-Anh nói nghe giống một bác sĩ.

-Thì tôi là bác sĩ mà.

- Và là kẻ tự cao về điều đó.

Karen lúng túng, nhưng anh nghe được.

Vừa đứng lên, anh vừa tròn mắt nhìn lưng nàng:

-Cho dù tự cao hay không, tôi vẫn đúng, và nếu cô có bất kỳ bộ óc nào, cô tiểu thư bé nhỏ, cô sẽ phải thừa nhận nó.Cô có thể bôi số đời cô bằng một ngàn lẻ một cách, trừ phi cô biết giảm bớt cường độ làm việc. Và nếu cô không thấy điều đó, cô sẽ gặp rắc rối to.

Dứt tiếng cuối cùng, Brice sai bước rời khỏi phòng, vừa hướng về nhà bếp anh vừa cầu nhàu:

-Đúng là một nàng cứng đầu.

Anh chụp lấy cái chảo, đổ nước vào rồi dẫn mạnh lên lò, ngay khi ngọn lửa gas bập bùng phía dưới, miệng lẩm bẩm:

-Tại sao mình phí hơi sức với cô ta. Cô nàng chẳng chịu nghe lời cứ nằng nặc làm theo ý riêng.

Anh đặt một ca lớn lên quầy:

-Và như thế, điều gì sẽ xảy ra cho cô ta? Đầu ăn nhập gì tới mình. Cô ta là cái chết tiệt gì với mình chứ?

Lấy một gói trà ra khỏi hộp , anh thả nó vào ca, rồi giơ cao hai tay như thế đầu hàng:

-Muốn tự vẫn, cứ đi đi. Tôi đâu phải người trông chừng cô.

Dĩ nhiên Karen không trả lời. Nàng không thể nghe một từ nào của anh. Dầu vậy, nàng hoàn toàn tỉnh táo, và hầu như tức thì, cảm thấy quá nóng. Gạt mền sang một bên, Karen ngồi dậy, giật giật áo cánh để nó bung ra khỏi lớp da ẩm mồ hôi. Vạt áo cánh đã nằm ngoài chiếc váy, nhưng vạt váy là len dày và nó không cần thiết vào lúc này, vì thế nàng đẩy nó xuống để được thoải mái.

Chiếc áo cánh phủ kín từ cổ đến đùi, đôi tất dài từ eo đến chân. Khoanh tròn hai chân theo kiểu ngồi thiền, Karen ngồi hơi cúi người về phía trước. Tư thế này giúp nàng cảm thấy dễ chịu đôi chút nhưng vẫn còn nóng.

Vì thế nàng cho tay lên đầu. Mái tóc quăn dài, nàng đã giữ nó nằm yên từ đầu đến gáy bằng một loạt kẹp gài tóc, tuột ra khỏi răng kẹp từ lâu. Vừa tháo kẹp gài, Karen vừa dùng các ngón tay chải lại mái tóc rối, nâng chúng lên rồi cho phủ trên thành ghế. Sau đó, hai bàn tay đặt hờ hai bên hông, nàng khép mắt lại cố nghĩ đến cái mát.

Đó là hình ảnh Brice nhìn thấy khi anh trở lại. Brice đang mang một ca trà, cứ ngỡ nàng đang nằm nghỉ khi anh bỏ đi, anh chợt khựng lại khi thấy nó không đúng dự kiến của anh.

Trong một thoáng, anh im lặng đứng đó. Nàng là cô gái đang tuổi thanh xuân tràn đầy nhựa sống, mảnh mai và xuề xòa. Nàng cũng quá gợi tình. Không, anh từ chối ý nghĩ này. Nàng không đang gợi tình; nàng đang bệnh.

Yên chí với ý nghĩ trong sạch, anh tiếp tục tiến vào phòng. Karen không cử động đến khi anh đi ngang qua lò sưởi, báo động sự hiện diện của anh. Nàng mở bừng mắt nhìn anh một cách vô hồn một lúc, rồi chợt nhận ra mình đang mặc gì và đang ngồi thế nào. Nhanh như chớp, nàng thay đổi tư thế; kéo hai chân bó lại trước ngực và chộp lấy tấm mền.

-Tôi nóng.

Nàng thì thầm, không dám nhìn anh. Vừa tết lại mái tóc, Karen dùng một kẹp tóc buộc tóc lại thành hình đuôi gà. Brice đặt trà ở đầu bàn trong tầm tay nàng, rồi nói:

-Uống cái này đi.

Đoạn anh ngồi xổm bên cạnh lò sưởi và cho thêm củi vào:

-Nó có thể làm cô đổ thêm mồ hôi, nhưng nó sẽ làm lồng ngực cô nhẹ bớt và cảm thấy dễ chịu hơn.

Karen liếc nhìn ca trà với vẻ hồ nghi, rồi thản nhiên hỏi:

-Nó là chất độc hả?

-Tôi không có lá gan sùng sỏ như vậy đâu.

-Vậy nó đúng là trà.

Vừa xoay nghiêng người, nàng vừa co hai đầu gối vào trong và phủ chúng bằng tấm mền:

-Suốt ba tuần qua, tôi đã uống trà nhiều đến nỗi lưỡi tôi chát ngắt.

Brice ngờ ngợ câu nói muốn làm vui lòng anh, song anh không cười nổi. Anh có những chuyện khác trong đầu. Anh quay lại nhìn vào mặt nàng:

- Tôi không muốn làm kẻ tự cao, tôi chỉ muốn gửi cô một lời nhắn nhủ rằng nếu cô hy vọng chóng bình phục cô phải thực hiện bài tập dưỡng sinh theo đúng thời khóa biểu.

-Có vấn đề nghiêm trọng với tôi à?

-Viêm phổi. Tôi đoán thế.

Karen khép mắt lại, trong lòng nàng trỗi dậy nỗi sợ hãi. Vào tuổi ấu thơ nàng đã chung đụng với bệnh tật khi sống chung với cha mẹ, nhưng bệnh viêm phổi là điều nàng không bao giờ nghĩ đến. Giọng nàng bán tín bán nghi:

-Anh có chắc không?

Brice cau mày:

-Cô trông chờ điều khác à?

Karen trả lời, không suy nghĩ:

-Không. Tôi chỉ thắc mắc.

-Thế mà tôi tưởng cô không biết lo lắng chứ.

Anh tiếp lời, giọng nghiêm khắc:

-Vây là điều qua trọng là cô phải tự chăm sóc trước. Triệu chứng của cô giống một trường hợp kinh điển. Tôi không biết chắc trừ phi cô được rọi x-quang, nhưng tôi không có dụng cụ ở đây. Nếu Penicilin có tác dụng, việc chiếu quang tuyến sẽ không cần thiết. - Bao lâu nữa thuốc sẽ phát huy tác dụng?

-Một ngày, có thể hai.

Karen rụt đầu, khép mắt lại, rên nho nhỏ:

-Hai ngày, ối trời.

Brice muốn nhắc nàng nhớ rằng hôm nay là ngày cuối tuần, và dưỡng bệnh trong khoảng thời gian này là điều thích hợp nhất, đồng thời vào đầu tuần sau nàng sẽ cảm thấy thuyên giảm rất nhiều, nhưng càng muốn nói, anh càng chần chừ. Nàng chắc sẽ tranh cãi rằng những ngày cuối tuần của nàng là thời gian quý báu, rằng nàng phải làm việc tại nhà hàng, rằng nàng phải viết bài kiểm tra. Brice nhớ lại chuỗi ngày làm việc cực khổ, dai dẳng mà anh đã từng nếm mùi. Nhưng điều đó xảy ra khi anh còn trẻ và háo thắng, khi anh tự cho mình là một thiên sứ đối với người bệnh.

Khi nào anh đã thay đổi tư tưởng, và tại sao? Anh không rõ lắm. Nhưng chắc chắn không phải do chấn thương tâm lý, đơn giản là do sự chuyển hóa trong quá trình đạt đến sự chín chắn, trưởng thành. Ở một giai đoạn nào đó trong sự thèm khát công danh, đúng vào khoảng tuổi Karen đang vươn tới, anh chợt nhận ra rằng còn nhiều điều có ý nghĩa trong cuộc sống

hơn là cúi đầu làm việc. Đó là khi anh mua nhà và mở một phòng mạch tại Ithaca, khi anh tìm thấy lại niềm say mê và thích thú trong việc đọc sách và nghe nhạc, khi anh bắt đầu đi đây đó để mở rộng tầm mắt.

Cũng là khi anh bắt đầu thấm thía nỗi cô đơn.

Chọn một chiếc ghế dựa không xa bộ trường kỷ, Brice ngồi xuống, duỗi thẳng hai chân rồi bắt chéo, hai tay khoanh trước ngực ngắm Karen ngủ.

Khi Karen thức dậy, đã gần hai giờ sáng. Căn phòng tối hơn trước đó. Ngọn lửa đã lụi xuống thành một lớp tro còn lẫn chút than hồng, hơi nóng nó tỏa ra không đủ sưởi ấm căn phòng. Tuy nhiên, điều đó không làm nàng khó chịu. Cơ thể nàng đang sốt trở lại, lấm tấm những giọt mồ hôi. Đẩy tấm mền sang bên, nàng ngồi bật dậy, để rồi lại nằm trở xuống.

Đầu nàng không thích ứng kịp với sự chuyển động đột ngột, ở tư thế nằm như vậy, Karen dỗi mắt tìm Brice.

Anh là một bóng đen dài, đang nằm ườn ra trên ghế dựa.

-Brice?

Nàng khẽ gọi, không chắc anh đang ngủ hay không.

Brice không trả lời.

Lần này Karen rón rén gượng dậy, cố đứng vững trên đôi chân, rồi băng qua phòng. Sau khi dừng lại tại cửa phòng để lấy lại quân bình, nàng tiếp tục cất bước vào phòng tắm. Trong khi nàng đang dựa người vào bồn rửa mặt và dùng khăn tắm lau mặt thì tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo lời nói chắc nịch:

-Cô ổn chứ?

Mồ mẫm vì hai mắt còn ướt, nàng với tay mở cửa:

-Tôi không sao.

-Đáng lẽ cô nên đánh thức tôi.

Giọng anh gắt gỏng, mặc dù anh không muốn thế. Karen nhìn anh, khẽ lắc đầu, Brice dịu giọng:

-Cô ra đây bao lâu rồi?

-Chỉ mới vài phút thôi.

-Có cảm thấy quá nóng không?

-Tôi cảm thấy nóng lắm. Không hiểu tại sao.

Brice nhìn những lọn tóc dính lò xo trên cổ nàng, anh dùng các ngón tay chải ngược chúng ra sau gáy, làn da quanh cổ nàng ẩm ướt vì mồ hôi.

-Khăn tắm có giúp được gì không?

-Chút ít.

-Muốn rửa thêm không?

- Tôi muốn tắm.

Brice tự hỏi, đây là vì nóng bức hay đơn giản chỉ là trực tính. Dù sao, anh nghĩ, điều đó không thành vấn đề:

-Cô có đủ mạnh không?

-Nằm trong bồn tắm đâu cần có sức mạnh.

-Có đấy, nếu cô không muốn bị chết chìm.

Karen khẽ rên:

-Chẳng lẽ tôi sẽ trở lại ngủ tiếp.

Brice dịu dàng ngồi thoải mái trên bồn cầu, để nàng tùy ý lựa chọn, đầu và vai nàng tựa vào hông anh. Trong suốt thời gian này, Karen ho một lần, nhưng không cử động. Brice nghiêng người về phía trước xem nàng có ngủ gục hay không:

-Karen?

Phải một lát sau nàng mới lên tiếng bằng giọng mũi:

-Hửmm?

-Tôi sẽ đưa cô lên lầu. Có một bồn tắm và một cái giường.

-Không phải của anh chứ?

Nàng lên tiếng bằng một giọng hung hãn đáng ngạc nhiên.

-Không.

Sự hung tợn biến mất:

-Vậy thì được.

Một cánh tay đặt dưới hai gối, tay kia vòng qua lưng Karen , anh bế nàng đi vào hành lang, rồi thẳng lên lầu. Có bốn phòng ngủ để trống, chỉ có một cái được trang hoàng, và anh đưa nàng lên đó. Chỉ có một ngọn đèn duy nhất từ hành lang soi sáng lối anh đi. Brice nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, rồi vào phòng tắm cho chảy nước ấm vào bồn trước khi quay ra nhường phòng cho nàng.

Và một lần nữa anh lại bị dao động. Có một cái gì đó ở nàng theo cách nàng ngồi bên mép giường làm anh rung động, mà nguyên nhân thì quá mơ hồ.

Thường thì phụ nữ không làm anh rung động. Nhưng Karen là một ngoại lệ.

Một cách lơ đãng, nàng quay đầu hướng về anh. Rồi, một cách khó khăn, Karen đứng lên, rời khỏi giường và hướng về phòng tắm. Brice đứng qua một bên nhường lối rồi hỏi, giọng nói

không còn vẽ châm biếm:

-Cô có thể xoay xử được chứ?

Karen gật đầu.

-La lên, nếu có vấn đề.

Một lần nữa nàng gật đầu, rồi đóng cửa lại.

Vừa nhú mào, Brice vừa đi đến cửa sổ. Căn phòng trông ra mặt tiền căn nhà, một đoạn đường vòng dành cho xe ra vào nhà, tiếp giáp với con lộ chính. Tại điểm tiếp giáp có một cột đèn đang chiếu sáng. Anh để nó cháy cả đêm, một dấu hiệu cho biết anh có ở nhà nếu ai đó cần anh.

Tối nay nó chiếu ra một cảnh đẹp đặc biệt. Tuyết vẫn đang rơi, đắp một tấm mền trắng không những lên bãi cỏ mà còn bao bọc các cây bách xù, cây độc cần và cây thông. Ánh sáng dịu dàng trải lên chúng, tạo một khung cảnh thanh bình, quyến rũ.

Brice im lặng thưởng thức vẻ đẹp thiên nhiên và để nó lắng đọng trong tâm hồn anh, rồi quay gót trở lại giường, kéo ra một cái chăn nhỏ, vuốt thẳng chiếc gối. Anh liếc nhìn vệt sáng nhỏ thoát ra từ phía dưới cửa phòng tắm, lắng nghe động tĩnh. Im lìm. Anh liền gọi:

-Cô ổn chứ, Karen?

-Vâng.

Giọng trả lời yếu ớt phát ra từ phòng tắm.

Những giây phút tiếp theo, Brice đứng chống nạnh, tự hỏi mình có thể làm điều gì. Sau đó anh rời khỏi phòng và đi xuống hành lang, đến phòng riêng mình lục tìm chiếc áo sơ mi mềm mại nhất và rộng nhất; đoạn trở lại trước cửa phòng tắm, anh gọi:

-Còn thức chứ?

-Vâng.

Cùng giọng trả lời yếu ớt. Sau vài phút anh nghe có tiếng dội nước, rồi tiếng róc rách của dòng nước chảy xuống ống thoát. Tựa lưng vào tường, Brice chờ nàng lau khô mình, anh chờ mãi trong sự im lặng kéo dài khá lâu. Cuối cùng sự tĩnh lặng được phá tan bởi tiếng gọi tên anh một cách ngập ngừng.

Brice vội phá cửa phòng tắm. Karen đang cuộn mình trong chiếc khăn tắm, ngồi trên mép bồn, đôi mắt mỗi một nhìn anh, như nhả gởi một thông điệp cầu cứu. Đôi vai nàng để trần, rất xanh xao, rất nhỏ nhắn. Nàng đang run rẩy.

Anh nói điều gì đó khiển trách nàng, nhưng không thể thốt nên lời; thay vào đó, bằng những thao tác vụng về, Brice giúp nàng mặc chiếc áo anh chọn, gài nút đến đùi nàng, trước khi kéo chiếc khăn ra. Sau đó anh bế nàng lên rồi đặt nàng trên giường trước khi trở lại dọn dẹp phòng tắm.

Khi Brice trở lại, Karen đang chìm vào giấc ngủ. Anh chạm vào da nàng, nó mát hơn trước đó, lấy một tấm mền từ trong tủ quần áo, đắp thêm một lớp trên tấm chăn. Cuối cùng, chừa lại một dây sáng nhỏ thoát ra từ phòng tắm và từ cửa phòng ngủ đến hành lang, Brice trở về phòng mình nằm thao thức, cố gắng dựng lên trong đầu một sự khinh thường nào đó chấp nhận được dành cho Karen Drew.

Chương 3

Cách đây hai năm, vào một đêm tối trời, trên con đường hẹp, Karen đang lái xe thì đụng phải bà Rowena. Luật sư của Karen đã lập luận rằng bà Rowena không có quyền lái xe đạp không có vật phản quang vào một đêm như vậy, và chánh án đã đồng ý. Nhưng lý lẽ cho rằng Karen đã chạy quá tốc độ không có cơ sở xác đáng và không chứng minh được.

Brice đã diên tiết lúc đó.

Cơ thịnh nộ của anh giảm bớt kể từ ngày tòa phán quyết, nhưng tan biến mất là điều còn xa vời. Anh biết anh không thể đổ lỗi cho Karen về chấn thương của bà Rowena, nhưng anh đổ lỗi cho nàng về chuyện khác, mà đó là lý do tại sao anh đã cáo tiết cả tháng trước, khi lần đầu tiên đến thăm bà Rowena, anh đã gặp Karen ở đó. Anh đã gay gắt với các nhân viên quản lý của điều dưỡng đường, nhất là khi họ bảo anh Karen là khách viếng thường xuyên chỉ một thời gian rất ngắn sau khi bà Rowena đến. Xa hơn nữa anh còn cấm họ để nàng trở lại, nhưng họ chỉ ôn tồn nói với anh rằng vấn đề không phải do anh quyết định. Bà Rowena vào dưỡng đường là do chính bà lựa chọn và tiền chi tiêu do chính bà trả. Thật khó chấp nhận khi họ tuyên bố rằng bà Rowena trông ngóng sự viếng thăm của Karen, mặc dù anh tin bà nội anh là người có tánh bao dung.

Anh thì không.

Anh phải nhớ điều đó.

Karen thiếp đi cho đến ánh bình minh ló dạng. Mặc dù cảm thấy thoải mái hơn khi nằm trên giường, nhưng nàng cảm giác đầu mình to gấp hai bình thường và toàn thân đau nhức rã rời.

Trong lúc chập chờn Karen mơ hồ một cú điện thoại từ xa và những ca cứu chữa bệnh nhân của Brice tại bệnh viện. Anh hiếm khi nói chuyện và nếu có, anh chỉ nói ngắn gọn. Điều này giúp Karen cảm thấy thoải mái hơn vì nàng chưa sẵn sàng tiếp chuyện.

Mặc dù đang chịu đựng sự hành hạ của cơn bệnh, nàng vẫn có ấn tượng anh là một người mâu thuẫn. Anh ta không thích nàng, và có lý do thích đáng. Tuy nhiên trong khi giọng nói anh lạnh lùng, bàn tay anh lại dịu dàng. Anh ta rất tận tâm trong việc chăm sóc nàng và nàng không thể tìm ra lý do. Nàng cũng không tìm ra câu trả lời tại sao anh ta không để mặc nàng nằm dưới cơn giá tuyết trưa hôm đó.

Karen tỉnh giấc, nhưng vẫn nằm trên giường mãi đến xế trưa, khi cơn chóng mặt qua đi. Thay đổi vị trí nằm, nàng giơ tay tóm mái tóc khỏi cổ, rồi gác tay lên trán khi liếc nhìn xung quanh căn phòng.

Căn phòng được trang trí một cách duyên dáng theo phong cách kiểu Mỹ xưa, nhưng đó là ấn tượng ban đầu. Karen không có thì giờ để quan sát chi tiết vì Brice đang nhìn nàng.

Anh đang ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ, không lúc lắc, chỉ trở mắt nhìn. Điều đơn giản và dễ dàng nhất cho nàng làm lúc này là trở mắt nhìn lại.

Anh đúng là kiểu người nghiêm nghị. Mái tóc chải tẽm đen sẫm. Đôi mắt cũng cùng màu. Trên gương mặt hằn lên những nét khắc khổ, cấu kính, mà bằng cách nào đó chúng không xứng hợp với phong cách ăn mặc của anh, một chiếc áo sơ mi lờ lợt, áo thun len và quần nhung kẻ.

Karen đoán anh khoảng bốn mươi, mặc dù nàng không biết nét nghiêm nghị khiến anh trông già hơn hay không. Một vết nhăn hằn dọc giữa đôi mắt khiến anh càng thêm nghiêm nghị.

Một giọng nói rất nghiêm nghị vang lên:

-Cô cảm thấy thế nào?

-Ổn.

Giọng nói không chút căng thẳng.

-Điều đó chẳng cho tôi biết điều gì cả, và đừng nói giọng như thế. Cô cảm thấy khỏe hơn hay

tệ hơn?

Karen suy nghĩ điều đó một lát:

-Tôi đoán là khỏe hơn. Tôi không còn cảm thấy đau nhiều trong xương.

Đôi mắt nàng hướng sang cửa sổ, giọng lo lắng:

- Tuyết vẫn còn rơi. Đúng không?

-Đúng.

-Đường xá chưa được ủi hả?

-Họ đã ủi nhiều lần, nhưng nó vẫn tiếp tục đùn lên.

-Có thể lần tới, các xe ủi sẽ quanh quẩn gần đây.

Brice biết chính xác nàng đang nghĩ gì, qua cách nàng khẽ nhướn chân mày, ánh mắt sáng lên ẩn chứa niềm hy vọng. Anh vội đưa nàng về thực tế:

-Xe ủi không thể giúp cô. Chúng không đến gần nhà, còn người phụ việc tôi sẽ không có mặt ở đây đến khi tuyết ngừng rơi.

-Nhưng anh là bác sĩ.

Karen viện lý, cũng bằng giọng nói hy vọng:

-Anh phải ra ngoài chứ.

-Văn phòng tôi ở đây.

-Nhưng bệnh nhân phải nhập viện thì sao?

-Trong thời tiết như thế này, chỉ nhập viện khi cần kíp. Nếu có trường hợp cấp cứu nghiêm trọng, cảnh sát sẽ đến tìm tôi.

Karen nhắm mắt lại và nuốt một cách khó khăn, rồi ngược nhìn trần nhà:

-Tôi không thể ở lại đây cả ngày.

Ánh mắt nàng lảng tránh ánh mắt kiên định cố hữu của anh:

-Anh đâu muốn tôi ở lại đây.

-Cô đang phí hơi đấy.

-Tôi là người cuối cùng anh muốn ở trong nhà anh?

Nét mặt Brice không thay đổi:

-Trong trường hợp này, tôi không có sự lựa chọn nào hơn là phải giữ cô ở lại. Tôi không thể làm ngưng tuyết rơi. Thật ra tuyết đã làm ngưng nguồn điện thành phố, vì thế bây giờ các nhân viên thành phố có chuyện khác để lo ngoài việc ủi tuyết.

Karen đón nhận tin tức đó bằng ánh mắt tuyệt vọng, nhưng nàng không nói lời nào. Nói chỉ làm phí thêm hơi sức. Dúi đầu vào chiếc gối, nàng khép mắt lại nghĩ đến căn hộ ở Syracuse, nghĩ đến sách vở đang chờ nàng trên bàn viết, nghĩ đến công việc làm tại Pepper Mill và tự hỏi liệu họ có còn tiếp tục cho nàng làm việc không khi nàng vắng mặt hai ngày liền. Xoay nghiêng người, Karen khẽ rên rỉ bất lực và ôm chặt bụng.

Bàn tay Brice đặt lên trán nàng trước khi tiếng rên chấm dứt. Nàng vẫn còn hâm hấp, không nóng như trước đó. Nhưng anh không ngờ tới những giọt mồ hôi lại xuất hiện trên mũi nàng.

Không nghĩ đến cái tôi của mình, Brice lo lắng hỏi:

-Chuyện gì vậy?

-Không có gì.

Karen thì thào.

-Cô cảm thấy mệt hơn à?

Nàng không trả lời.

-Karen.

-Do đầu óc tôi.

-Giải thích cái đó đi.

Karen mở mắt nhìn anh, tự hỏi liệu một người đàn ông như anh, một người dường như hoàn toàn bị thành kiến khống chế, có thể hiểu được không:

-Khi nghĩ về những việc tôi nên làm, tôi cảm thấy bồn chồn khó tả. Giống như cái gì đó đang kéo tôi xuống, làm tôi nghẹt thở. Giống như cái gì đó bên trong cổ chui ra ngoài. Rần rật như có kiến bò. Gần như hoảng loạn.

Brice hiểu tâm trạng nàng đang diễn tả, nhưng thay vì lặp lại ngôn từ hối tiếc hoặc chịu đựng, anh đi thẳng vào đề:

-Tôi không có thuốc loại đó. Cô nói đúng. Nó là bệnh tâm lý.

Karen khụt khịt mũi, rồi bắt đầu ho. Sau khi lấy lại nhịp thở, nàng nhắm nghiền mắt lại, cất giọng thì thào:

-Chắc anh đâu có điều gì phần nộ để hạ gục tôi đến khi tuyết ngưng rơi và để tôi rời khỏi đây chứ?

Brice quan sát gương mặt xám xịt của nàng:

-Đó là điều cô muốn hả?

Karen im lặng, rồi lúng túng như một kẻ bại trận:

-Tôi chỉ muốn đứng lên, đi ra ngoài và trở lại làm những việc đáng lẽ phải được làm.

-Karen, thế giới vẫn còn đó khi cô hồi phục.

Karen ầm ừ một cách hoài nghi:

- Hmm.

Và đó là tất cả ý Karen dành cho nó. Một lần nữa, nàng tự hạ gục mình. Cảm nhận được điều đó, Brice lái đề tài:

-Cô hẳn là đói rồi.

- Không, thèm trà.

Karen thì thảo.

-Tôi đang nghĩ đến trứng và bánh mì nướng.

Vừa trở mình nghiêng qua bên kia, nàng vừa ôm lấy tấm chăn:

-Có thể lát nữa.

-Cô nên ăn liền.

-Lát nữa.

Nhú mảy, Brice nhìn nàng. Rồi cái nhú mảy trở thành cái kính. Anh có cảm giác như thể anh đã bị sa thải. Đó là một cảm giác hụt hẫng, cảm giác mà anh đặc biệt ghét. Ít ai dám gạt bỏ sự phục vụ của anh.

Không phải lúc nào anh cũng cống hiến sự phục vụ đặc biệt này cho người khác. Chỉ có bà nội và bây giờ, Karen. Bà Rowena cũng từ chối nốt.

Đó là những năm trước đây, khi anh còn sống ở thành phố, và bà phải tận dụng thời gian rảnh từ những hoạt động xã hội của bà để viếng thăm anh. Khi đó anh tự nhủ cần phải hào hiệp ra tay phục vụ bà và anh đã đau điếng khi bà thẳng thừng bác bỏ.

-Tôi đã thấy cách chiên trứng rồi, Brice carlin.

Bà Rowena lên tiếng bằng giọng hiểu biết:

-Cứng. Anh muốn chúng theo lệnh anh. Anh muốn chúng nằm trên chảo đúng như thế. À, tôi thích trứng của tôi xốp. Tôi thích chiên chúng theo cách riêng. Tôi thích phải chạy theo chúng một chút. Trứng xốp làm làm cuộc sống thú vị.

Lúc đó, anh chỉ biết cau có và nhường nhà bếp cho bà, nhưng sau đó anh nghiền ngẫm câu nói của bà và dần dần anh chiêm trúng của mình xấp hơn. Tuy nhiên, vì lý do nào đó anh chưa bao giờ có dịp phục vụ bữa sáng cho bà nội anh một lần nữa. Bà luôn luôn đi đây đi đó, và khi thăm anh, bà nhất định dành lấy nhà bếp.

Dĩ nhiên giờ đây, bà không thể làm điều đó được.

Sự hồi tưởng làm anh bùi ngùi, đồng thời vẫn còn bức. Karen không chấp nhận đề nghị của anh, Brice hướng thẳng về nhà bếp, bắt đầu thao tác bữa sáng. Khi anh trở lại phòng nàg, Karen đã say ngủ.

Hai lần chạm nàg, định đánh thức nàg dậy, hai lần anh rút tay và đứng thẳng người. Rồi trừng trừng nhìn nàg đang rút người, Brice trở lại nhà bếp, rồi sau một tiếng văng tục ai oán, trút hết món trứng xấp tuyệt vời nóng hổi vào bồn rửa.

Karen cảm thấy đói khi nàg tỉnh giấc, và không thấy bóng dáng Brice ở đâu; điều này làm Karen hoang mang. Anh ta có một khả năng kỳ lạ nhất khiến nàg cảm thấy yên tâm. Nàg cho rằng đó là do khí thể trong giọng ra lệnh anh phát ra cùng với sự quyết đoán. Anh ta chắc chắn đã quyết đoán khi nàg ngã quỵ trong bão tuyết, và nàg phải thừa nhận rất có thể sẽ không toàn mạng nếu không được tá túc trong ngôi nhà ấm áp và hơn thế nữa có một thầy thuốc riêng cho mình. Việc anh giữ nàg để chống lại ý muốn của nàg là điều phi lý. Chính tuyết làm điều đó.

Chậm rãi, Karen ngồi dậy, buông chân xuống sàn nhà, cố giữ thăng bằng, rồi rón rén đi đến cửa sổ. Tuyết vẫn rơi. Nàg liếc xuống nhìn đồng hồ để rồi nhớ lại đã để quên trong phòng tắm khi nàg tắm. Sau khi tìm lại đồng hồ, Karen đứng thẳng người trước gương soi tự kiểm tra dung mạo. Nhưng điều đó càng làm nàg nản chí hơn và đôi chân bắt đầu loạn choạng, vì thế Karen trở lại phòng ngủ, lần này trượt người trên ghế lắc Brice ngồi trước đó.

Vừa lắc ghế chầm chậm, nàg vừa đảo mắt nhìn quanh phòng. Chiếc giường bốn chân và bàn trang điểm là hàng Mỹ xưa. Chiếc chăn trên giường cùng khăn trải giường viền đăng ten

đều được in những loài hoa đồng nội mang màu sắc khác nhau. Một cái gờ treo màn phía trên cửa sổ mang màu tím hoa cà kết hợp màu xanh nhạt của màn treo và những vật dụng khác đều mang dáng vẻ một loại nghệ thuật nguyên thủy.

Chắc chắn, Karen nghĩ căn phòng được trang trí bởi một nghệ nhân nào đó. Brice là một bác sĩ. Anh ấy không có thời giờ để sưu tập và sắp xếp đồ đạc một cách hài hòa. Anh trông có vẻ là một bác sĩ lâm sàng, một kẻ chỉ biết chẩn đoán rồi điều trị, chen vào giữa là một đồng công việc giấy tờ. Anh hoàn toàn không phải là một nghệ nhân.

Căn phòng vẫn quanh hiu, lạnh lẽo vì thời tiết, ấm cúng vì tình cảm. Karen nhìn tấm mền trên giường, và đang tự hỏi nên cố gắng rời khỏi ghế lắc hay không thì Brice xuất hiện tại cửa.

Anh nhìn nàng, vẻ mặt tối sầm. Rảo bước đến giường, anh chộp lấy tấm mền. Anh không yêu cầu nàng đứng lên; bàn tay anh đặt lên cánh tay nàng để làm điều đó như là một thuật ngữ có hiệu quả cao hơn. Ngay khi Karen đứng thẳng lên, anh cuộn tấm mền quanh người nàng, ấn nàng trở xuống ghế, kéo đôi vớ len quanh hai chân nàng, rồi làm bầm:

-Cô không thấy nhiệt độ ở đây đang xuống sao?

Cảm thấy gốc ghech, Karen làm thinh, nhưng Brice chưa thỏa mãn với điều đó. Đôi mắt anh nhìn nàng với vẻ khiển trách:

-Cô không cảm thấy lạnh hả?

-Chút chút, nhưng tôi nghĩ chốc nữa đây tôi lại tháo mồ hôi.

Anh im lặng quan sát gương mặt nàng, trong khi nàng nhẫn nhục chịu đựng, rồi hỏi:

-Y phục tôi đâu?

-Dưới lầu.

Karen chờ Brice nói câu anh sẽ đem chúng lên cho nàng. Khi anh chẳng làm điều đó, nàng liền hỏi, cố giữ giọng nói ngọt ngào, và nỗ lực đó khiến nàng nghe the thé:

-Tôi có được phép mặc chúng không?

-Không.

Giọng ngọt ngào biến mất:

-Tại sao không?

-Bởi vì cô đang bệnh. Nếu tôi trao chúng lại cho cô, cô sẽ ngỡ cô khỏe hơn và sẽ bỏ chạy khỏi cửa, mà nếu cô làm như thế, tôi bắt buộc phải chạy theo cô, vì tuyết vẫn còn rơi.

Ánh mắt Karen nhìn anh, lộ vẻ không tin:

-Anh đang giữ tôi lại đây bằng cách để tôi lừa thế à?

-Cô không lừa thế.

-Đừng nói từ đó nữa.

-Tôi biết.

Brice không mỉm cười. Sự chuyển điệu trong giọng nói của anh không làm khác đi tính chất nghiêm nghị cố hữu của nó nhưng có cái gì đó trong ánh mắt chột lóe lên của anh đã xía Karen. Nàng cho rằng cú xía này chẳng qua là vì sự cồng kềnh của cái đói, vì đó là những gì nàng cảm thấy trước đó, và , ngoài ra, nàng đang miên man nghĩ đến cuộc nói chuyện khác với Brice về việc khi nào nàng có thể ra đi.

Hiện giờ Karen muốn bàn đến thức ăn, và nàng thật sự mong muốn có chút gì đó lót lòng, nhưng nàng còn do dự. Nàng cảm thấy mình giống như một ký sinh trùng. Nàng đã được tá túc, được sưởi ấm, thậm chí còn mặc y phục của Brice , trong khi về thực chất , nàng là kẻ thù.

Vì thế Karen lẳng lặng ngồi đó và nhìn Brice , mong mỗi anh sẽ hỏi lại nàng có đói không. Thay vì vậy, Brice nhìn nàng, hỏi:

-Cô cảm thấy thế nào?

-Yếu.

Karen trả lời, hy vọng anh biết ngụ ý. Brice chẳng biết. Thọc tay vào túi quần, anh hỏi tiếp:

-Lần cuối cùng, cô ngủ nhiều như thế này là khi nào?

-Khi tôi được bốn tháng tuổi. Theo như mẹ tôi nói, tôi chỉ thức dậy khi đến bữa ăn.

Một ngụ ý khác được tung ra. Thêm một ngụ ý không trúng đích:

-Mẹ cô còn sống không?

-Không.

Brice rút tay khỏi túi và chà sau gáy. Anh cố nhớ lại liệu anh đã thấy ai đó đi chung với nàng trong suốt thời kỳ xử án không. Anh nghĩ anh không thấy;

-Cô còn nhân thân nào không?

-Không.

Nàng dừng lại một lát rồi thận trọng hỏi:

-Anh thì sao?

-Chỉ có bà nội Rowena.

Karen thử lại lần nữa:

-Vậy anh sống ở đây một mình à? Không người chăm sóc nhà cửa...nấu ăn...?

-Một phụ nữ đến đây vào những ngày làm việc.

-Để nấu ăn?

Nàng không nghĩ mình có thể đàn độn hơn.

-Hầu hết là dọn dẹp nhà cửa. Tôi không phải là kẻ kén ăn.

-Tôi cũng vậy.

Karen dừng lại, chò đợi; đúng lúc nàng định bỏ cuộc thì Brice cảnh báo:

-Cô thật sự nên ăn. Cho dù cô không đói. Cô phải bồi dưỡng cơ thể lên.

-Tôi đói.

Nàng nói không bày vẽ gì thêm nữa. Gương mặt anh trở nên giận dữ:

-Tại sao cô không nói sớm?

-Bởi vì tôi đã lạm dụng anh nhiều quá rồi.

-Thêm một ít nữa có sao đâu. Tôi nghĩ, tôi có thể chiên hai trứng.

-Một mẩu bánh mì nướng là nhiều rồi.

-Không. Chưa đủ. Cô trông chỉ còn da bọc xương.

-Cám ơn.

Karen thì thào, cảm thấy tổn thương vì không có lý lẽ phản bác. Nàng biết mình ốm, và Brice đã không nói câu gì khác hơn là sử dụng ngôn từ tượng hình thông thường đó. Tại sao nàng cảm thấy mình giống một bù nhìn sống, và tại sao nó làm nàng bận tâm; đó là một bài toán phức tạp. Karen tự hỏi liệu nó có dính dáng gì đến sự cứng cỏi tương phản với cơ thể anh không.

Ánh mắt đảo sang nơi khác, nàng định đứng lên khỏi ghế:

-Thực ra tôi rất vui tự làm lấy...

-Ngồi. Nàng ngồi.

-Tôi sẽ ngồi ở đây.

Nàng nói tất cả lòng tự trọng mà nàng cố hết sức tập trung, được thể hiện qua giọng nói rè rè và hình dáng bị bó chặt ngổ nghĩnh của nàng. Nàng cố giữ cằm ngẩng lên, đôi mắt dán chặt vào Brice. Rõ ràng Karen đã thành công trong việc chuyển tải ý chí của mình, vì sau một hồi trừng mắt im lặng nhìn nàng, Brice quay gót và rời khỏi phòng.

Chỉ khi, Karen nghe tiếng chân của anh rút lui tới một khoảng cách đủ an toàn, nàng mới đứng lên khỏi ghế lắc và trở lại giường, nơi mười lăm phút sau, anh tìm thấy nàng khi anh trở lại. Vì Karen nằm nghiêng, mặt quay về cửa sổ, nên nàng không nhìn thấy cách anh dừng lại một thoáng tại cửa phòng; cũng không thấy cái nhìn tự mãn lướt trên mặt anh trong một thoáng đó, và khi anh thành linh xuất hiện trong tầm nhìn, nàng chậm rãi nhướn mắt lên.

Brice khẽ hất hàm ra hiệu. Để đáp ứng, Karen ngồi bật dậy chèn hai chiếc gối sau lưng nàng. Anh đặt khay thức ăn ngang qua hai gối nàng, rồi bước lui, “an vị” trong chiếc ghế lắc để xem nàng ăn.

Karen không quen ăn dưới ánh mắt chăm chú của bất cứ ai, huống hồ ánh mắt đó là một kẻ giống Brice Carlin, cái nhìn chằm chằm của anh ta vừa sắc bén vừa có tính phê phán.

Mặc kệ nàng cứ ăn. Karen bám lấy ý nghĩ cái đói có thể vượt qua hàng tá sự ức chế. Không phải vì nàng thèm ăn cố uống. Nhưng món nước ép đủ dịu ngọt, trứng vừa đủ xốp, bánh mì nướng vừa đủ giòn... điều này gợi lên một câu hỏi nôn nóng:

-Anh đã làm món bánh mì nướng thế nào?

-Bằng vỉ nướng.

Karen đã từng thử như vậy một lần, khi lò nướng của nàng không hoạt động đúng chức năng. Món bánh bị khét. Rõ ràng Brice có cái tài mà nàng không có.

-Món mứt sệt này là gì vậy?

-Dâu tây.

-Tuyệt vời!

Brice gấp một chân lên chân kia, hai khuỷu tay đặt trên tay đỡ của ghế, các ngón tay đan vào nhau. Anh chắc sẽ trông hoàn toàn thư giãn nếu đôi môi không quá mím chặt, và ánh mắt chịu buông tha hình ảnh Karen.

Sau khi đã ăn xong hơn phân nửa những món anh dọn ra, nàng hạ nĩa và nhướn mắt nhìn Brice :

-Anh đang nhìn cái gì dữ vậy?

Brice trả lời bằng cách hít nhẹ một hơi thở như thể nàng đã đưa anh ra khỏi trạng thái hôn mê. Vừa nhướn mày, anh vừa nhún vai.

-Trước đó anh đã làm như vậy. Tôi có cảm tưởng tôi đang phô diễn.

-Vậy hả.

-Còn gì nữa?

Anh không có ý định nói nàng thu hút anh, vì bản thân anh không muốn thừa nhận điều đó, cho dù rất ít. Nhưng có cái gì đó ở cái nhìn của nàng khiến anh muốn nhìn trở lại, và chính cái điều kỳ cục đó đã điều khiển tư tưởng anh.

Cô nàng ốm trơ xương. Nước da tái tái, đôi mắt thâm quầng. Mái tóc quá dài, quá quăn, quá vô duyên. Vậy anh đang nhìn cái gì?

Anh đang nhìn cái mượt mà của làn da tái tái, cái màu hổ phách sậm của đôi mắt thâm quầng. Anh đang nhìn cái cách mà một trong những lọn tóc quăn kia đang xoa xuống giữa cổ áo sơ mi anh - nàng đang mặc- và cổ nàng, và anh đang nghĩ nó có hình dáng nhẹ nhàng hơn, đậm nét hơn những lọn tóc quăn còn lại và cũng đang nghĩ nếu nàng trong tình trạng sức khỏe tốt nó ắt sẽ sáng ngời. Anh cũng đang nhìn cái cách áo anh đang phủ xuống đôi bờ vai nàng, khiến chúng trông mảnh mai, và cái cách bộ ngực nàng phập phồng dưới lớp vải mịn. Anh đang nghĩ có cái gì đó quyến rũ, đầy bí ẩn toát ra từ cơ thể nàng; hoặc là như vậy hoặc là chính bộ não anh có vấn đề.

Đúng rồi, chính là điều thứ nhì! Brice vực con người anh dậy khỏi tư tưởng “hắc ám” và khoác bộ mặt khó chịu:

-Cô đang phô diễn bởi vì cô là người phụ nữ duy nhất quanh đây.

-Nếu có người khác, họ cũng sẽ phô diễn chứ?

-Cái đó còn tùy. Tôi là người đàn ông chỉ dành cho một phụ nữ.

-Vậy chắc anh sẽ chọn một phụ nữ, người làm anh khó chịu nhất, đưa về nhà, rồi cứ trừng trừng nhìn cô ấy?

-Rất có thể.

Đặt khay sang bên, Karen lướt người xuống chiếc gối:

-Có bao giờ anh nghĩ rằng nhìn như vậy làm người khác bất an không?

-À há!

-Và như thế có bất lịch sự không?

-Chỉ có những người nào trong lòng bất an mới nghĩ điều đó làm mình bất an, và họ chỉ bất an nếu họ có điều gì giấu giếm.

Trở nghiêng mình, Karen kéo tấm chăn lên:

-Một câu trần tình rất có ấn tượng.

-Nếu cô đồng ý theo cách đó.

-Anh biết tôi muốn mà. Nhưng tôi thật sự chưa quyết định điều đó ngay bây giờ.

Nàng khép mắt lại:

-Có thể lần sau.

Tuy nhiên, lần sau nàng đã ngủ. Với một ít thức ăn trong dạ dày chế ngự cái đói và công

năng đều đặn của penicilin cùng với aspirin tác động lên cơn bệnh, Karen chìm vào giấc ngủ sâu.

Không bao lâu, sau hoàng hôn, khi căn phòng chìm vào bóng tối, Brice bọc nàng lại và bồng nàng xuống lầu. Suốt đoạn đường, Karen choàng tỉnh một thoáng.

-Phòng ngủ lại quá lạnh, lại không có lò sưởi.

Anh giải thích để đáp ứng cái nhìn bối rối của nàng:

-Cô sẽ khá hơn bên cạnh lò sưởi đến khi điện có trở lại.

Karen không phản đối và trong phút chốc cả hai đã vào trong phòng khách; nàng biết anh nói đúng. Hơi ấm trong không khí tràn ngập khắp phòng tương phản với cái rét trên lầu. Sau đó Brice đặt nàng nằm thoải mái trên tấm đệm trên sàn nhà rồi quần tất chần xung quanh nàng, vừa vắn, gọn gàng đến nỗi nó khép mắt nàng lại và trở về với giấc ngủ.

Khi Karen choàng tỉnh, căn phòng tối hơn. Nàng ho và đưa mắt lơ lơ nhìn xung quanh. Điều đầu tiên nàng để ý là ngọn lửa đang lụi tàn, điều thứ hai là Brice đang ngủ bên cạnh nàng. Lặng lẽ tháo tất chần ra, nàng đứng dậy, lấy vài thanh củi trong thùng rồi đặt chung lên đám than hồng. Chúng bốc khói, rồi bùng cháy. Trở lại tất chần, Karen cúi người xuống nó, khép mắt, cố dỗ lại giấc ngủ. Nhưng cái lạnh nàng cảm thấy khi rời khỏi tất chần vẫn còn đó và việc làm cho thêm củi vào lò sưởi đã làm nàng tỉnh táo hoàn toàn.

Cảm thấy trống trải vì không có điều gì hay hơn để làm, nàng quay đầu sang nhìn Brice. Anh nằm nghiêng đối diện với nàng. Một tấm trải giường dày bằng len đan phủ lên tới ngực anh; một áo thun len cổ rùa phủ phần còn lại. Hai tay anh bắt chéo trước ngực, một bàn tay giữ lấy tấm thảm, bàn tay kia đặt hơi chệch trên bả vai kia.

Karen nhìn vào những ngón tay đó. Mặc dù chúng thon dài, nhưng không có vẻ thanh tú, không có gì để gợi ý anh là một nghệ sĩ, hay như trong thực tế, là một bác sĩ giải phẫu. Đây là lần đầu tiên một điều gợi dậy trong Karen là nàng không biết chuyên khoa của anh là gì.

Không phải điều đó làm nàng bận tâm.

Chỉ vì tính tò mò.

Ánh mắt quét khắp mặt anh, Karen quan sát nó để tìm nét dịu dàng mà giấc ngủ thường mang đến. Không có nhiều. Quai hàm rắn chắc, miệng mím chặt, vết hằn nhỏ giữa cặp lông mày là một dấu ấn nghiêm khắc. Thật ra, nét dịu dàng duy nhất xuất phát từ đôi mắt – đôi mắt có thể quắc lên một cách quá dễ dàng – đã nhắm kín. Tuy nhiên, không kể đến ánh mắt, anh dường như là kẻ sẵn sàng ứng cứu người.

Bị chấn động đột ngột bởi cơn ho, Karen quay ngoắt đầu sang bên. Khi nàng quay lại, mắt anh đã mở. Thay vì kéo tấm chăn cao hơn, nàng nằm im. Brice nhìn nàng. Nàng nhìn quay lại.

-Cô thức lâu chưa?

Anh hỏi, giọng còn ngái ngủ. Karen lắc đầu. Brice liếc nhìn lò sưởi, đoán ra nàng đã thêm củi vào lò.

-Cô cảm thấy thế nào?

-Khá hơn.

-Theo cách nào?

-Không quá đau khi tôi ho.

-Tốt rồi.

Sự im lặng chen vào, và trong khoảng thời gian này, Karen chợt nhận ra anh ta không phải hoàn toàn trông khó nhìn. Tóc anh bị rối. Anh trông không có vẻ cứng nhắc. Và lại hiện giờ anh không phải là hình ảnh lù lù trước mặt nàng.

-Cô lạnh không?

-Tôi không sao.

-Lạnh không?

-Hơi hơi.

Brice ngồi dậy, rồi quỳ ngả mình về phía trước, cho thêm một thanh củi nữa vào lò sưởi,

Karen ngạc nhiên khi thấy anh mặc quần thun len, mịn hơn nhiều so với chiếc nhung kẻ anh từng bận. Không phải nàng chú ý đến kiểu mịn. Không phải nàng hình dung cảnh anh mặc quần nhung kẻ đi ngủ. Nàng hoàn toàn chưa bao giờ hình dung cảnh anh đi ngủ với chiếc quần thun len. Nó trông bắt mắt và ôm gọn hai bên sườn, từ hông xuống đùi và mông.

Ghê tởm bởi sự phân tích bất ngờ của mình, Karen nhắm rịt hai mắt lại. Nằm nghiêng người qua phía bên kia, nàng nghe tiếng xào xạc của tấm thảm khi Brice đứng dậy, tiếng chân nặng nề khi anh rời khỏi phòng. Khi anh trở lại cùng với vài tấm mền, nàng không thể cưỡng lại được việc mở mắt ra.

-Cô có thể đứng dậy được không?

Anh nhỏ nhẹ hỏi:

-Mang theo cái chăn cùng cô.

Karen xoay sở đứng lên và di chuyển sang bên trong khi Brice trải một trong những tấm mền lên tấm đệm. Anh ra hiệu nàng nằm xuống trở lại, nhưng khi Karen nằm xuống, đôi chân nàng quá sát ngọn lửa, anh nhồm dậy và xoay nàng, gối và tất cả, để nàng có thể nằm nghiêng người, lưng song song với lò sưởi.

-Bây giờ tôi đang chiếm quá nhiều sức ấm.

Karen phản đối khi anh đắp cái mền khác lên nàng.

-Tôi có còn nhiều hơn của cô.

Duỗi thẳng người phía sau nàng, anh kéo tấm thảm lên tới ngực:

-Bây giờ cô đủ ấm chưa?

-Tôi ổn rồi.

-Cô đủ ấm không?

-Đủ.

Từ đó không xác thực, nhưng Karen cho rằng nó sẽ chóng đến. Chẳng bao lâu sức nóng của ngọn lửa sưởi ấm toàn thân nàng. Karen nhắm mắt và tập trung vào việc thưởng thức sự ấm áp, nhưng sự tập trung đó bị phá vỡ bởi hình ảnh của Brice.

Nàng nhận ra rằng anh trông rất hay trong chiếc quần thun len.

Nuốt chửng cái ý tưởng không đúng đắn, nàng co hai chân lên và rút đôi chân trần vào tấm chăn. Một lát sau, Karen trở mình đổi vị trí, nhưng dường như điều đó không đủ ấm, nàng lại trở mình lần nữa.

-Cô đang làm gì vậy?

Giọng nói có vẻ bức dọc.

-Chân tôi lạnh.

-Chà chúng với nhau.

Karen thử chà hai chân vào nhau, nhưng nàng không đủ sức chà lâu, nên không hiệu quả mấy.

-Còn lạnh hả?

-Phải.

Sau tiếng thở hắt, Brice chuyển người và trước khi Karen lường trước ý định của anh, Brice đã trong mền nàng.

-Đặt hai bàn chân cô giữa chân tôi.

-Ý, tôi không nghĩ...

-Giữa chân tôi. Brice lặp lại, ít kiên nhẫn hơn. Nhiều giây sau, hai bàn chân nàng được kẹp giữa hai bắp vế anh.

-Khá hơn?

-Điều này thật sự không...

-Khá hơn?

-Vâng.

-Tốt.

Karen phải thừa nhận phương pháp này tốt. Chẳng những đôi chân bắt đầu ấm hơn, mà các phần còn lại cũng đang hưởng lợi tương tự từ hơi ấm cơ thể Brice. Như thể nghe được tư tưởng nàng, anh quàng tay quanh hông nàng và kéo nàng sát hơn.

Karen ngậy người:

-Brice?

-Mmmm?

Tiếng ngậm nga bị chặn nghẹt bởi tóc nàng. Karen cố giữ khoảng cách giữa hai người, nhưng cánh tay anh ngăn cản điều này. Cuối cùng nàng thì thào:

-Buông tôi ra, Brice.

Nhưng anh không có ý định đó, trong lòng anh đang rộn ràng một cảm giác ấm áp khó tả:

- Tôi không xâm hại cô đâu. Đây là cách duy nhất tôi biết để làm cô ấm lên.

-Tôi thật sự khá rồi.

Vừa nói nàng vừa bấu chặt cổ tay Brice cố đẩy ra, nhưng nó không nhúc nhích.

-Đừng phản ứng nữa, Karen.

-Điều này không cần thiết.

Nàng thì thào, rồi bắt đầu ho. Brice đưa tay vuốt lưng nàng để giúp dẫn cơn ho, bàn tay kia đặt chếch trên cổ nàng.

Khi cơn ho chấm dứt, cơ thể mảnh mai của Karen nằm gọn trong vòng tay anh. Brice thì thầm ra lệnh:

-Hãy thư giãn đi.

Karen không đáp ứng yêu cầu của anh.

-Karen?

-Gì?

-Tôi muốn cô thư giãn.

-Tôi không thể.

-Tôi đã nói, tôi sẽ không hại cô.

-Tôi biết.

-Vậy, có vấn đề gì?

-Điều này thật là kỳ cục.

-Chỉ bởi vì cô quá cứng nhắc. Hãy thả lỏng người một tí, cô hãy tựa vào tôi và để cơ thể nghỉ ngơi, cô sẽ khỏe hơn.

-Tôi đã khỏe trước đó rồi.

-Cô lạnh. Nào, hãy thư giãn đi.

Karen cố thử theo lời chỉ dẫn của anh. Nhưng sức nóng từ cơ thể Brice tỏa ra tựa như một luồng điện kỳ lạ, nó truyền qua người nàng cảm giác tê tê và nàng nhận ra nó còn gây bất an nhiều hơn ánh mắt trừng trừng của anh.

Karen cố ngo ngoáy để cắt đứt mối giao tiếp thể xác và chặn đứng cảm giác tê ran, nhưng Brice không có cảm giác này:

-Đừng cử động.

-Không được.

-Tại sao không?

-Tôi không biết. Có thể anh đã cho cái gì đó vào thuốc của tôi.

Anh dịch người sang bên một chút để giữ nàng thoải mái hơn. Karen phản đối ngay:

-Brice!

-Hãy hít sâu vào và thở ra từ từ.

Karen hít thở một hơi thở sâu và bắt đầu ho khi cơn ho qua đi, nàng thì thào:

-Tôi không giỏi về điều này.

-Điều nào?

Giọng thì thào trở nên tồi tệ hơn:

-Va chạm. Tôi không quen tiếp xúc thế này. Tôi chưa bao giờ ngủ với một người đàn ông trong đời.

Hơi thở Brice dồn dập:

-Cô còn con gái à?

-Tôi không nói thế. Tôi nói, tôi chưa bao giờ ngủ chung với một người đàn ông.

Brice thở dài:

-À, tôi có thể hiểu điều đó.

Khi nàng cự quật để thoát ra, anh giữ nàng lại, cầu nhàu:

-Ở lại đây.

Karen làm theo, nhưng đầu óc nàng căng thẳng hơn bao giờ cả, vì những hình ảnh nàng không muốn nghĩ đến đang vút qua trong đầu nàng, những hình ảnh về Brice đang ôm nàng trong một bối cảnh khác... Chúng là những hình ảnh của phòng the. Karen không biết những hình ảnh đó xuất phát từ đâu, chỉ biết đó là những hình ảnh sai quấy. Tuy nhiên chúng đến quá đột ngột, mãnh liệt, không chịu tan biến. Chìm ngập trong những hình ảnh trên, Karen chợt nhận ra, nàng có thể dễ dàng bị xúc phạm hơn bất cứ lúc nào trên đời.

Brice cũng đang suy nghĩ nhiều về những sự việc tương tự, nhất là nghĩ đến việc liệu anh muốn trả thù hay không. Karen không thể thoát khỏi tay anh. Anh có thể dẫn vật nàng, khủng bố nàng để thỏa mãn lòng thù hận.

Giá mà anh là một kẻ tàn nhẫn.

Trong chuỗi ngày sinh sống, anh bị kết án về những tội u buồn, kỳ lạ, cộc cằn, lạnh lùng và kiêu ngạo nhưng không bao giờ tàn nhẫn. Một số phê bình anh đã trút lên Karen rất có thể gần với sự tàn nhẫn mà anh đã đạt đến, nhưng mỗi lần như thế, lòng anh cảm thấy nặng trĩu. Giống như hiện giờ vậy.

Nàng không hoàn toàn khăng khiu. Nàng có những đường nét ở đúng những nơi cần. Anh có thể cảm nhận điều đó qua việc đang giữ nàng tựa vào hông mình và khi tay anh vô tình chạm vào nàng. Anh cũng có thể cảm nhận nỗi sợ hãi của nàng và thắc mắc về điều đó. Anh tự hỏi tại sao nàng không thích chung đụng, tại sao nàng chưa bao giờ qua đêm với người khác phái, tại sao nàng chưa bao giờ lập gia đình.

Nhưng tâm tư anh quay trở lại nỗi sợ hãi của nàng.

Buông lỏng đôi tay, anh chừa một một khoảng trống vừa đủ để tách hai người ra, rồi dịu dàng ra lệnh:

- Xoay qua đây, Karen.

Thoạt tiên nàng không cử động.

-Karen.

Nàng quay lại. Bóng nàng che khuất cả mặt anh, nửa phần còn lại được chiếu sáng bởi ánh

lửa đường như ít cọc cằn hơn lúc thường.

-Tôi sẽ không xúc phạm cô.

Anh nhỏ nhẹ nói:

-Tôi đã nói với cô điều đó ngay lúc ban đầu, và từ đó tôi đã lặp lại nhiều lần như vậy, nhưng tại sao cô vẫn cứ sợ vậy?

Câu trả lời của nàng phát ra bằng giọng thì thào, đứt quãng:

-Trước đây tôi chưa bao giờ cảm thấy bất lực như thế này. Tôi không thích cảm thấy bất lực.

-Không ai thích cả.

-Một số người chịu đựng điều đó tốt hơn những người khác, nhất là nếu họ... nếu họ...

-Nếu họ cái gì?

-Nếu họ có ai đó để nương tựa. Ai đó để tin cậy.

-Và cô không tin cậy tôi.

Karen lưỡng lự một lát:

-Tôi không biết anh.

-Nhưng cô biết bà tôi. Cô tin bà ấy. Chẳng lẽ tôi không thừa hưởng được chút gì của sự tin cậy đó?

Karen khép mắt lại. Nàng cảm thấy bối rối, càng lúc càng yếu và mỏi mệt:

-Tôi không biết.

-Thôi được. Hãy nhìn điều đó theo cách này. Chúng ta đã cũng kẹt ở đây hơn một ngày. Trong thời gian đó, tôi có làm bất cứ điều gì cô đánh giá là không đáng tin cậy không.

-Chỉ... chỉ...

-Giữ cô trong vòng tay tôi một lát? Karen, tôi đang cố làm cô ấm. Bên ngoài trời lạnh giá, bên trong không đủ nhiệt, và cô lại bệnh.

-Tôi biết.

-Vậy những gì tôi làm là đòi bại ư?

-Không phải, tôi chỉ e...

-Vậy tại sao cô đang run?

-Tôi không biết!

Brice thở dài một hơi chán nản:

-Tôi cũng không biết luôn.

Tiếng tí tách và xèo xèo của ngọn lửa nổi lên rồi im bật. Sự tĩnh lặng tràn ngập bóng đêm và giữa hai người. Nhưng những lời nói của anh vang vọng và phảng phất trong tâm trí Karen, mang đến cho nàng sự ấm cúng kỳ lạ. Mặc dù biết rằng anh sẽ mất đi một ít nhiệt huyết khi không nhận được đầy đủ các câu trả lời, nhưng nó làm cho nàng cảm thấy bớt đi một ít bất lực.

Không chủ định, Karen bắt đầu thư giãn. Nàng cũng cảm thấy buồn ngủ, nhưng đột nhiên có điều gì đó quan trọng lướt qua đầu nàng:

-Brice?

Karen thì thầm, rồi hồi hả tiếp tục trước khi anh kịp trả lời:

-Tôi không có ý gây tổn thương bà Rowena. Trời đêm đó quá tối. Tôi thật tình không thấy bà ấy. Nếu tôi có thể hứng chịu điều gì đã xảy ra cho bà, tôi sẽ làm ngay. Anh không biết...

Giọng nói nàng gãy vụn. Khi không nghe Brice nói gì, nàng quay mặt đi, nhắm mắt lại, cầu mong anh ấy tin nàng.

Vì một lý do nào đó, nó làm nàng rất bức xúc.

Chương 4

Karen ngủ vùi đến khi ánh sáng đầu tiên buổi ban mai len lỏi vào phòng khách. Nàng trở mình, ho rồi nhích người sát hơn vào sức nóng đang tập trung sau lưng nàng. Một thoáng sau, nàng hé một mắt lơ lơ nhìn ngọn lửa đang cháy rực phía trước nàng. Sau đó Karen mở choàng cả hai mắt để tìm hiểu sức nóng phía sau.

-Đừng.

Giọng nói trầm trầm của Brice vang lên. Âm thanh nghe lè nhè của kẻ đang ngủ kết hợp với cử động yếu ớt của chiếc cầm trên đỉnh đầu nàng. Karen nín thở, giọng khe khẽ:

-Đừng cái gì?

-Đừng để lạnh. Tôi vừa mới về. Tôi mệt.

-Mới về?

-Từ bệnh viện.

Thoạt tiên Karen tưởng nàng còn mê sảng. Nhưng nàng không cảm thấy nóng vì cơn sốt, và mặc dù chứng xung huyết vẫn còn ứ đọng nhưng nó không tồi tệ như trước đây.

Sau đó nàng nghĩ Brice đang mở, vì lời anh nói không mang ý nghĩa gì:

-Anh đâu có ở bệnh viện.

-Có chứ.

Điều đó có nghĩa nàng đã ở một mình và ý nghĩa đó làm nàng chùng hứng:

-Tôi đâu nghe anh bỏ đi.

-Tôi đã nhận một cú điện thoại khẩn. Lúc đó cô đang ngủ.

Karen không thể tranh cãi với anh. Làm thế nào nàng biết chắc được điều gì đã xảy ra trong khi nàng ngủ? Rồi một ý nghĩa khác nổi lên. Nếu Brice đã đến bệnh viện và trở về...

-Con bão chấm dứt rồi hả?

- Mm.

Brice ngáp và nàng cảm nhận được điều đó, lồng ngực anh giãn ra, cơ thể anh hơi vươn dài, dọc theo sống lưng nàng. Karen không cử động. Một lúc sau, nàng thở thê:

-Đường xá được dọn sạch chứ?

Brice lầm thầm:

-Chỉ những con đường chánh. Đường của tôi thì chưa. Tôi đi nhờ bằng xe tuần tiểu của cảnh sát.

Những con đường chánh là điều nàng cần.

-Vậy tôi có thể về nhà được rồi.

-Chưa được.

-Tại sao chưa?

-Lần sau hay hỏi. Bây giờ tôi mệt mỏi lắm rồi.

Đó là một đêm dài đối với Brice. Đầu tiên anh nằm thức nhìn hình dáng như bó gối của Karen và tự hỏi tại sao con quỷ trong anh không nở hành hạ nàng. Sau đó ngay khi anh bắt đầu chợp mắt, thì bệnh viện gọi anh báo có một bệnh nhân phải nhập viện vì bị phỏng do rủi ro khi gần lò đốt.

Phỏng sẽ tạo ra những vết lõm, gây đau đớn và khó liền sẹo. Brice chưa bao giờ làm ngơ những ca như thế, nhất là khi nạn nhân là một đứa trẻ.

Brice dần lòng không nghĩ đến nàng, khi anh phải thực hiện chức năng của một thầy thuốc. Nhưng khi trở về nhà và nhìn thấy nàng đang dúi mình dưới tấm mền, anh đột nhiên cảm thấy lạnh. Anh vừa nằm xuống sát lưng nàng ít phút thì cái lạnh cũng tan biến và chìm vào giấc ngủ.

Bản năng tự nhiên đánh thức Brice khi Karen cử động. Có một điều, đồng hồ sinh học bên trong anh đã được lên dây cót trong suốt chuỗi ngày thực tập nội trú, và nó báo động nhạy bén cho dù tiếng động rất nhỏ, tiếng chuông điện thoại, tiếng gõ cửa, tiếng ho của Karen. Tuy nhiên hiện giờ Brice dễ dàng trở lại với giấc ngủ. Điều này không khó hiểu, vì anh đã thức hầu như cả đêm thứ Sáu rồi cả thứ Bảy canh chừng Karen và tiếp theo, mất vài giờ đầu tiên của ngày Chủ nhật để điều trị chứng phồng cấp ba.

Karen cảm nhận được điều đó. Nhưng gì nàng nghe lúc ban đầu qua giọng nói anh được củng cố thêm bởi cơ thể rã rời của anh. Nhưng hơi ấm anh vẫn còn đó. Nó chạy từ đỉnh đầu nàng, nơi cảm anh tì vào, xuống đến chân, và, dĩ nhiên, cũng phải kể đến cánh tay đang gác ngang hông nàng.

Tuy nhiên Karen không bị anh bó buộc bằng sức mạnh, và chính điều đó tạo ra sự khác biệt giữa ý muốn bỏ đi và ở yên để xem xét khía cạnh tích cực vị trí hiện đại của nàng.

Không kể đến gương mặt để lộ ra khỏi mền, Karen giống như đang bị nướng. những tấm mền và hơi ấm từ cơ thể Brice làm điều đó.

Đầu kê trên chiếc gối, người nằm nghiêng và lưng được ngực anh áp vào, Karen cảm thấy cơn đau biến mất.

Hơn thế nữa, nàng cảm thấy một sự an toàn ngoài dự kiến. Được bảo vệ. Được trú ẩn. Brice lo liệu tất cả điều đó cho nàng. Karen biết, đây là một ảo tưởng, nhưng nàng không mong muốn gì hơn là cứ nằm yên.

Karen không biết Brice đã nghĩ gì về những lời sau cùng nàng thủ thỉ với anh đêm qua; cũng không biết anh có nghe chúng không. Anh không một lời đáp trả. Nhưng nàng đã thốt ra, và anh vẫn tiếp tục truyền hơi ấm. Điều đó ắt phải có ý nghĩa gì đó.

Karen trở lại giấc ngủ mang theo niềm hy vọng vừa ghi nhận.

Không hoàn toàn hiểu vì sao điều đó xảy ra, Karen đã ngủ vùi hầu như suốt ngày. Đường như một phần của chứng viêm phổi đã bị đẩy lùi bởi penicilin. Sự kiệt sức đeo đuổi nàng dai dẳng ba tuần qua đã đến thời kỳ cáo chung. Khi Karen tỉnh giấc, nó vẫn còn đó, nhưng nhanh chóng biến mất. Brice mang đến cho nàng những bữa ăn nhẹ, trứng, canh, bánh pudding, ca cao, nhưng nàng gặp nhiều rắc rối trong việc ăn uống. Bao tử nàng dường như teo lại. Nàng còn rất yếu. Ngay khi Brice dọn đi chiếc khay nhỏ anh đặt trong lòng, nàng vùi đầu xuống gối, tiếp tục ngủ.

Vào lúc chiều, điện có trở lại, nhưng Karen vẫn còn nằm trên bộ trường kỷ, quần trong tấm mền, trước ngọn lửa. Mỗi lần trở dậy, nàng lại cất giọng yếu ớt đòi trở về nhà, nhưng lần nào cũng thế, Brice bắt nàng hoãn lại. Mãi đến chiều, nàng mới tập trung được nghị lực để đối đầu với anh.

Đó là khi nàng nằm một mình thì ý chí ập đến. Hoặc vả, đó là cơn hoảng loạn ập đến. Nàng đang miên man nghĩ đến những gì mình chưa hoàn thành và sự bồn chồn tâm lý càng lúc càng tích lũy trong lòng nàng đến khi nó đạt đến đỉnh điểm. Lập tức, nàng tự cuộn người vào tấm mền và đi tìm Brice.

Việc tìm anh mất chút công sức. Brice không có mặt trong các phòng, cũng như bên kia hành lang. Nhà bếp và phòng chứa thức ăn cũng vắng tanh. Trong khi Karen tự hỏi liệu sức khỏe mình có đủ sức đưa nàng lục soát trên lầu không thì phát hiện một lối vào mà nàng cho rằng đưa tới phòng dự trữ. Khi quan sát kỹ hơn, Karen nhận ra nó dẫn tới gian nhà cánh.

Brice đang ở trong căn phòng nhỏ tách biệt khỏi dãy hành lang và trong có vẻ như phòng làm việc của anh. Các bức tường đều được viền bởi những kệ sách bằng gỗ phong sẫm từ trần đến sàn nhà, sách được chứa đầy trên các kệ. Có một khoảng trống nhỏ trên tường trưng bày cái gì đó giống như một tác phẩm nghệ thuật hơn là bằng cấp. Một tấm thảm Phương Đông phủ khắp sàn nhà, tạo thành một cái đệm cho bộ trường kỷ cổ bọc da và một bàn viết cứng cáp bằng gỗ sồi.

Hai chân Brice đặt trên bàn, gác chéo. Anh đang tựa lưng vào ghế, các ngón tay đang vào nhau đặt trong lòng, và mặc dù ánh mắt anh tiếp xúc ánh mắt nàng ngay khi nàng xuất hiện tại cửa, anh không buồn nói một lời.

Nếu Karen lo ngại về việc đối mặt anh trong phòng ngủ trên tầng hai, sự sợ hãi của nàng tăng gấp đôi ở đây. Nàng có một cảm giác rõ ràng là nàng đã rơi vào vùng đất thiêng. Căn phòng và Brice. Nó cũng nghiêm trang và phức tạp, tối sẫm và yên lặng. Karen nhận thức rằng đây là nơi anh trải qua hầu hết thời gian rảnh và nếu nàng có dịp xem xét hết các quyển sách, nàng chắc sẽ thấy chúng cũ, mòn và đa dạng như chúng đang biểu lộ. Với nhận thức đó, căn phòng quả là thân tình đối với anh một cách khó tin.

Trong một thoáng, nàng nhớ lại cách mà cơ thể Brice sưởi ấm nàng. Rồi thoáng đó qua đi, lưu lại trong lòng nàng một cảm xúc lâng lâng khó tả.

Karen tăng hăng để trấn tĩnh, rồi đảo mắt nhìn khắp phòng, giọng nàng khàn khàn nhưng hoàn toàn chân thật:

-Tôi rất có ấn tượng.

Brice cũng nhớ lại chuyện tối qua. Anh đã nghiền ngẫm nhiều về điều đó và cố khoác cho nó một lý do chính đáng. Nhưng anh chỉ hoài công. Bây giờ anh lảng lảng nhìn nàng, tự vấn lòng về hành vi anh ôm ấp nàng trong vòng tay anh.

Để đáp ứng lời bình phẩm cũng như ý nghĩ mình, anh nhún vai lộ vẻ bất cần.

-Anh đã đọc tất cả chưa?

-Hầu hết

-Anh đọc lúc nào?

-Lúc chiều tối. Những ngày cuối tuần.

-Anh có thời giờ à?

-Dĩ nhiên.

Karen bỗng ghen tị. Nàng cũng tủi thân:

-Tôi tưởng, điều đó không... nhưng anh là bác sĩ mà và tất cả là vậy đó.

-Bác sĩ không làm việc hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Họ cũng có cuộc sống như bao nhiêu người khác.

-Nhưng có quá nhiều sách trên kia.

Karen quét mắt lên các kệ sách:

-Phải tốn quá nhiều giờ để nghiền ngẫm chúng.

Nàng nhìn thẳng anh:

-Có phải anh là con một sách không?

Brice bất ngờ. Anh không quen bị đặt câu hỏi về chính mình. Cả thành phố đều biết anh là bác sĩ giỏi, kẻ có cuộc sống nội tâm mãnh liệt. Anh biết tận dụng cái sẵn có để làm cuộc sống thoải mái. Một số dân thành thị cố tìm hiểu đời tư của anh đằng sau ống nghe, nhưng tất cả đều nhanh chóng bị tổng khử một cách thậm chí còn thô lỗ. Và không ai dám thử lại lần nữa.

Anh không biết chắc phải liệt Karen vào hạng người nào. Nàng không phải là dân thành phố. Cũng không phải là một bệnh nhân. Brice chắc sẽ gọi nàng là một người bạn của bà nội mình nếu những tình huống của sự thân thiện đó đừng quá kỳ cục, và trên khía cạnh này anh có những câu hỏi riêng dành cho nàng. Dù sao Karen không phải là kẻ duy nhất tò mò về anh.

Nhưng nàng đã hỏi trước. Và anh không có gì để mất khi chọn câu trả lời:

-Trước đây tôi mê đọc như một đứa trẻ. Khi tôi vào trường y, tôi hầu như không có thời giờ để thở, nói chi đến việc đọc.

Karen cố phác họa trong đầu hình ảnh một chàng trai Brice Carlin đang quét tất bật các hành lang của bệnh viện trong bộ đồng phục trắng bùng nhùng của sinh viên nội trú. Thật khó hình dung việc anh sắp xếp thời giờ để xử lý hàng tá công việc. Anh dường như quá u buồn, quá lặng lẽ, quá xa vắng. Phải, đã có một cú điện thoại gọi vào sáng sớm hôm đó và anh đã lên đường đến bệnh viện, nhưng Karen không thể hình dung vai trò anh trong đội ngũ tập thể, một

kể giao tiếp với các đồng nghiệp ít hơn nhiều so với các bệnh nhân và gia đình họ. Tuy nhiên nàng có thể thấy hình ảnh anh đang nghiên cứu, tựa người vào chiếc bàn đầy sách vở, mái tóc đen sẫm lòa xòa che phủ trán và đôi mắt bất động dán vào trang giấy. Rồi Karen hình dung chính mình đang học, tựa người vào bàn đầy sách vở, đôi mắt dán chặt vào trang giấy, thế rồi điều đau buồn xảy ra đưa nàng đến việc tìm kiếm công ăn việc làm.

Cố giữ tư thế thẳng người, Karen chăm chăm nhìn anh, giọng kiên quyết:

-Tôi phải đi đây, Brice. Tôi trân trọng những gì anh làm cho tôi, nhưng tôi không thể ở lại lâu hơn nữa.

Các từ cuộn cuộn tuôn ra mỗi lúc một nhanh:

-Đường xá có thể đi được. Đường xe ra vào nhà anh đã được ủi. Chắc sẽ có ai đó tôi có thể gọi để xem lại xe tôi.

Cảm thấy hụt hơi, Karen dừng lại, nạp thêm không khí vào phổi rồi đột nhiên mất hết can đảm khi thấy Brice không thèm nhìn nàng, chỉ chăm chăm lắc đầu nhưng với vẻ cương quyết. Đầu đó trong dự kiến, nàng đã lường trước điều này, nhưng khi “lâm trận”, thật khó giữ vững tinh thần. Karen cảm thấy chùng bước. Trong thâm tâm nàng đâu muốn chống lại anh. Với vẻ thận trọng, Karen hỏi:

-Tại sao không?

Brice không đan chéo các ngón tay và đặt bàn tay lên ngực. Anh đang mặc một chiếc áo len khác, và cách bàn tay anh lướt lên trên cho thấy nó được làm bằng loại len casomia. Karen ước gì anh có một chút gì đó mịn dịu như loại vải anh đang mặc.

Nhưng Brice không có.

-Có một điều.

Anh bắt đầu một cách thẳng thừng:

-Tối nay sẽ không ai xem xe của cô. Những người biết sửa nó cũng là những người đang đào bới thành phố này ra khỏi tuyết trong hai mươi bốn giờ qua. Nếu tôi sẽ phải gọi, họ ắt sẽ cười nhạo tôi; nhưng tôi không nghĩ nên gọi cú điện thoại nào cả.

-Tôi sẽ gọi.

-Cũng vậy thôi. Họ đã mệt đừ. Công việc của họ còn lâu mới được làm.

-Một bình điện chết không phải là công việc của họ à?

-Không phải cuối tuần này. Ngoài kia, tuyết đóng dày gần bốn tấc. Để xúc sạch chúng là công việc khó khăn.

-Nhưng tôi chỉ xin một cú khởi động. Tôi nghĩ điều đó đâu quá khó trong lúc họ nghỉ giải lao.

-Hãy nghĩ lại. Giờ cô có nên ở trong nhà, uống cà phê nóng và kết hợp với cái gì đó đủ sôi động để giữ thân nhiệt. Xe cô đang nằm dưới bốn tấc tuyết như con đường. Nó phải được xúc ra, trước khi mui xe có thể được nâng lên. Và ngoài ra, làm sao cô biết một cú khởi động là điều duy nhất xe cô cần? Với tình hình hiện tại của chiếc xe, bình điện có thể vô phương phục hồi, nếu vấn đề là chính nó. Cô có chắc là chính nó không?

Karen lên tiếng, có vẻ hơi nao núng:

-Không.

-Nếu không phải là bình điện, chiếc xe sẽ phải được kéo đi, và tin tôi đi, cô sẽ gặp khó khăn trong việc tìm ra một chiếc xe kéo đang không làm nhiệm vụ ủi tuyết. Và cho dù cô tìm được ai đó kéo xe lẫn cô tới trạm.

Brice tiếp tục với một giọng nói trầm sâu, thản nhiên, đáng ghét:

-Cũng phải mất ít nhất một hoặc hai ngày trước khi ai đó kiểm tra chiếc xe. Một cậu bé bơm xăng, nếu cậu ta luôn có mặt trong thời tiết này, sẽ không phải biết làm gì với chiếc xe chết máy.

Karen muốn bật khóc. Nàng vừa thất chí trước tình cảnh, vừa bực mình với điều tóm lược như nước tạt vào mặt của Brice. Nếu lời nói anh mang ý nghĩa hoàn toàn chọc tức, nàng có thể ném quyển sách vào anh. Nhưng anh nói nghe không có vẻ châm chọc, rất nghiêm túc, và việc ném sách là điều không tưởng. Karen muốn ngồi xuống, nàng loạng choạng tiến đến trường kỷ.

-Còn taxi hoặc xe buýt thì sao?

Nàng hỏi khi thăm cảm ơn được lọt thỏm trong lớp da mềm dẻo. Nàng co hai đầu gối lên và quần lại tấm mền để toàn thân được che kín.

Brice nheo một mắt:

-Tôi e cô không tìm được loại nào cả.

Các ngón tay đan nhau trở lại, Brice chăm chú nhìn nàng:

-Tại sao phải cuống cuồng? Trong khi người ta nhìn ra ngoài trời, xem tuyết rơi và vui thú hưởng một ngày lễ đột xuất. Nếu cô ở cuối đường hầm, tức là cô không đi đến đâu cả. Đập đầu vào tường chỉ là chuyện ngu ngốc.

-Nhưng có phải là cuối đường hầm không? Đó là điều tôi cần tìm hiểu. Nếu có cách nào đó miễn là giúp tôi về nhà, tôi sẽ chấp nhận liền.

-Có cái gì đặc biệt ở nhà vậy? Cô có con mèo để cho ăn hả?

-Tôi có công việc để làm.

-Và cô đủ khỏe để làm không?

Nàng ôm chặt đầu gối:

-Anh không hiểu. Tôi bắt buộc phải làm việc. Các tiết học có thể được hủy bỏ một hoặc hai ngày...

Đôi mắt nàng mở rộng vì một cảnh báo chợt đến:

-Tạm chí tôi không biết có điều đó không. Theo những gì tôi biết, cơn bão không ảnh hưởng đến Syracuse.

-Nó còn tệ hơn.

Karen thở phào:

-Tạ ơn chúa.

Khi Brice khụt khịt mũi định cười nàg, Karen vội vã tiếp lời:

- Ý tôi không phải nói gở. Nhưng nếu nhà hàng vẫn mở cửa bình thường, tức là tôi đã bị luợc.

Ánh mắt nàg thất thần:

-Nếu đúng như thế tôi sẽ mất việc.

-Cô sẽ không bị mất việc. Tôi đã nói chuyện với chủ nhân nhà hàng Pepper Mill và giải thích rằng cô bị bệnh. Ông ta đề nghị cô cứ nghỉ đến khi học kỳ hai khai giảng.

Karen không tin nơi tai mình:

-Xin lỗi?

-Tôi đã nói chuyện với Jason Grant. Đáng lẽ cô phải làm việc tối qua, đúng không?

Karen không trả lời câu hỏi của anh:

-Tôi không tin anh đã gọi Jason. Tôi không tin anh nói tôi sẽ không có mặt trong nhà hàng đến khi học kỳ hai khai giảng.

Nàng tự mắg thầm đã rời xa công việc suốt hai mươi bốn giờ qua, rồi trút cơn giận qua Brice về tội điều khiển lỗi sống của nàng:

-Chết tiệt, đáng lẽ anh không phải làm điều đó. Anh không có quyền. Tôi phải làm việc! Tôi cần tiền!

Brice đã tiên liệu cơn thịnh nộ của nàng. Anh cho rằng, lúc anh nghĩ về điều đó, anh chắc sẽ thất vọng nếu nàng vẫn ngồi im và để anh dẫn dắt không một tiếng phản đối. Nếu nàng làm thế, anh đoán nàng ắt sẽ chấp nhận bất cứ lòng từ thiện nào anh ban phát.

Anh là người rộng lượng. Trong suốt quá trình một năm anh đã cốg hiến lòng nhân đạo bằng nhiều khối người trong cả đời. Nhưng trước khi đóng góp anh thường chọn và lựa ra

những nguyên cớ, và một phụ nữ chưa bao giờ là một trong những nguyên cớ đó.

Anh biết chắc Karen thích tự lập, và trong khi chứng cứ đầu thất thường của nàng làm anh cáu tiết anh lại cảm thấy yên tâm một cách kỳ cục trước bộ tịch kiêu hãnh của nàng. Điều đó nói lên rằng nàng không lợi dụng anh. Nàng một mực thực hiện lối sống tự túc, và điều đó còn hơn là phần thưởng dành cho anh để anh lo cho nàng. Đúng, anh hài lòng khi nói chuyện với Jason Grant. Anh hài lòng khi mua một ít thời gian nghỉ ngơi cho Karen và nàng nhất thiết cần điều đó.

Vấn đề còn lại anh phải làm là thuyết phục nàng dưỡng bệnh.

Rút chân khỏi bàn, Brice bắt chéo chữ ngũ:

-Cô sẽ không thể làm việc theo đúng nghĩa, nếu cô không biết tự chăm sóc mình. Cô còn rất yếu và còn một chặng đường dài điều trị. Bây giờ cô cảm thấy ra sao?

-Tốt.

Karen đánh liều, nói đại.

-Ra sao?

Chứng liều giảm cường độ:

-Ổn.

-Đó có phải là lý do tại sao cô lê người từ cửa và quy trên trường kỷ không?

-Tôi không lê, và tôi cũng quy

Brice chắc sẽ bật cười cái cách diễn tả cáu kỉnh của nàng nếu anh là người hay cười, nhưng anh không phải vậy:

-Tôi rõ ràng thấy điều đó.

-Anh đã thấy những gì anh muốn thấy.

Karen bắt đầu cãi, nàng muốn có cái gì đó để bắt bẻ anh, nhưng giọng nàng yếu xìu:

-Anh là bác sĩ. Nếu người ta lúc nào cũng khỏe mạnh, anh sẽ thất nghiệp.

-Đó là một câu nói ngu ngốc.

Nàng làm anh ngạc nhiên bởi cái nhìn hối lỗi:

-Tôi nghĩ, tôi nói lộn. Ý tôi muốn nói anh là một thầy thuốc chuyên xem bệnh, do đó, rất có thể anh thấy bệnh ở những nơi thật sự không có.

-Có phải cô đang nói, bây giờ cô hoàn toàn bình phục không? Rằng cô khỏe? Một trăm phần trăm?

Karen lưỡng lự, sau đó lúng búng một từ miễn cưỡng:

-Phải.

-Nếu điều đó đúng, cô có nên phục vụ tại bàn ăn không?

Rồi quắc mắt nhìn nàng:

-Đừng nghĩ đến bản thân mình, Karen. Hãy nghĩ đến những người cô sẽ đứng phục vụ. Nếu cô làm việc trong văn phòng kế toán, hoặc ngồi cả ngày trước máy vi tính, điều đó không quan trọng khi cô bị cảm; nhưng là điều hoàn toàn khác hẳn khi cô phải phục vụ khách ăn uống.

-Tôi biết.

Karen hạ giọng. Nàng ghét anh ta sao quá mẫn cảm.

-Cô biết, mà cô vẫn nghĩ cô nên đi làm à?

-Không, nhưng...

Karen thừa nhận, rồi hít một hơi thở định chống chế, để rồi bị đánh gục bởi Brice:

-Nhưng cô cần tiền.

Nàng thở hắt ra:

-Đúng.

Karen tựa đầu vào ghế, mắt nhìn lên trần nhà. Giọng Brice hướng về nàng, êm ái hơn:

-Bây giờ cô cảm thấy thế nào?

-Mất can đảm.

-Về mặt thể lực, cô cảm thấy thế nào? Tôi muốn biết, để có thể bắt đầu chữa trị từ lâu.

Karen nhắm mắt lại và cố tách nỗi bực dọc tâm lý ra khỏi các triệu chứng thể chất.

-Tôi cảm thấy mệt. Tôi không đau nhiều. Tôi không thay đổi trạng thái đột ngột từ nóng sang lạnh. Nhưng chân tôi dường như không muốn mang tôi đi xa. Tôi cảm thấy...

Karen lục lọi tìm từ khác nhưng từ đầu tiên nàng đã dùng dường như để kết luận tất cả:

-... Mệt.

-Cô cần nghỉ ngơi.

-Tôi đã nghỉ ngơi rồi. Tôi hoạt động ít hơn, ngủ suốt bốn mươi tám tiếng qua.

-Giấc ngủ đó là do mũi thuốc tiêm. Giấc ngủ cô cần hiện giờ là cho cô. Đó là sự khác nhau.

Nàng nghe những gì anh nói, hiểu những gì ý anh muốn nói, nhưng các sự kiện không thay đổi:

-Tôi không có thì giờ.

-Hãy tạo ra nó.

-Nói dễ hơn làm.

Karen thì thào:

-Tôi đồng ý với anh, tôi nên nghỉ làm việc một thời gian ở Pepper Mill, nhưng tôi còn có bài vở và các tiết giữa học kỳ, giáo sư McGuire chắc chắn sẽ đợi tôi trong văn phòng ông trưa mai. Tôi phải trở về Syracuse.

Có một sự im lặng đầy hàm ý giữa hai người. Karen thấy điều gì đó trong ánh mắt Brice mà nàng không thích.

-Tôi đã nói chuyện với giáo sư McGuire.

-Ồ, không.

Nàng nhắm rịt hai mắt:

-Tôi thích công việc đó, Brice. Giáo sư McGuire cũng thú vị như công việc của ông ấy.

-Tại sao khi này cô bỗng chồn?

-Bởi vì ông ấy phải hoàn thành kịp công trình theo hạn định và có hàng tá sinh viên mong muốn làm việc cho ông. Tôi chắc vào lúc này ông ấy đã mượn người khác rồi.

-Ông ấy chưa mượn ai khác.

-Làm sao anh biết?

Nàng nói, có vẻ sùng sộ.

-Tôi biết. Cô vẫn có việc làm.

Cơn nổi nóng biến mất:

-Tôi có?

Khi anh gật đầu, nàng dồn dập:

-Nhưng ông ấy cần công việc phải được làm.

-Có sự trùng hợp. Ông ấy sẽ đi xa cho hết hè. Trượt tuyết ở dãy Alps.

Karen trố mắt, rồi lẩm bẩm:

-Ô!

-Ông ấy bảo, ông sẽ tiếp xúc với cô khi các lớp học được triệu tập lại.

Quay mặt đi, Karen khép mắt lại.

-Cô không hài lòng à?

Brice hỏi. Anh hơi tự hào vì đã sắp xếp mọi việc hoàn hảo.

-Cô có công việc của cô và một thời gian nghỉ hè.

Karen vẫn im lặng.

-Karen?

Nàng thở dài, quay lại nhìn anh, rồi sực sùi:

-Cám ơn anh.

Bỏ hai chân xuống sàn, anh đặt tay lên bàn:

-Không có chi. Hành động của tôi không phải để tìm kiếm sự cảm ơn của cô. Lần sau cùng cô nghỉ hè là khi nào?

-Tôi không biết.

-Khi nào?

-Tôi không nhớ nổi.

-Cô làm gì với chính cô.

-Tôi làm việc.

-Luôn luôn à? Cô không phải là kẻ nô lệ cho đồng tiền, đúng không?

Karen không trả lời, tựa đầu vào lớp da mềm mại dưỡng sức, nàng cảm thấy lần nữa sự mệt mỏi xâm chiếm cơ thể mình. Có lẽ do sự phòng vệ bản thân đã lắng xuống. Bằng giọng nói ít nghệt mũi hơn trước đó, nhưng vẫn còn khàn và rất yếu, Karen lên tiếng:

-Những ký ức đầu tiên tôi có thuộc về sự căng thẳng trong gia đình tôi. Lúc đó tôi chỉ mới lên ba hay bốn tuổi gì đó, nhưng tôi nhớ nó. Cha tôi không thể duy trì việc làm. Mẹ tôi không bao giờ chỉ trích ông về điều đó, nhưng có sự lo lắng triền miên về việc bà sẽ trả tiền hóa đơn bằng cách nào.

Brice không muốn nghe câu chuyện của nàng, không muốn cảm cảnh cùng nàng. Anh bảo nàng ngưng, rồi im lặng. Anh muốn nghe chính các từ mà anh cần phải biết hơn. Anh tự nhủ, là một bác sĩ anh cần biết lịch sử bệnh án gia đình hơn là tình cảm gia đình.

Vì vậy anh không nói một lời. Tuy nhiên Karen vẫn quyết định nói tiếp, như thể nàng chưa từng có ai để tâm sự:

-Công việc cha tôi thuộc lãnh vực xây dựng và ông đã lên kế hoạch để thành lập công ty riêng của ông. Sau đó thì tai nạn xảy ra. Đôi chân ông bị nghiền nát dưới bức tường bê tông. Các bác sĩ tìm cách phục hồi chúng, rồi trong khoảng thời gian đó việc gì đến sẽ đến. Bao nhiêu tiền ông dành dụm đều đổ vào chi phí thuốc men. Có một số tiền nhỏ được chuyển đến từ bảo hiểm, nhưng ông tiêu sạch hầu như tức thì, vì trong thời gian điều trị ông đã nghiện moóc phin và chúng phải cần cả khối.

-Mẹ cô đi làm chứ?

-Bà ấy nhận trẻ con và chăm sóc chúng tại nhà. Tuy nhiên bà thật sự cai quản cả một trung tâm chăm sóc ban ngày. Tôi nghĩ điều đó thật tuyệt. Tôi không có anh chị em nào cả, rồi bỗng nhiên có cả một lũ trẻ chung quanh. Rồi chuyện trở nên rối tung vì vấn đề giấy phép. Mẹ không có giấy phép vì chúng tôi không có tiền để thực hiện những sửa chữa và tân trang ngôi nhà theo yêu cầu của chánh quyền. Vì thế bà chỉ được quyền chăm sóc không hơn hai đứa trẻ cùng một lúc, và thu nhập không đủ trang trải cho cả ba chúng tôi. Sau đó tôi bắt đầu đi học và mẹ đi làm thư ký trong một văn phòng luật nhỏ.

Tiền lương tạm được, nhưng không bao giờ khá hơn. Bà biết đánh máy, nhưng không biết tốc ký, và bà không có thời giờ hoặc tiền bạc để đi học nó.

Karen nhớ lại sự thất vọng của mẹ mình.

-Cha cô có ở nhà chăm sóc cô sau giờ học không?

-Thỉnh thoảng.

-Ông ấy có... tử tế với cô không?

Câu nói nhóm lên tia lửa bất bình. Karen hơi nhồm đầu lên, đôi mắt long lanh hơn tập trung vào Brice:

-Ông ấy chưa bao giờ tàn nhẫn. Ông ấy thất chí và buồn khổ, thay đổi việc làm luôn với hy vọng công việc mới nhất sẽ tốt nhất, tuy nhiên cơn đau thể xác luôn hành hạ ông và ông cần moóc phin. Ông không bao giờ chạm tới rượu. Ông không bao giờ vũ phu. Nhưng ông hoàn toàn mất lòng tin. Hụt hẫng. Sầu đời. Đã hai lần ông lâm vào tình trạng hôn mê và được chở thẳng đến bệnh viện, tại đây các bác sĩ khuyên nên điều trị chứng nghiện của ông, nhưng ông tự ý ký tên xuất viện trước khi việc điều trị tiến hành. Mẹ tôi cố thuyết phục ông đăng ký vào chương trình cai nghiện, nhưng ông cãi rằng ông không thể nhập viện vì ông muốn phụ giúp nuôi dưỡng gia đình. Vì thế ông đi làm thuê hết công việc này đến công việc khác.

Karen tựa đầu vào ghế trở lại và rơi vào im lặng, hồi tưởng lại những đêm nằm trên giường lắng nghe tiếng mẹ nàng thốn thức. Bà phải chịu nhiều gian truân, khổ sở. Nàng đã tự nguyện với lòng, bằng mọi giá nàng sẽ vực gia đình nàng gượng dậy.

-Ngay khi tốt nghiệp trung học, tôi đi làm đủ giờ. Tôi nghĩ, tôi đang trả ơn cha mẹ tôi, nhưng thỉnh thoảng, tôi tự hỏi liệu việc làm của tôi có mang đến niềm an ủi hơn là nỗi khổ sở cho mẹ tôi không. Bà muốn tôi tiếp tục bậc đại học. Bà thấy những phụ nữ có sự nghiệp triển vọng, và đó là những gì bà muốn tôi đạt được. Bà là một phụ nữ đảm đang, nhưng thiên nhiên về nội trợ, dĩ nhiên không có lương cho điều đó.

Karen dừng lại, nhúu mày hồi tưởng:

-Công việc tôi làm là việc ăn khoán. Mẹ muốn tôi ngưng làm và học đại học vì trình độ học vấn đó chắc sẽ bảo đảm tôi có thu nhập khá hơn, nhưng tôi không có tham vọng đó là vì chúng tôi cần tiền ngay lúc ấy. Cha tôi nhập viện thường xuyên; ông có vấn đề về thận và gan. Hóa đơn được gửi về tới tấp.

Karen khép mắt và rúc người sâu hơn vào tấm mền, trong khi Brice quan sát những vết nhăn đau khổ hằn nhẹ trên mặt nàng. Tim anh như gởi gắm qua nàng, trong khi bản chất hoài nghi trong anh nhất thời vỗ cánh bay mất. Nếu Karen cố tình bịa ra câu chuyện xé lòng, nàng đã thành công hoàn toàn.

Rồi anh nhớ lại cách nàng bắt đầu la hét vào ngày đầu tiên khi anh đưa nàng về nhà mình, cách nàng đã thu người vào chính mình, như thể bị làm nhục. Mặc dù hiện giờ không có sự nhục nhã nào, nàng vẫn cứ thu người lại vì đau khổ, hướng vào nội tâm. Bây giờ, cũng như lúc đó, nàng không chịu nhìn anh.

Đứng lên khỏi ghế, Brice thọc hai tay sau vào túi quần, chậm rãi đi những bước vắn vơ quanh bàn. Anh dừng lại cách trường kỷ chừng một mét khi nàng bắt đầu nói tiếp. Karen vừa nhướn mày nhìn ngón tay, vừa cào cào móng.

-Năm mươi chín tuổi, tôi gặp một người đàn ông. Một chàng trai hai mươi ba tuổi. Anh ấy là họa sĩ, hoặc anh ấy nghĩ như vậy, tuy nhiên, tới bây giờ anh ấy chưa có tiếng vang nào. Tôi đang làm những công việc lặt vặt, đánh máy, phân loại hồ sơ, trực điện thoại, cho một quản trị viên của một viện bảo tàng nhỏ ở New Haven, không xa nơi chúng tôi sống. Tôi yêu nghệ thuật.

Nàng nói dịu dàng, nhưng vẫn không ngược lên.

-Tôi gặp Tim tại viện bảo tàng và tôi cũng yêu anh ấy. Anh ấy là mọi thứ. Tôi chưa bao giờ biết, sự vô tư lự, sự thanh thoi, sự vui đùa. Tôi cảm thấy như một người khác hẳn bên anh ấy.

Karen nhú mày nhìn bàn tay:

-Nhưng tôi đang sống một cuộc sống kép, vừa nỗ lực làm việc, đếm những đồng xu kiếm được, gởi từng đồng xu dư về cha mẹ tôi, vừa cùng Tim dự một buổi cắm trại ngoài trời với bạn bè anh ấy hoặc một ngày cuối tuần trên một bãi biển quyến rũ mà anh ấy sẽ cho là sẽ gây được cảm hứng.

-Vậy hả?

Nàng khẽ cười thành tiếng:

-Không thường xuyên. Chúng tôi chỉ... chỉ... vui đùa thôi.

Brice cảm thấy như có ai đó đang bóp quả tim mình. Không phải anh ghen tức, vì anh đâu có quyền đòi hỏi gì nơi Karen, nhưng có cái gì đó vẻ thư giãn trên mặt nàng, có cái gì đó trong tiếng cười phảng phất buồn của nàng và đó cũng chính là nụ cười đầu tiên anh từng nghe thoáng qua trên đôi môi nàng, điều đó khiến anh rung động sâu sắc. Làn da nàng mượt mà, gương mặt nàng không nói lên điều gì ngoài sự suy nhược và thỉnh thoảng cau mày. Anh chưa bao giờ thấy nàng mỉm cười.

- Chuyện gì đã xảy ra với anh ấy.

Karen đang hồi tưởng lại những tháng ngày vui vẻ đó, thật là tuyệt vời khi nó xóa đi nỗi lo âu của nàng, giá mà nó được kéo dài. Câu hỏi của Brice khiến nàng giật mình trở về thực tại:

- Tim? A, chúng tôi đường ai nấy đi.

Brice chưa bao giờ là kẻ thích nói chuyện tầm phào, anh không thể ngờ nàng đã treo anh lên và phơi nắng bằng cách đó. Vì thế, anh hỏi:

- Tại sao?

Karen nhún vai:

- Tôi không phải là những gì anh ấy tưởng.

- Ý cô nói gì?

- Anh ấy tưởng tôi có tiền.

Một phút im lặng trôi qua, rồi Brice hỏi:

- Tiếp tục đi.

Đầu tựa vào chiếc ghế da, Karen khép mắt lại. Giọng nàng mệt mỏi:

- Anh ấy đang tìm ai đó cung cấp vốn cho sự nghiệp mình. Ai đó sẽ yểm trợ anh trong khi anh đang lên bản phác thảo. Bằng cách nào đó, anh ấy có cảm tưởng rằng tôi sống sung túc. Có thể đó là do cách tôi ăn diện. Tôi có con mắt thời trang, tôi có thể có một trang phục không ra gì, rồi gấp nếp hoặc thắt gút nó, hoặc làm dây lưng cho nó, thành một cái gì đó hấp dẫn. Hoặc

vả do cái cách tôi đi đứng và ăn nói. Anh ấy bảo, tôi nói nghe có vẻ quý phái, có văn hóa. Anh ấy nghĩ rằng chính do đồng tiền kết nối. Tôi không bao giờ đưa anh ấy về nhà cùng tôi. Tôi không muốn làm đứt mối dây giữa hai thế giới của tôi. Ngoài ra cha mẹ tôi chắc sẽ không thích anh ấy từ cái nhìn đầu tiên.

-Vậy làm thế nào anh ta biết được?

Karen nói chậm rãi hơn:

-Tôi nghĩ rằng, anh ấy tự vấn lòng liệu tôi có đáng để anh ấy đầu tư công sức hay không, và cách duy nhất anh ấy có thể biết chính là xem tôi sinh sống thế nào.

Karen hít một hơi thở sâu:

-Cuối cùng anh ấy khám phá, tốt thôi. Căn hộ chúng tôi sinh sống khá xinh xắn, nhưng nó cũng chỉ là căn hộ, không hơn không hơn không kém, nhỏ, tiện nghi vừa phải, giống như mọi căn khác.

Karen vẫn còn nhớ căn hộ đó với niềm lưu luyến, bởi vì đó là nơi nàng từng gọi là nhà suốt hai mươi ba năm. Tim hoàn toàn không cảm thấy lưu luyến nó.

-Chúng tôi tan vỡ ngay sau đó.

Brice cảm thấy ngọn lửa giận dữ bùng cháy, giận cả Karen lẫn “bồ” của nàng, và khi giận dữ, anh trở nên lú lẫn:

-Làm thế nào mà cô lại ngã vào anh ta?

Tự ái, Karen ngược lên:

-Tôi không biết lòng dạ anh ấy.

-Điều này lẽ ra phải thấy trước, rõ như ban ngày. Anh ta chắc phải là một kịch sĩ vĩ đại mới có thể giả vờ có những cảm tính mà anh ta không có, đúng không?

Bây giờ đến lượt Karen nổi cáu. Cơn giận làm nàng tăng thêm sức mạnh và ngồi thẳng lên:

-Tôi không bị mù, cũng không ngốc, Brice. Tim không giả vờ, anh ấy thật sự mến tôi. Anh ấy chỉ muốn có thêm những điều khác.

Dịch chuyển tấm mền, nàng đứng lên:

-Anh ấy đã giải quyết sòng phẳng mọi thứ khi chúng tôi chia tay. Điều đó không chắc làm tôi dễ chịu hơn, nhưng khi một anh chàng trở nên u mê như thế về một điều quá thô thiển, anh có thể nói gì?

Karen quay đi và bước tới một trong những bức tường chứa đầy sách:

- Tim tôi không tan nát, tôi suy nghĩ nhiều về hai chữ tình yêu, và tôi không liều lĩnh đùa giỡn với nó nữa. Nhưng tôi là người vỡ mộng. Tôi nghĩ, tôi thà bị đập vỡ nát vì bất cứ lý do nào khác hơn là điều đó.

Thở dài, Karen lơ đãng mân mê chiếc máy ảnh nằm trên giá sách:

-Một điều duy nhất là kinh nghiệm để lại cho tôi một vết sẹo, và tôi tiếp tục làm việc. Tôi yêu công việc của tôi. Tôi thích, và vẫn còn thích, ngồi trong một căn phòng được bao quanh bởi những tác phẩm nghệ thuật.

Brice có thể tin những gì nàng kể. Nàng trong có vẻ là mẫu người đặc biệt. Bà Rowena chắc là mẫu người đặc biệt. Bàn về khía cạnh đó, anh cũng là mẫu người đặc biệt. Anh chuộng sự cô đơn và tĩnh mịch, anh chuộng kỹ năng nghệ thuật:

-Cô có họa hay sơn không?

-Không. Tôi không biết cả hai. Đó là lý do tôi đam mê lịch sử nghệ thuật, thay vì mỹ thuật.

Nhưng đó là phần đầu câu chuyện của nàng, và Brice muốn nghe toàn bộ câu chuyện. Vì vậy, đứng thọc tay trong túi, anh hỏi:

-Cuối cùng, điều gì xảy ra cho cha mẹ cô?

Kéo tấm mền choàng quanh vai, Karen đưa mắt nhìn những quyển sách trên giá một cách vô hồn. Nàng mệt, nhưng một cái gì đó trong lòng bắt nàng nói:

-Cha tôi mất khi tôi hai mươi một tuổi. Ông để lại nhiều món nợ. Mẹ và tôi đang trả dần chúng thì bà lâm bệnh. Tôi hai mươi ba tuổi khi bà mất. Phải mất hơn hai năm nữa, tôi mới trả hết tấm hóa đơn cuối cùng.

-Đó là khi cô quyết định đi học trở lại?

Karen khẽ lắc đầu:

-Tôi quyết định điều đó vài năm trước đây. Đó cũng chính là câu hỏi từng ám ảnh tôi khi nào có thể thực hiện được nó. Sau khi các hóa đơn được thanh toán xong, tôi bắt đầu tích lũy tiền, như thế tôi có thể học đủ tiết.

Karen cúi gầm đầu xuống:

-Rồi tôi đụng phải bà Rowena. Anh biết phần còn lại.

Brice không biết phần còn lại, nhưng anh có thể chấp vá từng mảnh nhỏ lại với nhau. Nàng dùng tiền tích lũy đó để trả cho luật sư và vào thời gian vụ án xử xong, nàng trở lại điểm xuất phát. Giọng anh cay đắng:

-Vì thế cô dựng lên một chương trình không kham nổi cho bản thân cô.

Brice không biết ai là người làm anh bức mình nhất vào thời điểm đó, vì Karen phóng xe nhanh trên con đường làng tăm tối, hay vì bà nội đi xe đạp không có thiết bị phản quang, hay vì định mệnh đặt hai người phụ nữ tại cùng một điểm vào cùng một lúc, hay vì chính anh gây tổn thương cho cả hai người.

-Cô đang thúc ép bản thân cô tăng thêm nhịp đi để cố theo kịp những người dày dạn nhất.

Nàng nhìn anh với ánh mắt bào chữa:

-Tôi không có sự chọn lựa nào khác. Anh không thấy sao? Tôi đã ngụp lặn trong bể phiền nhiễu quá lâu đến nỗi chỉ còn một lối thoát duy nhất là phải làm việc cật lực suốt bốn năm qua. Chỉ khi điều đó được thực hiện, tôi mới ngủ yên.

-Bởi vì cô sẽ kiếm được nhiều tiền?

Anh ta không hiểu, và điều đó làm chậm tự ái của Karen. Nàng gào lên:

-Không phải chỉ vì đồng tiền. Mà nếu là vậy, tôi thà đeo đuổi một chức vị trong lĩnh vực kinh doanh, hơn là theo lịch sử nghệ thuật.

Đảo mắt, Karen nhìn về hướng cửa, nhưng trước khi nàng tìm cách thoát, Brice đột ngột chặn đứng lối thoát:

-Vậy, tất cả những chuyện này là gì?

-Là thoát ra khỏi cái đống phiền nhiễu. Vươn cao trên nó. Khống chế nó, không để nó khống chế tôi. Tôi không cần sống dựa vào bạc triệu. Tôi không tiêu xài phung phí. Tất cả điều tôi muốn là, mỗi đêm lên giường biết rằng mình đã thanh toán các hóa đơn. Như vậy có gì đáng thắc mắc không?

Ánh mắt nàng chăm chăm nhìn vào miệng anh, chờ nghe trả lời. Môi Brice mím chặt, phớt lờ sự đáp ứng; Karen thấy điều đó. Nàng nhướn đôi mắt lộ vẻ nôn nóng, và chúng đón ánh mắt anh. Ánh mắt buồn buồn, duy cảm. Ánh mắt làm nàng kinh ngạc.

-Bà Rowena lo lắng về cô.

Anh nói như người quẩn trí, khi cố phân biệt đôi mắt Karen màu hổ phách hay màu nâu.

-Về tôi?

-Bà điện thoại bảo tôi rằng xe cô vẫn còn nằm trong bãi đậu. Bà muốn tôi gọi cảnh sát.

Nồng ấm như than hồng, Karen tự nhủ, và cảm thấy tâm hồn thanh thản hơn. Ánh mắt nàng đang say đắm:

-Anh có nói bà ấy tôi ở đây không?

-Có. Bà ấy cảm thấy nhẹ nhõm. Bà biết cô đang bệnh.

-Bà không nên lo thái quá.

Brice nhìn vào môi nàng:

-Bà ấy mến cô.

-Tôi cũng mến bà ấy.

-Đó là lý do tại sao cô đến thăm bà hai lần mỗi tuần?

-Đó là... một trong những lý do.

Giọng Karen hơi run. Có một sự thúc giục kỳ lạ nổi lên trong lòng nàng. Nó muốn nàng phải chạm vào mặt Brice để xem cái vẩy dột trên quai hàm kia cảm thấy gì. Tuy nhiên sự thôi thúc đó phải chịu nhượng bộ trước sức khỏe cạn kiệt vì cơn bệnh và nàng chỉ có thể bắt đầu bằng giọng nói thì thào:

-Tôi nghĩ... tốt hơn tôi nên ngồi.

-Hãy nói tôi nghe những lý do còn lại.

Giọng Brice cứng cỏi. Anh đang bị thu hút bởi đôi má ửng đỏ của nàng. Nó hoàn toàn khác hẳn với ảnh hưởng của cơn sốt anh chứng kiến trước đây.

Có thể Karen có quyền làm theo ý mình, nhưng không. Ánh mắt nàng bị ánh mắt anh khóa chặt, giọng nàng tựa như gió thoảng:

-Làm ơn... Tôi muốn ngồi.

Brice đưa hai tay nắm lấy hai cánh tay đang cộm lên dưới tấm chăn, nhưng hành động yếu trợ nho nhỏ đó đã gợi dậy một tình cảm yếu đuối trong lòng Karen. Mặc dù không tỉnh táo lắm, nhưng Karen vẫn nhận ra sự yếu đuối vì thèm muốn. Nàng đã bị Brice cuốn hút. Điều đó khiến nàng sợ hãi.

-Những lý do khác để cô thăm bà tôi là gì?

Brice lặp lại câu hỏi. Điều anh đang cảm nhận không phải là tình cảm yếu đuối... mà là mạnh mẽ. Ngay sau đó, anh muốn giữ nàng sát hơn, nhưng không thể được. Anh phải tự đặt mình vào vị trí... không thích nàng.

-Chúng tôi có những giờ phút vui vẻ bên nhau.

Karen thì thầm.

-Cô đọc cho bà nghe?

-Cả hai chúng tôi thích điều đó.

-Nhưng hai lần một tuần... mất ba giờ lái xe.

-Tôi không bận tâm.

-Tôi nghĩ, cô sẽ không có thời giờ chớ.

Brice còn nghĩ, anh muốn hôn nàng.

-Tôi sắp xếp thời giờ.

Anh không thể hôn nàng được:

-Tốn tiền xăng.

-Tôi sẵn sàng trả.

Anh không thể thích nàng. Sự quyến rũ phải chấm dứt:

-Đó là vì tội lỗi?

Karen điếng người, rồi tình cảm yếu đuối chẳng dính dáng gì đến thềm muốn, gợn lên trong lòng nàng.

-Không.

Hơi ấm được dẫn truyền trên gương mặt nàng đã biến mất. Brice cảm thấy nhẹ nhõm. Anh không muốn nàng trông có vẻ đáng hôn:

-Cảm nhận tội lỗi chỉ là điều bình thường thôi.

Karen biết giây phút đặc biệt đã trôi qua và không hiểu điều gì đã xảy ra. Ngoài cảm giác yếu ớt, nàng còn cảm thấy thô thiển. Karen đáp lời theo cách phòng vệ:

-Nó khởi đầu là vậy, nhưng không phải bây giờ.

-Cô không cảm thấy bất cứ tội lỗi nào à?

-Tôi không phải nói thế.

-Cô cảm nhận nó?

-Phải. Tôi luôn sống với nó. Tôi quy lỗi cho chính tôi vì bằng cách nào đó đã không trông thấy bà Rowena đêm đó. Tôi đổ lỗi cho mình vì đã không tập trung kỹ hơn vào con đường tối hôm đó, chứ không phải vì đèn pha xe tôi vẫn sáng, không phải vì đã lái trọn đường bên tay mặt. Tôi cảm thấy có tội. Nhưng đó không phải là lý do tôi viếng thăm bà Rowena.

- Tóm lại, cô đang thừa nhận đổ lỗi cho cái đêm tối đó, đúng không?

Nước mắt ngân ngấn:

-Không!

-Nhưng chính cô vừa nói...

-Rằng, tôi đổ lỗi cho chính bản thân tôi. Điều đó khác với việc thừa nhận tôi có trách nhiệm với tai nạn.

Run rẩy, Karen cố vùng ra khỏi tay nắm của Brice, nhưng anh không dễ dàng cho.

-Tôi không nói láo trong suốt vụ xử, Brice. Tôi ngồi đó, và anh đã nghe những gì tôi nói. Tôi không chạy quá tốc độ. Tôi không say rượu cũng không say thuốc.

Giọng nàng mỗi lúc một khàn thêm:

-Tôi không vi phạm bất cứ luật nào vào đêm đó, vì vậy tôi phải chống lại đơn kiện anh đưa ra buộc tội tôi...

-Tôi không...

-Luật sư làm điều đó, nhưng anh đứng đằng sau, và anh đã sai. Tôi không hiểu nổi những gì anh làm. Bà ấy là nội anh và anh yêu bà ấy. Nhưng anh đã sai. Thật sự không công bằng...

Giọng Karen dứt đoạn, nhưng nàng quyết định phải nói hết, vì thế nàng bắt đầu tiếp tục, lần này sụt sùi, nước mắt lăn chã trên đôi má nàng:

-Có một điều không phải là, sau những sự việc đó tôi đã vượt qua, tôi lại phải chịu đựng sự trừng phạt tiếp theo, vì bà Rowena và tôi cùng ở trên một con đường vào đúng đêm đó.

Gương mặt Brice lung linh qua làn nước mắt, nhưng Karen vẫn tiếp tục:

-Mỗi lần tôi gặp bà ấy là một lần tôi tự nhủ rằng chính xe tôi đã đặt bà nơi bà đang ở.

Karen gục đầu xuống mền choàng trên vai, thút thít khóc, cầu mong Brice buông tha nàng, cầu mong nàng có thể rời khỏi đây, cầu mong nàng ở bất cứ nơi nào khác vào lúc này. Ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nàng lẩm bẩm:

-B... bà ấy là bà nội tôi chưa hề có. Tôi cũng y... yêu bà ấy.

Nhắm mắt, Brice dịu dàng ôm nàng vào lòng. Anh không quan tâm đến việc đặt mình vào vị trí nào. Nàng không khỏe. Và giờ đây nàng đang tổn thương thêm. Ôm đầu nàng, anh giữ nó tựa ngực mình trong khi một cánh tay vòng qua eo đỡ lấy thân hình nàng. Anh có thể cảm nhận cơ thể nàng đang run, có thể nghe tiếng nấc nhỏ nhỏ của nàng. Từng phút trôi qua, Brice cảm thấy nàng càng yếu, có thể ngã quỵ bất cứ lúc nào; anh vội nâng nàng lên và đưa đến trường kỷ. Ngồi xuống và đặt nàng trong lòng, Brice sửa lại tấm mền để anh có thể giữ nàng sát hơn. Anh vuốt lại mái tóc nàng, giữ nó lại trong kẹp tóc, vuốt lưng nàng, xoa xoa cổ và tay nàng. Brice lặp đi lặp lại thao tác như thế đến khi nàng thôi thổn thức. Sau đó anh bế nàng, đang ngủ say, lên phòng ngủ ở tầng hai mà anh quyết định như là phòng của nàng, đặt nàng nằm gọn gàng trên giường rồi ra khỏi phòng.

Chương 5

Khi Karen tỉnh giấc thì trời đã sáng. Lăn người trên giường, nàng mở mắt đón ánh sáng mùa đông tia nắng rực rỡ phản quang trên tuyết. Các tấm rèm được tô điểm vẻ tươi tắn, sàn nhà ngập tràn ánh sáng. Tất cả như đón chào một ngày tươi thắm mà nàng đã phí phạm một vài giờ. Đồng hồ chỉ 9 giờ 40.

Karen không thể tin nàng đã ngủ suốt đêm sau khi đã ngủ trọn một ngày trước đó. Một giọng nói ẩn trong tiềm thức bảo nàng rằng Brice có lý, rằng nàng bị kiệt sức, rằng cơ thể nàng chẳng những cần mà còn có nhu cầu nghỉ ngơi. Karen lắng nghe giọng nói bí ẩn đó đến khi nó dẫn nàng trở về những sự kiện chiều hôm trước. Rồi nàng lăn người trở lại, gập đôi chiếc gối để kê đầu cao hơn và cố tưởng tượng nàng cảm thấy điều gì.

Brice là một người bí hiểm, nàng chưa bao giờ hình dung ra mẫu người kín đáo, buồn bã đó. Tim thì mảnh khảnh và thẳng thắn. Bằng phép so sánh, về thể chất và khía cạnh khác, Brice thực chất hơn.

Điều gì đã xảy ra đêm trước, trong căn phòng của anh? Nàng đang trò chuyện với anh, kể anh nghe về gia đình mình. Anh đang quan tâm lắng nghe và bị cuốn hút. Cả hai cùng tiến lại và đứng gần nhau, rồi nàng cảm thấy ấm và kích động. Nàng cảm thấy muốn...

Sau đó Brice trở nên lạnh lùng. Anh cắt ngang sự thích thú bằng cách lái cuộc nói chuyện sang bà Rowena và hành hạ nàng bằng cách đó. Karen cảm thấy như thể nàng đã bị trừng phạt.

Tuy nhiên, điều đó có lẽ đúng. Nàng không dành thời giờ cho một người đàn ông, nhất là vào thời điểm này khi nàng ở bên bờ của việc trả lại món nợ ân tình nàng vay của bà Rowena. Nàng cũng không thể quản trí, đó là lí do tại sao nàng phải trở về Syracuse. Giáo sư McGuire và nhà hàng Pepper Mill có thể được hoãn lại với một ít tiền công bị giảm. Nhưng nếu nàng không viết bài, nếu nàng không tham dự khóa học giữa học kỳ, nàng sẽ gặp trở lực. Không có quỹ học bổng nào dành cho các khóa thi hỏng.

Tung mền ra khỏi người, Karen ngồi bật dậy, rồi tự giữ vững tư thế bằng cách hai tay chống nạnh. Nàng có cảm giác là lạ. Chóng mặt. Nhưng đầu óc nàng minh mẫn hơn trước đó. Karen khép mắt lại đến khi cơn chóng mặt qua đi. Nàng khịt khịt mũi vài lần và thấy chứng nghẹt mũi đã khỏi. Karen bắt đầu ho. Nó vẫn còn nặng, nhưng không tồi tệ như lúc trước và nàng không cảm thấy đau khi các cơ co giật theo cơn ho. Rõ ràng chứng bệnh nàng đang thuyên giảm.

Sau đó Karen hạ thấp chân xuống sàn nhà, cố đứng... và ngồi phịch xuống. Nàng có cảm giác đôi chân mình giống như làm bằng cao su dẻo, toàn thân rã rời.

-Tất cả là do không sử dụng đúng ngày cuối tuần.

Karen lầm bầm, nhưng nàng biết đó không phải là sự thực. Sự suy yếu mà nàng cảm nhận không phải là hậu quả của sự không sử dụng đúng mà là sự lạm dụng. Nàng đã tự dồn mình vào thể khó khăn. Karen biết điều đó, nhưng không còn sự lựa chọn nào khác.

Nhờ Brice, nàng có sự lựa chọn khác qua những ngày cuối tuần, và nàng chấp nhận nó, có thể là miễn cưỡng, nhưng nàng đã làm điều đó. Nàng đã ngủ. Đã dưỡng sức. Đã thuyên giảm.

Chậm rãi hơn, Karen gượng người đứng dậy. Cập sát và vòng theo thành giường, nàng bước đến cửa sổ.

Quang cảnh trước mắt nàng sáng lấp lánh. Mặc dù tuyết không phải là đồng minh, nó vẫn tuyệt đẹp. Dĩ nhiên có cái gì đó cùng kết hợp với nó. Vùng đất của Brice rất nên thơ, ngoạn mục. Hầu hết phong cảnh mang dáng dấp xa xưa, ưa nhìn, được vẽ lên bởi kích thích khó tin của những cây thông. Những cây non tuy không to lớn, nhưng sung mãn và xanh tươi. Tất cả như được điêu khắc một cách thiện nghệ vào trong vùng đất.

Lối xe ra vào đã được ủi. Ép mũi vào khung kính, Karen dõi theo khúc quanh của nó, ngang qua cửa mặt tiền hướng tới một khu mà nàng cho là phòng mạch của Brice. Karen không thấy lối vào, nhưng nàng có thể thấy một khoảng đất nhỏ được ủi và có rải rác vài chiếc xe con trên đó.

Brice đang làm việc.

Tò mò muốn xem một, hai bệnh nhân của anh, Karen nán lại cửa sổ thêm một lúc. Nhưng đôi chân nàng nhanh chóng bị mỏi, vì thế nàng ngồi xuống chiếc ghế lắc và cố suy nghĩ làm điều gì kế tiếp.

Nàng phải tìm ra y phục của mình, gọi một chiếc taxi trở lại nhà điều dưỡng, gọi ai đó sửa xe nàng và trở về Syracuse. Tuy nhiên, một phần của cơ thể nàng không muốn tuân theo. Một phần khác muốn ở lại nơi nàng đang ở, thưởng thức sự tiện nghi của căn nhà, cái ấm cúng của căn phòng, môi trường xung quanh và được thư giãn. Một phần nữa nằm sâu bên trong, làm

Karen hoảng, muốn ở lại để được Brice chăm sóc.

Điều đó không thể xảy ra được.

Vì thế Karen tập trung tư tưởng, cố gắng tiên liệu điều gì và khi nào có thể xảy ra. Thành linh tiếng bước chân ngoài hành lang vọng đến khiến nàng giật thót người, tim đập loạn xạ. Nhưng tiếng bước chân quá nhẹ, không đúng của Brice, vả lại anh ấy đang làm việc. Mắt chậm chậm nhìn vào cửa, nàng nghe tiếng lách cách của ổ khóa, rồi cửa được mở toang. Một người cùng phái có gương mặt nhỏ bé xuất hiện trong vóc người mảnh khảnh, mái tóc phủ vai vàng anh. Cô gái đang mang khay điểm tâm cho Karen, nhưng còn chần chừ, đứng tại cửa. Với cái nhìn đầu tiên, nàng không thể tin cô gái là người giúp việc của Brice. Với cái nhìn thứ nhì, nàng nhận ra cô gái là một phụ nữ, có lẽ chỉ trong lứa tuổi hai mươi như nàng. Cô gái mang đôi giày đế mềm, chiếc quần jeans rộng, bạc màu, một áo len đan bằng tay. Cô đang đứng chờ, nhìn Karen với vẻ bối rối, mong một sự hướng dẫn.

Karen giơ tay khẽ ngoắc, ra dấu cho cô vào. Điều đó dường như đúng là những gì cô gái cần, cô nhanh chóng bước qua ngưỡng cửa hướng về Karen. Cô hạ thấp người và đặt khay vào lòng nàng, rồi đến bên cạnh giường, đứng chờ.

-Nó sẽ vững vàng hơn ở đó.

Karen từ tốn nói. Cô gái nhìn Karen, đôi mày nhướng lên lộ vẻ không hiểu ý. Nàng lặp lại, bổ sung thêm chi tiết:

-Những món trên khay có thể đổ, nếu tôi vô ý lắc ghế. Có lẽ tôi nên ở trên giường thì tốt hơn.

Đứng lên khỏi ghế, Karen trở lại giường, chui vào trong mền và làm thẳng thớm một khoảng cạnh nàng để đặt khay.

Cô gái đặt nó xuống ghế và bẽn lẽn bước lui, đứng cạnh chân giường. Sau khi vén mái tóc ra sau gáy, cô nhìn Karen, rồi liếc xuống sàn, rồi lại nhìn Karen. Cuối cùng, với vẻ hơi bối rối, cô hỏi:

-Chị đang cảm thấy thế nào?

Đó là những từ đầu tiên cô thốt ra, và ngay lập tức Karen hiểu vì sao. Đúng, cô giúp việc cho Brice vừa trẻ vừa cả thẹn. Cô cũng bị chứng lẳng tai. Giọng mũi nghẹt cứng của cô, hoàn toàn khác hẳn giọng mũi cảm lạnh, và cách phát ngôn hơi khác thường của cô cho thấy điều đó. Với đầu mỗi đó và một cái nhìn thoáng qua, Karen phát hiện một máy trợ thính trong tai cô.

-Tôi cảm thấy khỏe hơn.

Vừa nói, Karen để ý cô đang chăm chú nhìn môi nàng:

-Cám ơn cô hỏi thăm.

Karen nhìn xuống khay. Một ly nước cam tươi, một đĩa phủ đầy trứng chiên đánh tan, xúc xích và khoai tây, hai mẫu bánh mì nướng và một ca nước sô cô la nóng.

-Chúng trông rất tuyệt. Tôi đang đói.

Cô gái trông có vẻ nhẹ nhõm:

-Bác sĩ Carlin bảo hãy làm nhiều món và phải chắc chắn chị ăn. Ông ấy nói chị cần tăng cân.

Cô ngừng một lát, rồi lại bẽn lễn:

- Em thì không nghĩ vậy. Em nghĩ, chị hoàn hảo.

Karen ngược mắt nhìn vừa kịp nhận thấy mặt cô ửng đỏ.

-Rất tốt. Cô tên gì?

-Meg.

-Còn tôi là Karen.

-Tôi biết.

Karen uống một hộp nước cam, nó mới được vắt, và thêm một hộp nữa, lâu hơn. Vị giác của nàng đang đáp; đây là lần đầu tiên trong nhiều tuần lễ nàng thật sự thưởng thức món ăn.

Cầm ly đưa lên, Karen hỏi:

-Chính cô vất nó phải không?

Meg gật đầu, nhưng không có biểu hiện nào muốn bỏ đi, điều đó khiến Karen mù tịt. Nàng dốt về các nguyên tắc dính líu đến bốn phận người giúp việc trong gia đình. Nàng cũng không biết chắc nàng phải được trông chừng khi ăn, trò chuyện và làm hay không. Vì lý do nào đó, nếu nói “bây giờ cô có thể đi” Karen thấy dường như hoàn toàn không ổn.

Sự tò mò là yếu tố quyết định. Nếu Meg làm việc cho Brice, cô phải biết điều gì đó về anh ấy. Nghĩ thế Karen liền hỏi:

-Cô làm việc cho bác sĩ Carlin bao lâu rồi?

-Hai năm.

-Bằng cách nào, ông ấy nhận cô vào làm việc?

-Ông ấy biết gia đình bên chồng tôi.

Điều bất ngờ đối với Karen là Meg đã lập gia đình. Cô còn quá trẻ, quá ngây thơ. Nhưng, nhìn kìa, Karen thấy một chiếc nhẫn nhỏ bằng bạch kim trên ngón tay bên trái của cô.

-Khi nào?

Karen vừa hỏi, vừa hất cằm về hướng chiếc nhẫn. Sau đó nàng ngược lên, chuẩn bị diễn tả câu hỏi đầy đủ nếu Meg không đọc được lối tốc ký bằng miệng của nàng.

Meg đọc được. Cô lại đỏ mặt và mỉm cười:

-Cách đây hai năm. Tôi đang làm việc trong một trung tâm chăm sóc ban ngày ở Schenectady thì Richie, tên chồng tôi, đến để sửa cái gì đó. Anh là thợ điện. Anh đưa tôi về đây sống đúng lúc bác sĩ Carlin cần người giúp việc. Tôi đoán họ đã tranh cãi nhiều. Cuối cùng ông ấy ngán ngẫm chuyện tranh cãi. Tôi không biết họ tranh cãi về việc gì. Tôi chưa bao giờ có vấn đề gì để tranh cãi với ông ấy. Ông ấy là người ít nói, dễ mẫn.

Karen có thể cãi về câu kết luận; nàng đã thấy khía cạnh khác của anh. Anh có thể là kẻ độc đoán, chỉ trích gay gắt, mỉa mai. Nhưng anh dường như quan tâm đến những thương bệnh

nhân. Suốt những ngày cuối tuần, vào những thời điểm nàng cảm thấy tồi tệ nhất, anh lại tỏ ra dịu dàng. Khi nàng trong tình trạng hoảng loạn như đêm qua, anh cũng tỏ ra dịu dàng. Chắc hẳn đối với Meg, anh luôn dịu dàng. Nàng đoán anh cũng dịu dàng đối với các bệnh nhân.

-Ông ấy hành nghề theo phân khoa nào?

Nhưng Meg đang lo lắng nhìn chiếc khay, không chú ý câu hỏi của nàng:

-Trong tách nhỏ kia là thuốc penicilin của chị. Chị nên uống nó đi.

Vì muốn xóa đi cái nhìn âu lo của cô gái, Karen vội uống viên thuốc kèm theo một ngụm nước ép. Sau đó, đưa nĩa lên, nàng xăm vào món trứng. Nĩa đầu tiên đi xuống dạ dày quá dễ chịu đến nỗi Karen tiếp tục thêm nĩa thứ hai, rồi thử món xức xích, tiếp theo là khoai tây. Đến đây nàng tạm dừng nĩa:

-Tôi hy vọng cô biết, tôi thấy áy náy khi phải ăn sáng trên giường. Chắc cô nghĩ tôi là kẻ giàu có ăn không ngồi rồi.

Meg hoang mang im lặng. Nhìn lên, Karen thấy gương mặt cô đầy bối rối; nàng bèn trấn an:

-Tôi không giàu, tôi cũng không thường ăn không ngồi rồi.

Sự bối rối vẫn còn trên gương mặt Meg:

-Chị là bà con với bác sĩ Carlin?

-Không.

-Vậy, một người bạn?

Karen xem xét điều này. Ba ngày qua nàng chưa bao giờ liệt Brice vào danh mục bạn, nhưng có nhiều chuyện đã xảy ra kể từ đó. Trên mức độ nào đó, họ vẫn còn gồm nhau. Tuy nhiên trên mức độ khác, phải, họ là bạn. Ít ra nàng nghĩ theo cách này.

-Thật ra...

Karen trả lời, dựa vào quan điểm chặt chẽ hơn:

-... Tôi là một người bạn của bà nội bác sĩ Carlin. Tôi đang viếng thăm bà thì ngã bệnh.

Meg gật đầu tỏ ý hiểu, nhưng dường như thất vọng. Dần dần, Karen chợt hiểu ra, cô đang suy đoán về mối quan hệ giữa nàng và Brice có khía cạnh lãng mạn, nhất là khi nàng đang khoắc trên mình cái gì đó rõ ràng là sơ mi của Brice

-Có phải tên nội của bác sĩ Carlin là Rowena không?

-Phải.

Meg trở lại bản chất bên lề:

-Trước đây em không chắc là có mẹ, hay em gái, hay vợ cũ của ông ấy.

Vợ cũ. Một ý tưởng mới. Karen không biết nên vui hay buồn.

-Không bà Rowena là nội của ông ấy.

-Thỉnh thoảng, em có nhận vài cú điện thoại từ bà ấy, có một cách khuếch đại của ống nghe dưới lầu. À, chúng thật sự không phải từ bà ấy, mà từ ai đó tuyên bố bà ấy đang gọi. Em được lệnh phải nối những cú điện thoại đến thẳng qua phòng mạch.

Cô dừng lại, nở nụ cười méo xệch:

- Em luôn hình dung Rowena Carlin là một quý bà giàu có và thư ký riêng của bà gọi máy. Em có lý chứ?

Karen biết rằng bà Rowena là một phụ nữ phóng khoáng, rằng bà là người thích du lịch, là người mê một ly rượu vang hảo hạng, và sành điệu theo cách của bà. Tuy nhiên, thật ra, Karen không biết bà Rowena giàu có hay không. Nàng biết rõ các cú gọi đến không phải do một thư ký riêng nào thực hiện cả.

Tuy nhiên điều làm Karen kinh ngạc đó là Meg chẳng biết gì về bà Rowena, không biết bà là nội của Brice, cũng không biết bà đang bị giam mình trong khu điều dưỡng. Karen không sao hiểu nổi lý do cơ bản nằm sau điều này. Nếu Meg phụ việc cho anh được một tuần hay một tháng, có thể thông tin nào đó về bà Rowena đã lọt êm trước cặp mắt ngây thơ của cô. Nhưng cô gái làm việc cho anh đã được hai năm. Meg hay cả thẹn; điều đó khiến cô không dám hỏi.

Hay ... vì Brice xấu hổ? Ngược? Hay đơn giản là chuyện riêng tư gia đình.

Bất cứ trường hợp nào, Karen sẽ không phản bội lòng tin của anh. Nhất là khi cả hai đang làm lành với nhau. Nhất là khi nàng vẫn còn cần sự giúp đỡ của anh.

Tiến thối lưỡng nan, Karen đành trả lời theo thể nước đôi:

-Bà Rowena là một phụ nữ đáng yêu. Tôi không nghĩ bà có thư ký riêng... trừ phi, trong khoảng thời gian này, bà đang giấu tôi một điều gì đó.

Với ý định lái câu chuyện trở về chủ đề chính, Karen hỏi:

-Bác sĩ Carlin có nhờ cô làm chuyện gì khác...

Ánh mắt nàng nhìn xuống khay:

-Ngoài việc làm những buổi điểm tâm thịnh soạn?

Meg nhìn khắp phòng:

-Tôi giặt ủi, chùi bụi, hút...

Mắt cô lướt qua bàn trang điểm, cái bàn nhỏ cạnh ghế dựa, cái bàn đầu giường, rồi cau mày:

-Đồ của chị dâu?

Rồi vội vàng quay lại để đọc câu trả lời của Karen.

-Tại nhà. Tôi không tính tới việc bị bệnh.

-Nhà ở đâu?

-Syracuse.

Meg gật đầu, rồi nhướn mày khi cô liếc vào khay:

-Chị ăn tiếp đi.

-Tôi đang nói chuyện.

- Tôi muốn để chị một mình, nhưng bác sĩ Carlin bảo tôi phải ở lại và chắc chắn chị ăn xong.

Cô rời trụ giường và đi đến ghế lắt:

-Có thể nếu tôi ngồi đây và nhìn ra cửa sổ, chị sẽ dùng điểm tâm tự nhiên hơn.

Meg nói sao, làm vậy. Karen biết rằng nếu nàng mở miệng, bộ trợ thính của Meg sẽ khuếch âm và cô sẽ quay lại đọc môi nàng. Nhưng Karen không nói. Giọng nói nàng ít khàn hơn lúc trước, nhưng nó chưa trở lại bình thường. Việc phát ra âm thanh vẫn phải cần một ít nỗ lực, và hiện giờ nàng cảm thấy kiệt sức.

Không khách sáo, Karen im lặng, tập trung vào việc ăn sáng. Chỉ cần thêm vài nữa nữa là nàng đủ no, nhưng Karen vẫn cứ ăn tiếp. Nàng không muốn làm cho Meg thất vọng cũng như hiểu lầm thức ăn không ngon, và Meg đáng thương sẽ phải báo cáo với Brice rằng cô không làm tròn nhiệm vụ được giao.

Tuy nhiên mọi việc đều có giới hạn của nó. Sau một lúc:

-Meg?

Đầu cô gái quay lại, đôi mày nhướng lên như muốn nói “xin lỗi, tôi không nghe rõ” mà Karen đã thấy trước đó. Rồi đứng lên, đến cạnh giường, quan sát khay thức ăn, còn lại một mẫu xúch xích, nửa lát bánh mì, vài lát khoai tây. Gương mặt Meg hân hoan:

-Như vậy chị sẽ không thấy đói cho đến bữa ăn trưa.

-Ăn trưa?

Karen thẳng thốt. Số lượng nàng vừa ăn sáng còn nhiều hơn số lượng nàng

thường ăn buổi sáng lẫn buổi trưa. Meg không bắt gặp giọng thất thanh của nàng:

-Bác sĩ Carlin không yêu cầu tôi nấu nhiều, nhưng tôi thích làm chuyện đó. Chị ngồi đây nhé, để tôi đi xin phép ông ấy.

-Ê, đừng, Meg, đừng làm vậy. Tôi không biết tôi có thể ở lại bao lâu.

-Bác sĩ Carlin nói chị sẽ ở đây khá lâu.

-Bác sĩ Carlin có thể làm.

-Tôi hy vọng không. Tôi thực tình thích nấu nướng. Tôi đang nghĩ đến cách làm món ăn khoái khẩu cho buổi trưa. Tôi đã ăn vài món nhân tuần trăng mật của tôi. Riche, lúc đó dẫn tôi đến thành phố Atlantic, nhưng anh ấy nói, món ăn khoái khẩu chưa hẳn đúng khẩu vị của một người đàn ông.

Cô nhặt khay lên và tiếp tục nói khi quay đi:

-Món ăn của đàn ông, món ăn của đàn bà, sách nấu ăn dạy cứ sử dụng trứng, phô mai và thịt muối, những thứ đó sẽ bồi bổ cho bất cứ ai...

-Meg.

Lần này Meg quay lại. Biết cô gái có thể thấy môi mình, Karen hạ giọng:

-Đường xá thế nào?

-Ướt. Mặt trời đang làm tuyết tan.

-Sinh hoạt trở lại bình thường chưa?

-Tôi nghĩ vậy.

- Cô có nghĩ, tôi có thể tìm được một chiếc taxi?

-Có thể lắm chứ. Sáng nay tôi đã đi qua hai chiếc.

Karen ngả mình xuống gối. Còn thêm một câu hỏi quan trọng nữa:

-Cô có thấy quần áo tôi không?

Meg nhìn nàng , ngơ ngẩn:

-Quần áo chị? Chưa. Tôi chưa thấy chúng.

Đầu óc Karen ngay lập tức quay trở lại giả thuyết Brice đang giữ nàng như một tù nhân bằng cách để nàng không mảnh vải che thân... hoặc cũng gần như vậy. Karen chuẩn bị đương đầu với anh một lần nữa.

-Tôi chắc chúng đâu đây.

Karen lăm thăm, rồi nói lớn tiếng hơn:

-Cám ơn về bữa ăn sáng. Nó rất tuyệt.

Một nụ cười nhẹ và khẽ nhún gối chào, Meg rời khỏi phòng.

Karen trở lại giấc ngủ khi Meg bỏ đi không bao lâu. Nàng tỉnh giấc lúc mặt trời đứng bóng và muốn đi tắm, nhưng lại không muốn phí phạm năng lượng. Nàng đang lưỡng lự thì Meg xuất hiện mang theo bữa ăn trưa. Meg quả thật khéo tay, nhưng Karen không bụng dạ nào đụng đến món trứng nàng đã ăn buổi sáng. Nàng ăn qua loa món bánh mì mới ra lò và rau trộn, để rồi quá no đến nỗi lăn vùi lên giường ngủ tiếp.

Karen thức dậy lúc ba giờ chiều, tự cảm ghét bản thân vô tích sự của mình. Trườn mình trên gối, lưng tựa vào thành giường, nàng nghiền ngẫm; và càng nghiền ngẫm, nàng càng ghét mình hơn. Chẳng những nàng chưa làm được trò trống gì, mà Brice cũng không đến thử một lần để thăm nàng.

Điều đó làm Karen thắc mắc. Những ngày qua anh rất ân cần. Nàng biết anh đang làm việc, nhưng đâu phải văn phòng anh trong thành phố, nó ở căn nhà cánh bên kia. Nếu anh muốn đến, anh có thể dễ dàng tạm ngưng giữa các cuộc hẹn để tìm hiểu sức khỏe của nàng.

Karen suy gẫm với một ít hờn mát. Anh ta chỉ biết sức khỏe nàng tồi tệ hơn; và thật ra

Karen cảm thấy thân nhiệt mình tăng hơn so với giữa trưa và nàng nghĩ cơn sốt trở lại, mặc dù không nhiều. Điều này anh ta đâu có biết. Anh ta chỉ biết nàng bị sốt. Anh ta chỉ biết nàng sẵn sàng thay đổi y phục và rời khỏi nhà!

Dĩ nhiên, anh ta giữ quần áo nàng, và chỉ anh ta biết chúng ở đâu.

Nhưng Karen không cần ầm ĩ. Nàng có thể ra đi với bộ đồ không phải của chính mình.

Với hệ thống thần kinh bắt đầu khởi động, Karen trườn ra khỏi giường, bước ra và vào hành lang, quan sát hai bên. Có nhiều cửa ở cả hai phía. Một mối thắc mắc thoáng qua đầu nàng, tại sao một người đàn ông thích sống cô đơn lại ở một căn nhà có quá nhiều phòng. Thế là Karen bắt đầu “thám thính”.

Cửa đầu tiên mở ra đưa nàng vào một căn phòng hoàn toàn trống. Cửa thứ nhì cũng giống vậy. Cửa thứ ba mở ra đưa vào phòng Brice. Nó rộng hơn các phòng khác, kể cả phòng nàng, gần gấp đôi. Một cái nhìn lướt qua về cách sắp đặt các cửa ra vào và cửa sổ cho nàng biết anh đã kết hợp hai phòng để hình thành phòng này.

Căn phòng được khoác một lớp áo màu xanh nước biển và màu xám, cách trang trí đơn giản hơn nhiều so với phòng khách. Phòng ngủ của anh đúng là dành cho người đàn ông độc thân. Chiếc giường được phủ bởi một tấm chăn kẻ sọc, rộng và thấp. Tấm ván đứng ở đầu giường bóng nhoáng kéo dài từ bàn đầu giường bên trái đến bàn đầu giường bên phải. Trên bàn bên trái, có một điện thoại.

Tiến thẳng đến nó, Karen nhắc ống nghe lên, áp vào tai, hạ thấp nó xuống ngực một chút, rồi đặt nó xuống. Chưa phải lúc gọi taxi, cho đến khi nào nàng tìm thấy cái gì đó coi được để mặc. Vì thế nàng quay trở lại việc xem xét căn phòng. Sàn nhà được trải một tấm thảm nhung lông xám. Những tấm rèm vân hoa xanh nước biển treo trên các cửa sổ và được kéo lên cao để đón ánh sáng ban ngày. Các tủ đựng quần áo được xây dựng âm sát tường.

Karen hướng về bức tường đó. Kéo cửa đầu tiên, nàng thấy lura thừa vài bộ đồ và giày ăn diện. Khép lại, nàng qua cửa kế tiếp, có những chiếc sơ mi ủi phẳng phiu và được xếp gọn gàng nằm trên các kệ. Karen cố tưởng tượng nàng có thể lấy đi một chiếc nhưng không làm mất đi vẻ tổng thể của chúng, nhưng nàng không thể hoàn toàn tự chủ để làm điều đó. Chúng trông quá ngăn nắp, quá tề chỉnh. Đóng cửa thứ nhì, Karen mở cửa thứ ba. Nó chứa một máy truyền hình và một đầu máy video, kệ phía trên chứa đầy băng video. Không cưỡng lại được, Karen

nhón cao cổ đọc một vài cái tựa. Có cả cổ điển lẫn đương đại, hầu hết đều nghiêm túc hoặc có khuynh hướng nghệ thuật.

Đó là bộ sưu tập có ấn tượng, giống như bộ sưu tập âm nhạc ở kệ thấp hơn nằm phía dưới máy thu băng stereo.

Tự hổ thẹn vì cảm thấy quá giống một kẻ lén lút đọc trộm, Karen đóng sập cửa lại, rồi tiếp tục đi tìm kệ chứa áo len. Sau lục lọi nhanh, nàng chọn một chiếc cũ và ôm ghì nó trên lồng ngực trong khi xem xét gian kế tiếp, nó chứa toàn quần nhưng kẻ mà Brice luôn mặc trên người.

Karen trở mắt nhìn vào chiếc jeans. Đúng là nó. Rồi đến chiếc áo thun quen thuộc. Có lẽ còn đôi vớ nữa. Nàng chắc chắn sẽ tìm được đôi ủng và áo khoác trong khung tủ quần áo dưới lầu. Sự việc sẽ rất đơn giản. Nàng sẽ thay đồ và lên đường.

Karen đứng thờ người suy xét. Nàng nhận thấy hành vi lén ra khỏi nhà Brice không bằng phân nửa việc đường đường chính chính yêu cầu thẳng với anh, vì rằng hiện giờ nàng có phương tiện như trước đây. Nàng muốn y phục chính mình, xe của chính mình.

Nàng cũng muốn lời chúc thượng lộ bình an của Brice.

Dĩ nhiên, Karen quyết định, nàng sẽ không chấp nhận điều này. Anh ta sẽ nhắc nàng rằng, nàng vẫn còn bệnh, nhắc nàng nhớ cái cảnh nàng ngã quy trên tuyết, nhắc nàng nhớ chiếc xe bị chôn vùi dưới tuyết và việc làm được hoãn lại. Anh ta sẽ không nhắc nàng về khóa học giữa kỳ, bởi vì điều đó sẽ làm mục đích anh thất bại. Và đối với điều đó, anh rất tỉnh táo, rất miễn cảm, rất vô đoán.

Vậy mà nàng vẫn muốn gặp Brice.

Thất vọng vì thiếu ý chí cương quyết, nhưng biết rằng không còn cách nào hơn để hành động, Karen lặng lẽ đặt chiếc áo len trở về chỗ cũ, kiểm soát lại xem tất cả cửa tủ đã được đóng lại chưa, luyến tiếc liếc nhìn chiếc điện thoại lần cuối trước khi rời khỏi phòng.

Karen về đến phòng nàng và đang tự hỏi có phải đó là quyết định ngu ngốc không thì Meg gõ cửa và đi vào. Lần này cô mang theo một khay nhỏ đựng nhiều sôcôla nóng hơn và ba cái bánh nhân nho khô lớn. Một túi xộp của cửa tiệm mua sắm đang lủng lẳng dưới tay cô.

Không để tâm đến việc Karen đang đứng bất động giữa phòng, cô đặt khay xuống bàn đầu giường, rồi đưa túi ra:

-Bác sĩ Carlin gọi.

Karen mở to mắt nhìn và cau mày khi Meg tiến đến, ấn hai quay túi vào lòng bàn tay nàng.

-Ông ấy đã đến cửa tiệm Chelsea.

Cô nói với vẻ khích động.

Karen có thể hình dung nơi anh đến. Chiếc túi hai màu rõ rệt xanh nhạt và tím không có nguồn gốc nào khác hơn ngoài Chelsea. Nàng đếm không xuể đã bao nhiêu lần nàng chiêm ngưỡng cửa kính trưng bày của nó tại một chi nhánh của Syracuse. Tuy nhiên nàng chưa bao giờ vào trong, đơn giản là vì giá ở đó cao cắt cổ.

Meg nhón chân ghé mắt nhìn vào túi, như muốn hỏi Karen mở nó ra. Karen chịu cô. Bên trong có vài món hàng, mỗi món đều được bọc bằng giấy bóng xanh nhạt. Nàng mở món đầu, đó là một bàn chải tóc, nhưng nó không giống cái nàng có. Nó là hàng nhập và được làm bằng lông lợn lòi tốt nhất cắm trong khung bạc quý giá, giống như tay cầm.

- Ú ... ù.

Âm thanh từ Meg phát ra. Karen thận trọng hơn. Nàng không biết phải làm gì với món quà. Brice đã làm đủ rồi. Nàng cảm thấy khó xử.

Một bàn tay cầm bàn chải, tay kia là túi hàng, Karen ngồi xuống bên mép giường. Thoạt tiên, nàng thưởng thức vẻ đẹp của nó, sau đó nàng nhẹ nhàng đặt nó xuống và nhìn vào trong bao. Món hàng nàng tháo ra lần này là đôi dép đi trong nhà màu đỏ sậm được viền lông thú trên quai.

Meg lần này vỗ tay. Karen luồn các ngón tay vào mớ lông mềm mại, áp nó vào má một lúc, rồi đặt đôi dép bên cạnh bàn chải. Hộp kế tiếp vừa nhỏ vừa nhẹ. Karen nín thở, sợ cứng người khi nghĩ nó là một cái áo ngủ mỏng viền ren, và nếu là trường hợp này, nàng nhất thiết không được giữ nó.

Khá hơn chiếc áo ngủ dài mỏng viền ren, nó là áo ngủ len đan bằng tay, ngắn, nhẹ với một

chú chuột Mickey xinh xắn ở thân trước.

-Ngộ quá!

Meg la toáng.

Karen bối rối hơn bao giờ hết. Bàn chải tóc bằng bạc quý là một hành vi quá kiểu cách của Brice. Nhưng đôi dép lông thú đi trong nhà và chiếc áo ngủ Mickey thì không. Không lẽ... Bán tín bán nghi, Karen lục trong bao và thấy một bọc cuối cùng và lớn nhất. Nó chứa một cái áo choàng bằng nhung lông xù màu đỏ sậm dùng để khoác mình sau khi tắm và rất xứng hợp với đôi dép.

-Thử chúng đi.

Meg nài nỉ.

-Xem chúng thế nào.

Karen, ngồi trên giường, đầu cúi thấp, mắt dán vào những món quà.

-Tại sao anh ấy làm điều này?

Câu hỏi được gọi vào không khí.

Meg vịn vai nàng, rồi rùn người xuống, nhỏ nhẹ yêu cầu Karen lặp lại điều nàng vừa nói, để cô có thể đọc được môi nàng.

Karen lảng tránh:

-Tôi nghĩ, tôi muốn tắm trước.

Ánh mắt Meg lướt qua khay thức ăn trên bàn đầu giường, quên mất sự hào hứng khi nãy.

Đoán được ánh mắt Meg, Karen chỉnh lại:

-Tôi nghĩ, tôi sẽ tắm sau. Tôi ăn trước.

Karen đang chạy đua với thời gian. Trước khi nàng khoác lên những món đồ Brice mua,

nàng cần phải biết chắc việc nàng làm là đúng. Vì thế nàng vừa nhâm nhi miếng bánh vừa nhắm nháp nước sôcôla vừa suy nghĩ. Rồi nút một lát cam, nhón một ít bánh, tiếp tục suy nghĩ. Karen nhâm nhi thêm, nhắm nháp thêm, nút thêm nhưng không tìm ra một ý tưởng đột phá nào khả dĩ đáp ứng được tâm trạng khó xử của nàng. Đó là chỉ vì một lý do đơn giản; nàng không biết ý định của Brice. Karen không hiểu vì sao anh ấy mua cho nàng những món quà đáng yêu như thế. Bàn chải, áo choàng, đôi dép tự chúng nói lên điều đó. Nhưng Karen nghĩ áo ngủ Mickey cũng đáng yêu. Nàng đã trải qua một thời gian ngắn trong đời lối sống vui đùa, vô tư lự. Điều đó khiến nàng ao ước sống lại trong khung cảnh như thế một lần nữa.

Mãi mê thả hồn bay bổng, Karen suýt quên việc làm thứ hai nếu không nhờ nhắc.

Ở Syracuse nàng không sử dụng vòi sen. Trong căn hộ riêng, Karen có một bồn tắm; và lắm lúc, chủ nhà, sống ở tầng dưới, cùng bà vợ và bốn đứa con sử dụng hết nước nóng với độ nhất một vòi sen được tận dụng liên tục. Trái lại, vòi sen của Brice rất tuyệt. Nó vừa to vừa sáng, áp lực nước thì không chê vào đâu được. Khi hòa mình vào những tia nước, nàng có cảm giác như đang thưởng thức tài xoa bóp của một thợ lành nghề.

Karen trở về phòng, ngồi lên giường, nàng đang dùng khăn lau tóc thì Meg trở lại. Không nói một lời, cô gái nhặt bàn chải lên, nhẹ nhàng gạt tay Karen sang bên và bắt đầu chải.

Nếu vòi sen như đưa nàng lên mây, thì việc chải tóc là một bước xa nữa. Trước đây Karen từng tắm vòi sen. Nhưng điều đó cách đây nhiều năm, và cũng nhiều năm không ai chải tóc giúp nàng. Nhắm mắt lại, Karen tận hưởng sự mơn trớn chạy dọc từ đỉnh đầu nàng xuống ngọn tóc đến khi nàng biết chắc cơ thể mình được thả lỏng.

Tuy nhiên không phải được thả lỏng. Karen đã ngủ ngay khi Meg thôi chải. Lần này khi nàng tỉnh giấc, Brice đã ở trong phòng.

Karen nằm nghiêng, một má áp vào gối, cánh tay duỗi thẳng trên tấm mền. Ngay khi cựa mình, nàng nhận thức được sự có mặt của anh.

Brice đang ngồi bên cạnh giường, hai khuỷu tay tựa trên đầu gối, hai tay buông lỏng ở giữa. Chỉ có đầu anh quay sang nàng, và mặc dù trong tư thế không thoải mái, có vẻ anh ngồi như vậy đã lâu và vẫn thừa sức tiếp tục tư thế đó.

Nhất thời Karen không biết phản ứng thế nào. Lần cuối nàng gặp anh là vào chiều hôm

trước, và hơi ẩm cả hai truyền cho nhau vẫn còn đọng lại trong tâm trí nàng như thể nàng đã mơ thấy nó trong giấc ngủ. Không khí quanh nàng hiện giờ cũng ngập tràn hơi ẩm đó. Điều đó không nói lên anh ngồi quá gần, hay u buồn và bí ẩn trong chiếc áo len đen và quần nhung màu xám tro. U buồn và bí ẩn là hai yếu tố tạo nên vẻ điển trai, kết hợp với vết mờ của bộ râu quai nón trên má khiến anh thật có sự thu hút. Và anh vẫn ngồi bất động ở đó, chăm chú nhìn nàng, đắm chìm trong mối suy tư u buồn, bí ẩn, và sự riêng tư.

Karen cũng không biết rằng, sở dĩ anh ngồi bất động là bởi anh cũng không biết phải làm gì.

Khi Brice vào phòng và thấy Karen ngủ, anh rất đổi ngạc nhiên. Nàng đang bận chiếc áo ngủ anh mua, áo choàng ở cuối giường, đôi dép trên sàn, tất cả điều đó tạo cho anh một cảm giác vô cùng dễ chịu. Nhưng điều làm anh ngạc nhiên là dáng vẻ của nàng. Trong suốt những năm hành nghề, anh chưa bao giờ thấy sự thay đổi mà chỉ vốn vẹn ba ngày có thể thực hiện được như trong trường hợp Karen. Da nàng mịn và mượt, vẫn còn tái, nhưng tự nhiên hơn nhiều. Đôi mắt không còn quầng thâm. Nói chung thần sắc nàng đang dần hồi phục. Tuy nhiên chính mái tóc nàng khiến anh như chết trân. Nó đang thờ.

Điểm thứ nhất, nó buông dài những lọn tóc quăn dày trên đôi vai tới lưng nàng. Điểm thứ hai, nó bóng. Điểm thứ ba, bất cứ thứ gì nàng dùng để gội đã mang lại cho mái tóc những nét chấm phá nổi bật màu vàng ánh quyến rũ của quả hồ đào. Cả mái tóc nàng trông bông bênh, sống động.

Nhận xét trên làm anh hơi hoảng, nhưng anh sẽ là tay chết tiệt nếu để lộ điều đó. Anh phải ở thế thượng phong khi nguồn sống trở lại với Karen. Nghĩ thế, Brice bắt đầu uốn nắn lại tư tưởng để kiểm soát nó hoàn toàn.

Cùng lúc Karen cảm thấy bối rối:

-Cám ơn anh về những món quà.

Nàng nói bằng giọng nhỏ nhẹ:

-Anh không cần phải làm vậy.

-Nhưng cô cần một bàn chải tóc.

-Một kiểu giá năm đô một hào là đủ rồi.

-Cô không thích kiểu bằng bạc?

-Thích. Nhưng nó đắt quá.

-Bây giờ tôi không thể trả nó lại được. Cô đã dùng nó rồi.

-Tôi biết.

Karen có cảm giác anh đang nhìn chằm chằm vào mái tóc mình, vừa mơn trớn, vuốt ve, vừa tách những lọn tóc quăn dài ra, ngắm nghía nó. Da đầu nàng như có kiến bò. Nó làm đầu óc nàng chần chừ để nghĩ đến điều gì sẽ xảy ra nếu anh thật sự dùng tay chạm tóc nàng. Anh đã làm điều đó đêm trước, nhưng với mục đích giúp nàng trấn tĩnh khi nàng bị hoảng loạn. Hiện giờ nàng có một suy nghĩ khác trong đầu.

Và suy nghĩ đó hoàn toàn trái đạo lý. Nàng phải dứt khoát từ bỏ.

Bực tức chính mình, Karen trở nên xẵng giọng:

-Anh đã né tránh tôi vì thế tôi không thể “bắt” với anh việc tôi sẽ ra đi.

Đó chỉ là một trong những lý do Brice đã né tránh nàng. Lý do khác là anh cảm thấy quá nhiều khi anh đối mặt với nàng đêm trước. Quá nhiều vì anh đã xúc động trước sự bất lực của nàng, vì cảm thấy hối tiếc trước sự rũ rượi của nàng, vì để làm bất cứ điều gì anh có thể nhằm giải tỏa cơn đau thể xác của nàng. Lý do khác nữa là khao khát nàng. Anh muốn tạo cho lý do một ý nghĩa nào đó trong tâm trí anh trước khi anh đối diện nàng. Vì thế anh đã gọi Meg tới lo thức ăn, thuốc uống cho nàng cùng những món quà anh mua trong thành phố. Và qua những báo cáo của Meg, anh sẽ kiểm tra nàng.

Tuy nhiên, vào buổi trưa, Brice chợt nhận ra rằng, nếu anh không gặp mặt Karen, có khả năng nàng sẽ bỏ đi; và anh nhẹ người khi thấy nàng không làm điều đó. Một điều thực tế là việc anh cất y phục nàng chỉ nhằm tạm dùng nàng, không phải chặn đứng nàng. Nếu nàng giống bà nội anh, nàng sẽ tìm được cách để thực hiện bất cứ điều gì được hoạch định trong đầu óc nàng. Và Brice đã lên kế hoạch để chặn đứng điều đó.

Không màng lưu ý đến cách cáo buộc của nàng, anh thản nhiên hỏi:

-Cô cảm thấy thế nào?

-Khá hơn.

-Meg nói, trưa nay cô hơi nóng trở lại.

-Meg có cặp mắt tinh đời.

-Đúng vậy hả?

-Hơi sốt. Bây giờ tôi khỏe rồi.

Brice có thể thấy điều đó. Màu da nàng sáng mịn. Cách đôi môi nàng hé mở và đôi mắt long lanh có thần. Nàng không thay đổi tư thế vì mới tỉnh giấc và cũng có thể vì cảnh giác anh như anh đang cảnh giác chính mình vậy

Điều đó có nghĩa là nàng cũng nhớ những gì đã xảy ra giữa họ. Brice tự hỏi nàng sẽ phản ứng ra sao nếu anh chồm tới chạm người nàng.

Tuy nhiên anh trở lại chức năng người thầy thuốc:

-Một cơn sốt nhẹ không phải là chuyện bất bình thường trong trường hợp này, nhất là vào xế trưa. Nó có thể tăng và giảm trong vài ngày nữa.

-Vậy có một chuyện tôi có thể tự giám sát lấy.

Trở mình, Karen nhìn anh một cách nghiêm chỉnh:

-Tôi phải về nhà, Brice. Meg nói tuyết đang tan, như thế sẽ có ai đó sửa xe tôi. Cô bé tiếp tân tại dưỡng đường, Judy, nói rằng có một người anh rất giỏi về xe cộ, và cũng nói nếu tôi có bất cứ vấn đề gì, cô bé sẽ sẵn lòng nhờ ông anh xem hộ.

Brice đang tập trung nhìn vào gương mặt nàng, nhưng không quên để ý bộ ngực đang phập phồng dưới lớp áo:

-Nguyên nhân là do bình điện. Nó không thể tận dụng được nữa, vì thế tôi đã nhờ thợ lắp

một cái mới. Nếu cô không kham nổi tiền trả, tôi có thể lo.

-Tôi kham nổi.

-Tôi tưởng cô nghèo chớ.

-Chuyện đó thì không nghèo. Tôi có quỹ phòng ngừa tai nạn.

-Nếu cô có quỹ đó, tại sao cô muốn phát điên khi nghĩ đến việc không đi làm trong thời gian dài?

-Bởi vì quỹ này chỉ được dùng trong trường hợp khẩn cấp. Không làm việc để nằm dài trên giường không phải là trường hợp khẩn cấp.

-Không làm việc và nằm dài trên giường để hồi phục khỏi chứng bệnh viêm phổi và suy nhược là trường hợp khẩn cấp.

Sự khiêm tốn được tưởng thưởng khi Brice trong giây phút này không bắt bẻ nàng. Karen chớp lấy cơ hội thuận tiện này để đẩy mạnh ý định mình:

-Như vậy, tôi nhận ra rằng, điều đó không có nghĩa là tôi có thể lưu lại đây. Tôi còn quá nhiều công việc để làm. Nếu ở nhà mình tôi có thể đang đọc, viết bài vở và nghiên cứu.

Brice, ngay lập tức trở lại bản chất cố hữu:

-Điều đó rất chính xác những gì cô đang làm, nếu cô ở tại nhà. Cô sẽ tự dẫn thân vào những công việc vất vả hơn bao giờ hết để theo kịp, rồi sau đó tiến lên dẫn đầu và cuối cùng, cô vẫn cần giấc ngủ. Tôi đã ngồi đây suốt nửa giờ đồng hồ. Cô ngủ như chết.

-Nửa giờ?

Ý nghĩ Brice nhìn mình ngủ khiến Karen cảm thấy khó chịu:

-Điều đó ắt hẳn chán lắm.

-Không.

Karen chờ anh nói tiếp. Nhưng không. Ánh mắt Brice chậm chậm vào cằm nàng, rồi xuống cổ, rồi đến cái mũi đen bầu bĩnh của chú chuột Mickey trên ngực áo nàng.

Thất thần, Karen cố tìm “phương án” tối ưu. Nàng có thể hoặc kéo mền lên tận cổ, hoặc ngồi dậy. Nếu Brice là con người phóng dăng, anh sẽ biết chính xác điều nàng sẽ phản ứng và tại sao. Nhưng một lần nữa nàng chẳng bao giờ thấy anh là kẻ phóng dăng. Nguy hiểm, đúng. Giận dữ và nản lòng, đúng. Cho dù nhu cầu sinh lý...

Karen ngồi lên và ghệt tấm mền cao hơn, quyết định thà nàng được an toàn hơn là làm phật lòng. Nàng cũng quyết định đã đến lúc nói rõ ý định mình:

- Tôi muốn ở lại đêm nay, nếu anh trao lại những món đồ của tôi, tôi có thể viết cho anh một chi phiếu và tôi sẽ lên đường vào sáng mai.

Brice đứng thẳng người, nhô hai bả vai lên, nhắm mắt, đu đưa đầu quanh cổ. Karen nghĩ trông anh giống như một võ sĩ đang chuẩn bị cho hiệp kế tiếp và chưng hửng khi, thay vì tấn công nàng, anh nhìn xuống sàn với vẻ trầm mặc:

-Bà tôi gọi điện muốn biết cô thế nào. Bà bảo tôi không được để cô ra đi cho đến khi cô hoàn toàn bình phục.

-Anh luôn làm những gì bà bảo anh làm à?

Brice nhìn nàng bằng cái cách biểu lộ rõ ràng như câu trả lời anh. Anh không phải là loại người hay vâng lời. Nhưng Karen đã nhận thức điều đó từ lúc đầu:

-Vậy bà không bị xốc khi anh tổng tôi đi sớm.

-Tôi sẽ không tổng cô. Nếu cô bỏ đi, điều đó chống lại ý muốn tôi.

Karen suy nghĩ câu anh nói một lúc, rồi trầm tĩnh nhưng không nhượng bộ:

-Tôi rất tiếc.

-Cô sẽ làm gì nếu tôi không trả lại cô y phục.

-Tôi sẽ lấy của anh. Anh có cả chồng áo len. Anh có thể không cần một chiếc trong một hoặc

hai ngày.

Brice quay lại nhìn nàng, ánh mắt sa sầm, khó diễn tả:

-Cô đã ở trong phòng ngủ của tôi.

Karen nuốt mạnh. Anh ta quá gần. Quá lớn.

-Đúng vậy.

-Cô nghĩ gì?

-Tôi nghĩ gì? - Karen ngó ngẩn lặ lại. -Về văn phòng.

-Ý anh nói, tôi nghĩ gì về dáng vẻ của nó?

- Tôi muốn nói điều gì khác nữa nào?

Brice nôn nóng hỏi. Karen đã chuẩn bị để tự phòng vệ chống lại những cuộc đột kích bất ngờ, nàng nhún vai và ngồi tựa lưng tấm ván đầu giường:

-Tôi nghĩ, nó ngăn nắp và sạch sẽ.

-Phần trang trí?

-Ồ. Cái đó... Nó dễ thương. Bức tường có những ngăn tủ rất tuyệt. Nguyên căn phòng đó trước đây là hai, đúng không?

Brice gật đầu nhanh:

-Trước đây là quán trọ.

-Thật vậy hả?

Điều này có lý. Nó giải tỏa thắc mắc của nàng về cách xây dựng các căn phòng dưới lầu, sự đa dạng, phong phú ở tầng hai và nhà cánh.

Brice đang bị cuốn hút bởi một lọn tóc nhỏ ở khóe miệng nàng. Lơ thơ và đáng yêu. Vì thế

trong khi tiếp tục nói về căn nhà, mắt anh không rời điểm đó:

-Nó được chứng nhận. Tôi giữ giấy chủ quyền. Địa điểm này trước đây là một hồ nước nổi tiếng.

-Cho người.

-Cả ngựa.

Có một tình cảm ngấm ngầm nào đó trong sự lơ đãng của anh khiến Karen dừng lại. Cũng có một cảm giác là lạ thoáng qua trong mắt anh, nàng nghĩ, đó là vì tư thế không thoải mái, mặc dù nó chỉ chột lóe lên. Nàng cố hình dung căn nhà như một quán trọ, các phòng dưới lầu chật ních những bọm nhậu, và các phòng trên lầu, phòng này nối tiếp phòng kia dọc theo hành lang, chứa đầy....chứa đầy...người ...đang làm...làm gì?

Gương mặt Karen sáng lên khi nàng đồng dạ tuyên bố:

-Nó là căn nhà thổ đúng không?

-Tôi không nói thế.

-Nhưng đúng là vậy.

Brice dám thề là anh đã thấy một nụ cười. Nó chỉ he hé, rất mờ nhạt, thậm chí hơi quái. Nhưng nó rất giống nụ cười, và nó làm mạch máu anh căng phồng lên:

-Điều đó làm cô khoái lắm hả?

Mắt nàng nhấp nháy:

-Đó chỉ là ...một ý tưởng khôi hài thôi. Anh quá nghiêm túc và thẳng thắn. Một “ông” bác sĩ giỏi. Một cột trụ của cộng đồng. Ý tưởng về cuộc sống của anh trong một nhà chứa...

-Đó là trước đây.

-Trước đây?

Nàng vẫn chỉ hé cười, nhưng bờ môi tươi tắn hơn. Brice dò xét thái độ nàng:

-Điều đó có nghĩa là, căn phòng này đã từng chứng kiến những cảnh yêu nhau.

Nụ cười Karen vụt tắt. Anh ta quá gần, quá thực, quá nam tính.

-Không phải yêu nhau. Mọi đêm.

-Được rồi. Mọi đêm.

-Và không phải trên giường này.

Brice nhượng bộ điều này với vẻ thờ ơ, nhưng cách diễn tả của anh thì chẳng thờ ơ chút nào:

-Thôi được, trên giường người khác. Nhưng ở địa điểm này. Cuồng nhiệt. Thâu đêm.

Karen lầm bầm:

-Anh tưởng tượng thái quá.

Nhưng tim nàng đập lỡ một nhịp, vì đôi mắt Brice không được tin tưởng. Chúng sầm lại, quẩn rữ, như có sức thôi miên. Anh đang nhìn nàng như thể nàng là đối tượng của điều nàng vừa nói.

-Đừng nhìn tôi theo cách đó.

Karen thì thào.

-Cách gì?

Giọng anh hơi khàn. Và chính âm thanh hơi khàn khàn khởi gợi ở Karen một tình cảm mà từ lâu nàng không dám nghĩ đến.

-Cách đó.

-Tôi chỉ đang nhìn cô bình thường thôi mà.

-Anh đang nói.

-Cô có cảm thấy vậy không?

Dựa thẳng người vào ván giường, hai tay bắt chéo ôm lấy ngực, Karen cuống cuồng:

-Tôi cần chỗ trống, Brice. Anh đang lấn tôi.

Nhưng Brice lấn sát hơn. Anh cảm thấy một sự thúc giục không sao cưỡng nổi được hôn nàng, và lần này lý trí anh nhường chỗ cho con tim. Ngoài ra anh dám thề, dám thề rằng nàng cũng đối.

-Brice...

Anh cầm hai cổ tay nàng, nhẹ nhàng tháo hai tay đang bắt chéo.

-Brice... xin anh Brice. Em không được khỏe.

Karen viện lý, nhưng giọng nói không có vẻ quyết liệt:

-Anh chưa bao giờ hỏi một câu như thế suốt mấy ngày qua.

Brice kéo nàng sát hơn.

- Ba ngày.

Và trong thời gian đó, anh có quá nhiều thắc mắc về điều này.

Ôm gọn nàng trong vòng tay, Brice vuột má nàng. Và ngay khi Karen mở miệng định phản đối, anh khóa lấp nó bằng chính đôi môi mình.

Chương 6

Karen chống cự. Tận dụng chút đỉnh sức lực còn lại, nàng cố đẩy anh ra, nhưng anh nặng như đá tảng. Nàng vận người, cố quay đầu đi, nhưng anh giữ ngắc. Nàng thút thít khóc trong miệng anh, nhưng anh không động lòng.

Rồi Karen tiếp tục. Nhận thấy chống cự không hiệu quả, nàng quyết định không còn gì để mất bằng cách ngưng vùng vẫy, bất động trong vòng tay anh, mím miệng. Không người đàn ông nào muốn hôn một cục đá.

Đó là chiến thuật, và về mặt lý thuyết, có vẻ lý tưởng. Nhưng nó chủ bại, vì nếu không tranh đấu, những giác quan nàng lại mở rộng đón nhận những gì Brice đang làm.

Anh rất từ tốn, rất cẩn trọng. Nụ hôn anh mạnh mẽ, nhiệt tình, nhưng dịu dàng, theo một phong cách nam tính kỳ lạ.

Tất cả truyền vào giác quan Karen, tạo cho nàng cảm giác lâng lâng nàng chưa bao giờ trải qua trước đó. Hơi thở nàng trở nên nhanh hơn. Đôi môi giãn ra một cách vô thức. Da nàng ấm lên. Hệ thống thần kinh hoạt động tối đa. Từ một nơi sâu lắng nhất trong tâm tư nàng, dường như có ngọn núi lửa đột nhiên phun trào. Karen cảm thấy một sức nóng nàng chưa hề biết qua bắt đầu đốt cháy tâm can nàng. Sự nóng chảy lan tỏa nhanh khiến nàng kinh hãi.

Đó là những gì Brice nhìn thấy trong ánh mắt nàng khi anh miễn cưỡng rời môi nàng. Mặt anh kề sát mặt nàng, mắt nhìn sâu vào mắt nàng, trước khi nhìn xuống bờ môi mềm mại, mọng nước như quả táo. Brice muốn thử lại lần nữa; niềm say đắm vẫn còn ngân nga trong tâm trí anh, nhưng ánh mắt thất thần của nàng làm anh từ bỏ ý định.

Brice không muốn nàng sợ khi anh hôn nàng. Anh muốn nàng cảm thấy ấm áp và hăng hái. Nói chung anh muốn nàng hưởng được sự ấm cúng và yêu đời trong cuộc sống mà nàng đang vất vả tìm kiếm. Nàng đang chạy đôn chạy đáo như một lao dịch, đầu tắt mặt tối đến nỗi không có thời gian để suy ngẫm mặt tích cực của cuộc sống.

Nàng không bao giờ cười. Anh muốn nhìn thấy nụ cười của nàng... nhưng không phải nụ cười giấu cợt vì ý tưởng nhà anh từng là nhà thổ. Anh muốn thấy nàng cười một cách hồn nhiên, một cách vui thú như trẻ con, một cách hân hoan thuần nhất.

Hai tay ôm lấy thái dương nàng, Brice cất giọng ồm ồm, vừa đủ có uy thế ra lệnh:

-Em sẽ ở lại đây, Karen. Anh đã hứa với bà, anh sẽ chăm sóc em, hãy để anh làm điều đó. Sáng sớm mai, anh sẽ chở em về Syracuse. Em có thể thu gom sách vở, bút mực, bài viết, quần áo, bất cứ thứ gì em cần để làm ở đây một thời gian.

-Nhưng...

Brice đưa ngón tay chạm môi nàng:

-Anh có một máy chữ và một máy vi tính, em có thể sử dụng cái nào cũng được. Em cũng như anh đều biết rằng em có thể ghi bài giảng tại lớp từ ai đó, nhưng nếu em nhất quyết tự đến lớp, anh sẽ nhờ người chở em đến trường rồi chở về đây. Điều này sẽ không tệ hơn những chuyến đi em đã từng lái đến dưỡng đường, và nếu người khác lái, em sẽ có thời gian nghỉ ngơi. Em có thể dự khóa học giữa kỳ; em có thể trở về đây sau khi tan học. Anh muốn em ở lại đây đến khi bình phục hẳn.

- Em không thể...

Brice khẳng định:

- Em có thể. Và anh sẽ thực hiện.

Đôi mắt buồn buồn của anh “bắt chết” đôi mắt nàng lâu hơn một phút, như cũng cố thêm mệnh lệnh. Rồi anh buông nàng ra và rời khỏi giường.

Trên đường ra tới cửa, Brice không nhìn ngoái lại, cũng không nói thêm lời nào.

Karen cũng không thốt ra từ nào, khi nàng lặng lẽ nhìn bóng dáng anh dần khuất dạng. Và chỉ khi tiếng bước chân dồn dập của anh trên cầu thang lắng dịu Karen mới lấy lại được hơi thở bình thường. Nàng đặt đầu ngón tay lên môi, trân trân nhìn sàn nhà, mặt ngơ ngơ ngác ngác.

Đáng lẽ nàng phải nói ra. Đáng lẽ phải đấu lý. Nhưng không có “đáng lẽ” và Karen biết tại sao.

Nàng muốn ở lại.

Ngước mắt lên, Karen chậm rãi nhìn khắp phòng, rồi mân mê từng món hàng gia dụng, từng mẫu vật trang trí. Trong tâm trí nàng lan man đi xuống cầu thang đến phòng khách, vuốt ve trường kỷ bọc da, gần bên lò sưởi, rồi tới những căn phòng khác, thưởng thức cái ấm áp của chúng, rồi nhà bếp với tiện nghi hiện đại pha lẫn truyền thống.

Việc ở lại không phải là điều khó khăn, Karen suy tưởng. Nhà thổ hay không nhà thổ, nàng vẫn yêu những gì nàng thấy về căn nhà. Thậm chí cả phòng vệ sinh, nàng chỉ thấy quá kiệt sức, cũng để lại ấn tượng về những bức tường có họa tiết mang màu đỏ tía và màu kem, những hàng gốm gắn cố định và móc chân đèn treo bằng thủy tinh sáng loáng. Ở đây cũng ấm áp. Yên tĩnh. Nàng chưa bao giờ trải qua giây phút nào trong một mái ấm đúng cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Thế rồi một khúc quanh trong đời nàng xuất hiện khi Brice giúp nàng cảm thấy an tâm. Nhưng anh cũng làm nàng bất an. Nàng có thể không ở lại nếu anh cố tình nhắc nàng nhớ đến tai nạn đó mỗi khi gặp nàng. Nàng có thể không ở lại nếu Brice có ý định giảng thuyết về phong cách sống của nàng. Và hẳn nhiên nàng không thể ở lại nếu anh có ý hôn nàng thường xuyên... hoặc vả chính nàng? Anh đã cho nàng một hương vị với những cảm giác ngọt ngào. Karen tự hỏi tự hỏi chúng sẽ dẫn dắt nàng về đâu nếu...

Đong đưa hai chân bên trên mép giường, Karen luồn đôi bàn chân vào đôi dép, đến phòng tắm gội rửa, cài lại mái tóc gọn ghẽ bằng những kẹp tóc quen thuộc, rồi quấn mình trong chiếc áo choàng đỏ sậm và đi tìm Brice.

Lần này thì dễ dàng. Chẳng những nàng nghe tiếng ồn trong nhà bếp mà còn ngửi được mùi thơm món gì đó đang nấu. Nó có mùi thơm lừng... hoặc là như thế hoặc là sức khỏe nàng đã được cải thiện rất nhiều vì khứu giác nàng đã thành công trong việc đón bắt bất cứ thứ gì đi qua nó. Nó là một món ăn Ý và đủ quyến rũ để nàng ứa nước miếng.

Brice nhìn hơn là liếc khi nàng xuất hiện tại cửa bếp. Một tay mang chiếc găng tay hở ngón, anh đang tất bật trộn đều các thứ trong nồi. Karen, với người cha chưa bao giờ đến gần lò bếp, đang bị kích thích óc tò mò. Nàng không biết Brice có thể xoay sở để nấu nướng như thế nào trong cái dáng dấp đàn ông như thế. Vậy mà anh làm được.

Rồi nàng nhớ lại cách anh đã hôn nàng. Nàng không nhìn anh khi anh hôn, vì thế nàng không biết anh trông có vẻ thế nào, nhưng nàng cảm nhận được anh. Nàng cảm nhận được đôi môi đầm thắm của anh, cảm nhận được đôi bàn tay to lớn của anh ôm ấp gương mặt nàng, cảm

nhận được lồng ngực chắc nịch của anh. Rất nam tính.

Hồi tưởng giây phút êm đềm, Karen trông biết má nàng đang ửng đỏ, nhưng Brice thì trái lại. Hoặc là anh biết dáng vẻ yêu kiều của nàng trong chiếc áo choàng, hoặc là anh cảm nhận ngay cả vết ửng lấm nét yêu kiều. Đáng lý anh không bao giờ hôn nàng, không bao giờ làm hành động đó, nhưng anh bị khiêu khích. Lúc đó anh hơi tò mò, hơi hiếu chiến, hơi bị kích thích. Bây giờ thì anh hơi bối rối. Và nhiều cảm hứng.

Vì thế Brice trung vào việc chuẩn bị cho món ăn nhẹ. Với món bánh mì được xếp đặt gọn gàng bên cạnh món sốt cà chua hấp chung với pho mát, anh đẩy nồi lại và đi lấy đĩa từ một ngăn tủ nhỏ phía trên đầu. Anh liếc nhìn Karen. Nàng đang đứng, hai cánh tay vòng quanh bụng, mắt nhìn xuống sàn nhà. Brice vừa dõi theo hướng nhìn của nàng, vừa nghĩ có thể anh làm đổ gì chẳng, nhưng sàn gạch vẫn sạch sẽ như sau khi Meg đã lau chùi vào buổi trưa.

- Em nên nghỉ trên giường.

Brice cần nhần. Đặt các đĩa trên quầy, anh mở một ngăn tủ khác.

Karen ngược mắt nhìn lên:

-Chúng ta phải nói chuyện

-Đó không phải là ý kiến hay.

Anh đặt hai cái ly xuống và đóng ngăn tủ lại:

-Chúng ta không cần phải phức tạp hóa câu chuyện.

-Brice, anh không được ra lệnh và bắt tôi vâng lời.

Anh lục lạo trong ngăn tủ chứa đồ bạc:

-Tại sao không?

-Vì những người biết suy nghĩ không chấp nhận chế độ độc tài.

Hai nĩa bạc lướt trên bàn tới các đĩa:

-Điều đó không gây ấn tượng với anh vì em biết suy nghĩ mà lại tự mình lâm vào bệnh viêm phổi, rồi lại đi thăm bà nội anh và băng mình trong bão tuyết. Vả lại, đây không phải là chế độ độc tài. Nó là chế độ dân chủ tạm thời được đặt dưới quyền thiết quân luật. Anh là bác sĩ. Anh biết điều gì tốt nhất.

-Ồ, thôi mà.

Karen cầu nhàu:

-Anh biết những gì tốt nhất cho anh, nhưng điều đó có thể không tốt nhất cho em. Và đừng nói với em rằng AMA sẽ chuẩn y toa thuốc của anh trong trường hợp này. (*AMA: American Medical Association/ Hiệp hội Y học Mỹ-ND*).

Brice tiến đến tủ lạnh, điều đó tạo khoảng cách đủ gần giữa anh và Karen, vì bây giờ nàng phải ngược nhìn lên. Anh mở cửa, rồi dừng lại, nhìn nàng:

-Có phải em đang có ý định báo cáo anh với AMA?

-Dĩ nhiên là không rồi.

-Như thế thì tốt, bởi vì em sẽ không có gì nhiều cho trường hợp của em.

Quay sang tủ lạnh, Brice lấy ra một tô rau trộn và đặt nó lên bàn:

-Những gì xảy ra giữa chúng ta là chuyện cá nhân. Karen “chộp” ngay câu nói để khỏi phí hơi:

-Đó là lý do chúng ta phải nói chuyện. Anh yêu cầu tôi sống ở đây với anh tháng tới, nhưng làm sao tôi có thể làm điều đó được khi tôi khó mà biết anh.

-Về ăn diện? Nêm gia vị?

Karen hấp háy mắt:

-Xin lỗi?

- Em dùng rau trộn nêm gia vị không?

-Dĩ nhiên.

-Loại nào?

-Em không kén ăn.

-Loại nào?

-Bất cứ loại nào anh có.

-Loại nào?

-Thousand Island.

-Cám ơn em.

Nói xong anh lấy từ trong ngăn tủ lạnh một chai Thousand Island, đóng cửa tủ, rồi trở lại bàn. Tại đó Brice tắt bật pha chế hai đĩa rau trộn. Anh thao tác chúng bằng đôi tay trần và chúng hữu hiệu hơn nhiều so với dùng kẹp.

Karen không phản đối chuyện đó, nhưng khi đứng xem anh làm, nàng nhận ra đôi chân bắt đầu mỏi. Karen liếc nhìn bàn ghế. Nó bằng gỗ sồi, rất cứng cáp. Nàng bước đến một chiếc và ngồi xuống.

Không quay lại, Brice hỏi:

-Có chắc là em đủ sức để ngồi ăn tại bàn không?

-Chắc. Em khỏe rồi. Thật mà.

-Đừng cho là anh tin điều đó.

-Nhưng nó đúng. Thôi được. Em chưa khỏe lại một trăm phần trăm, nhưng đang trên đà bình phục.

Đôi găng trên tay, Brice lấy trong nồi ra món bánh mì hấp và đặt nó lên bàn:

-Em vẫn còn yếu và sẽ mệt mỗi vài tuần nữa. Thân nhiệt em có thể lên xuống bất thường.

Còn họ cần được theo dõi.

Anh ném đôi găng vào trong ngăn tủ kéo:

-Em có biết điều gì sẽ xảy ra nếu em ngưng thuốc penicilin.

-Em bệnh trở lại.

Brice gạt đầu và lấy trong tủ lạnh ra một chai sữa, rót đầy hai ly rồi đặt chúng lên bàn. Sau đó anh lần lượt dọn các món ăn ra bàn.

Trong lúc ăn, Brice cảm cúi thưởng thức món ăn rau trộn dư thừa gia vị và đôi mắt như bất động khi nhắm nháp món bánh mì hấp xốt cà chua phở mát. Điều đó giúp Karen nhận ra rằng anh không có ý định tranh cãi thêm nữa. Anh đã quyết định điều gì nên làm và không cần thiết việc mở thêm một cuộc tranh luận. Nàng cũng hiểu thêm về người đàn ông trước mặt, kẻ tự đảm nhận nhiệm vụ bảo vệ nàng.

Bằng thái độ khách quan, Karen hỏi:

-Anh sống ở đây bao lâu rồi?

Brice cố tìm hiểu ẩn ý câu hỏi. Sau đó, quyết định đó chỉ là câu hỏi vô thưởng vô phạt:

-Chín năm.

-Khi anh mua, nó là ngôi nhà chứa?

Anh cho món xốt cà hấp phở mát vào đĩa nàng:

-Ý em muốn nhà thổ?

Nàng giữ vẻ khách quan hơn:

-Em chỉ đoán về điều đó. Có ai ở đây khi anh mua nó không?

-Có.

Karen chờ. Thay vì nói rõ hơn, Brice lấy thêm bánh mì hấp vào nồi. Vì thế nàng càng thêm

tò mò:

-Ai?

Anh lột giấy bọc ra, cắt bánh mì thành từng lát, trút chúng vào rổ:

-Gia đình Walker.

-Gia đình Walker. Aa, chỉ có thế thôi sao?

Brice nhăn mặt liếc nàng:

-Vợ chồng Walker cùng dạy học tại Cornel. Họ có bảy đứa con và hai người phụ việc. Đối với họ, căn nhà hoàn toàn thích hợp.

Thấy rổ lên bàn, anh trở lại chỗ ngồi.

-Bảy đứa con. Thật khó tin. Tại sao họ bán?

-Họ nhận nhiệm vụ tại trường Stanford.

-Tại sao anh mua?

Brice ngồi xuống, đối diện Karen:

-Bởi vì anh thích địa điểm này. Anh thích địa phương này, vùng đất này, ngôi nhà này.

-Nhưng nó quá rộng. Anh không có bảy đứa con, và hai người phụ việc. Anh không có vợ, nó đâu thích hợp với anh.

-Anh có văn phòng. Và anh có nhiều bệnh nhân. Điều đó đòi hỏi phải có một khoảng không gian nhất định nào đó.

Brice giơ ly sữa lên, uống một hơi dài.

Karen không bỏ lỡ quan sát quả táo Adam của anh nhấp nhô lên xuống nhẹ nhàng khi sữa đi qua nó. Cổ anh rắn chắc, không bạnh.

-Anh đang hành nghề ở Ithaca khi anh mua nhà phải không?

Brice đưa nĩa lên:

-Anh có một văn phòng trong thành phố và sống trong một căn hộ không xa đó.

-Nhưng anh có một ước mơ?

Nàng nói, chặn đầu trước.

-Không phải tất cả chúng ta đều thế à?

Karen thắc mắc về nét buồn man mác của anh, nhưng nàng ý thức rằng sẽ có một thời gian khác thuận tiện hơn tìm hiểu nó:

-Không phải tất cả chúng ta đều làm tròn ước mơ. Anh làm được. Anh đã mơ đến việc tạo dựng một căn nhà riêng. Bây giờ anh đã có nó.

Brice đặt nĩa xuống, trở mắt nhìn thẳng nàng:

-Anh đã làm việc cật lực để xác định vị trí của anh ở đâu. Anh không thể tốt nghiệp trường được nếu không trải qua thời gian thực tập. Bà Rowena thấy điều đó. Nhưng bà không thể vung cây dũa thần để làm cuộc thực tập thành công. Anh phải tự thực hiện điều đó.

- Em chắc, anh làm được.

Karen nói với giọng làm lành, nhưng Brice không chịu:

-Anh bắt đầu trong các bệnh viện đa khoa và chuyên khoa. Ba hoặc bốn lần một tuần, anh qua đêm trong các phòng cấp cứu. Anh ứng trực cho mọi bác sĩ khác trong khu đến khi, dần dần, tên anh được nhiều người biết đến. Anh đã trả nợ xong phần nợ của nhà trường. Anh có được những giờ ổn định hơn, có quyền để lại bệnh nhân mình cùng với bác sĩ ứng trực và đi xa vài lần trong năm.

Rõ ràng nàng chỉ bàn chuyện phiếm, nàng đâu có ý gây ra điều này. Nhưng nó lý thú, như thể một ít manh mối làm anh khởi động. Có vẻ Brice nhạy cảm về những gì anh trải qua và về những gì anh phải làm để có nó. Anh hãnh diện về những thành quả của mình, Karen suy

ngiêm, và anh có quyền như thế. Nhưng anh cũng mặc cảm. Thêm một cuộn rối cho Karen.

Nhưng nàng không dám hỏi. Điều đó chắc chắn mang đến một trận chiến, và nàng không muốn thế. Vì vậy Karen phát biểu cảm tưởng một cách chân thành:

- Em nghĩ, có một điều tuyệt vời là anh có thể mua được căn nhà này.

Brice dăm dăm nhìn đĩa anh một hồi trước khi cầm nĩa tiếp tục ăn. Một lát sau, anh hít một hơi thở và nói nhỏ nhẹ hơn:

-Dù sao, khi địa điểm này ngã giá xong, anh biết việc xây dựng lại là đúng. Tách gian nhà cánh, tách lối vào riêng cho bệnh nhân. Một phòng lớn cho anh.

-Còn bà Rowena?

Anh trừng mắt nhìn nàng:

-Bà Rowena thì sao?

Karen cố trấn áp ánh mắt đó, trong khi tự hỏi tại sao những câu nói vô tội và lại làm anh khích động.

-Bà ấy có bao giờ sống ở đây với anh không?

-Không.

-Còn viếng thăm?

-Thỉnh thoảng.

Dĩ nhiên, một thắc mắc hiển hiện là tại sao bây giờ bà Rowena không ở chung với anh. Brice có đủ khả năng để mượn một y tá và thừa phòng cho cả hai. Nếu anh quan tâm đến bà mình nhiều như anh từng ngụ ý làm, tại sao bà ở trong khu điều dưỡng?

Karen biết tốt hơn là đừng hỏi:

-Anh giải trí có nhiều không?

-Không.

-Có bạn thành phố nào viếng thăm không?

-Không.

-Ồ.

Nàng hoàn toàn không hiểu nổi anh làm gì với số phòng trên lầu. Câu trả lời là hiển nhiên là anh đang lên kế hoạch để lập gia đình riêng cho mình vào một ngày nào đó. Nhưng nếu điều đó là đúng, anh còn chờ đợi gì nữa? Anh có một ngôi nhà khổng lồ, một sự nghiệp thành công. Và, anh cũng không còn trẻ nữa.

-Anh đã từng lập gia đình chưa?

Brice buông nĩa lần nữa, ánh mắt long lên hơn chưa bao giờ hết, xỉa thẳng vào Karen:

-Em không định ăn hả?

-Em sẽ ăn.

- Không có chuyện đó, nếu em cứ hỏi chuyện mãi. Bộ miệng em không chịu ngừng hả?

- Em chỉ đặt câu hỏi thôi.

-À, có thể là nó.

-Tại sao?

-Bởi vì nó gây phiền. Hãy giữ mồm giữ miệng.

Lưng tựa vào thành ghế, Karen nhìn anh mất hết tinh thần:

- Em hy vọng anh biết rằng cá tính anh còn ẩn giấu niềm khao khát nào đó.

-Anh đã nghe rồi.

-Không phải việc chỉ trích em ăn ngay bây giờ; mà từ việc anh không muốn trả lời những

câu hỏi của em.

-Nếu em không ăn bây giờ, món xốt cà hấp phó mát sẽ nguội. Meg làm nó cho em.

-Và cho anh.

Nhưng Brice lắc đầu:

-Cô ấy biết rằng, bằng cách này hay cách khác, anh không quan tâm anh ăn gì.

-Tội nghiệp Meg. Cô ấy nên làm nơi nào đó mà tài nấu nướng được quý trọng.

Em hy vọng anh chưa bao giờ chê món xốt quá loãng.

-Chưa hề, bởi vì nó không loãng, và nếu có vậy, anh chắc sẽ không phàn nàn gì. Meg rất đặc biệt.

Đó là điều Karen đã hình dung. Nàng hơi ganh tị với Meg về thân phận “đặc biệt” của cô.

-Anh rất tốt bụng vì đã thuê cô ấy.

Karen vừa nghĩ đến lời bình phẩm trung thực, khách quan. Nàng giật mình khi Brice lồng lộn:

-Tốt bụng? Thực tế thôi. Anh cần ai đó. Cô ấy cần việc. Anh thuê và cô ấy kiếm được tiền lương.

Karen khẽ lẩm bẩm:

-Đồng ý, đồng ý.

Cảm thấy mệt mỏi hơn lúc trước, nàng nhìn xuống đĩa của mình và bắt đầu ăn. Brice nhú mày nhìn nàng vừa nói:

-Anh không giận em.

-Có phỉnh phờ không?

Karen hỏi, không nhìn lên.

-Không. Anh chỉ... thỉnh thoảng hay “bị” vậy.

-Mmm. Giận.

-Nhưng không phải em.

Lần này Karen ngược mắt nhìn lên, vẻ thách thức:

-Anh đã giận em. Đừng chối. Và có gì quá kỳ cục đâu khi em hỏi anh lập gia đình chưa? Nó là bí mật quốc gia hả? Bà Rowena chắc sẽ kể, nếu em hỏi. Và, tiện thể. Ngày mai là ngày em viếng thăm bà ấy. Em sẽ đi.

Brice không nói một lời. Anh trở mắt nhìn nàng một lúc, rồi lặng lẽ ăn tiếp. Chỉ khi gần kết thúc bữa ăn, anh mới ngược lên, lần này làm cho nàng sững sờ khi anh mỉm cười nhìn nàng:

-Em có khí thế lắm.

-Em phải có gì đó để đối phó với anh chứ.

-Hầu hết mọi người bỏ cuộc.

-Tin em đi, em sẽ đi nếu có thể, nhưng chính xác không phải trông bộ dạng này. Em không thể chạy ra ngoài trong thời tiết này mà trên người chỉ có chiếc áo choàng. Anh giữ quần áo của em.

-Thợ giặt ủi giữ chúng.

-Đằng nào cũng vậy thôi.

Karen chop lấy một mẩu bánh mì, xé một góc và nhâm nhi, nhưng sự bật phát nho nhỏ của năng lượng được kích thích vì bất mãn dường như đang suy tàn. Dựa vào ghế, nàng nhai trệu trạo.

- Em cảm thấy mệt, đúng không?

-Em ổn.

Giọng anh đánh lại.

-Có phải em mệt không?

Karen đón cái nhìn của anh, buồn, nhưng không có vẻ ương bướng:

-Vâng.

Brice tiếp tục hỏi, nhưng giọng dịu dàng hơn:

- Em muốn trở lại giường không?

-Chốc nữa.

Nàng hớp xong một ngụm sữa, rồi bắt đầu thưởng thức món cà xốt hấp pho mát. Trong khi ăn, Karen cố đi đến quyết định liệu Brice không thích nàng vì nàng đã đụng phải bà Rowena hay chỉ vì... chỉ vì...

-Món ăn thế nào?

Karen thót người ngược lên:

-Ngon lắm.

-Em không thích món xốt này à?

-Em rất thích.

-Có quá nhiều gia vị không?

-Không. Nó rất tuyệt.

-Thế tại sao em đang nó giống như nó là món gan vậy?

Bằng những động tác cẩn tắc, Karen hạ nĩa xuống. Bằng những động tác cẩn tắc không kém, nàng ngẩng đầu lên. Và khi nàng nói, giọng nàng cũng được kiểm soát cẩn thận:

-Em đang nhón, bởi vì anh đã làm lộn ngược bao tử em. Em không quen vừa ăn vừa tranh cãi. Em có thể hiểu tại sao anh sống một mình. Nếu anh đối xử với những người khác như những gì anh đối xử với em, thậm chí một kẻ ngốc cũng sẽ không muốn ở chung với anh.

Cổ họng Karen thắt lại. Nàng cúi xuống nhìn vào lòng, rồi ngược trở lên. Còn nhiều điều để nói:

-Điều em không thể hiểu là làm thế nào anh trở thành một bác sĩ được...

Karen giơ bàn tay lên:

-Không, em rút lại câu nói đó. Em có thể hiểu nó. Anh làm nóng cho bệnh nhân rất tốt. Cách mà thân nhân của người bệnh chịu đựng được anh nằm ngoài sự hiểu biết của em, nhưng có thể họ đánh liều để nhận lấy sự giúp đỡ y học mà bỏ qua sự thô lỗ.

Nàng hít nhanh một hơi:

- Em không thể, Brice. Em không thể sống với nó, cho dù chỉ một tháng. Hai mươi mốt năm qua, em đã sống trong ngôi nhà với những căng thẳng thường xuyên. Em không muốn điều đó. Thà em ở một mình.

Trong nỗi tủi nhục, đôi mắt Karen bắt đầu long lanh nước. Nàng cúi đầu xuống và lấy tay che mặt.

Brice ngồi như “trời trồng”. Anh theo dõi sự tranh đấu của nàng để dành quyền bình đẳng và mặc dù cảm nhận được sự thôi thúc mãnh liệt trong lòng thúc anh giúp đỡ nàng, anh không thể cử động được. Anh không cố ý làm nàng đau khổ... hoặc cũng có thể, nhưng nếu thế, anh rất hối tiếc. Anh không còn xem nàng như là người phụ nữ duy nhất đã đặt bà Rowena ngồi vào xe lăn; nàng có những cá tính, mà đối với cả hai, anh tìm thấy chính hình ảnh mình trong đó.

Nhưng nếu anh cố giữ nàng ở lại, có lẽ anh đã đi lầm đường.

-Karen?

Đầu nàng vẫn gục xuống:

- Em không sao.

Brice mở miệng, rồi khép lại và nuốt mạnh. Anh cố gắng lần nữa; lần này phát ra một âm thanh từ tốn:

-Anh là một con lừa.

-Anh có thể lặp lại được không?

-Không. Một lần là đủ ngược rồi. Anh không quen xin lỗi.

-Điều đó chắc hẳn là lý do anh có quá nhiều bạn.

-Anh không tốt với thiên hạ.

Karen tiếp tục bông lơn:

-Chắc vậy rồi. Anh là bác sĩ và anh không tốt với thiên hạ.

-Đúng vậy.

-Vậy anh làm điều đó thế nào? Thân chủ của anh thuộc giới nào?

-Đó là trẻ con. Anh tốt với trẻ con. Không phải người lớn.

Karen nhìn lên, bán tín bán nghi:

-Con nít?

Brice gật đầu.

-Anh là bác sĩ nhi khoa?

Brice gác hai cánh tay lên bàn. Các ngón tay cong vào, không giống nắm đấm, mà vì căng thẳng. Đôi mắt anh xa xăm, và điều đó càng làm tăng thêm sự nghi ngờ của nàng. Brice, cuối cùng, lên tiếng:

-Anh là bác sĩ nhi khoa. Điều đó có khó tin không?

-Vâng! Ý em muốn nói, trẻ con là những sinh linh bất lực nhất trên thế giới. Anh không thể

cần nhằn chúng. Anh không thể đưa ra những mệnh lệnh rồi bỏ đi. Anh không thể lạnh lùng như một tảng băng.

-Hoàn toàn không.

Karen nhô hai vai lên trong khi phóng tầm mắt băng quơ nhìn khắp nhà bếp:

- Em ngỡ anh là bác sĩ đa khoa, hay một bác sĩ nội khoa, hoặc bác sĩ chuyên khoa da liễu... nhưng là một bác sĩ nhi. Điều đó thật khó tin.

-Anh là một bác sĩ tốt.

Thoạt tiên, Karen không nghi ngờ. Và:

-Nhưng là bác sĩ điều trị trẻ con, trong khi cá tính...

Brice ngồi thẳng lên, có vẻ bị xúc phạm:

- Em không cần phải hành động như thể anh là một bác sĩ vô đức kém tài. Đừng xem anh là một ứng viên kém triển vọng nhất trong sự nghiệp. Trong ban điều hành của mọi bệnh viện nhi quan trọng trên đất nước đều có các ứng viên ít triển vọng hơn. Vả lại anh không có tham vọng đó. Anh biết những gì anh đeo đuổi trong ngành y, anh mến trẻ con. Và thêm một điều nữa.

Brice tiếp tục, hùng hồn hơn:

- Chúng cũng mến anh. Chúng không có những thành kiến về những gì một ông bác sĩ phải mang. Chúng không văng tục về việc liệu anh có hợp mặt tại câu lạc bộ đại học, hay dự một buổi khiêu vũ từ thiện địa phương, hay đi tìm kiếm giải thưởng “Vì sự gắn bó với bệnh nhân” tổ chức hằng năm không. Chúng không chê bai anh bởi anh chọn lối sống độc thân. Chúng không yêu cầu gì thêm ngoài những gì anh cho, và đó là tiền đề để có sự chăm sóc y học khả thi nhất.

Karen tiếp tục quan sát anh, nhưng càng lúc gương mặt nàng càng thù ra vì sự sỗ sã.

-Một bác sĩ nhi.

Karen lẩm bẩm. Nhưng đó là do một ít quán tính còn lại, tuy nhiên, càng nghiền ngẫm nó trong đầu, nàng càng thấy thích nó. Một nụ cười nhẹ nở trên môi Karen:

- Em nghĩ, điều đó rất hay.

Nụ cười, ồ, nụ cười. Nó khiến Brice việc đang bị xúc phạm, làm anh quên đi việc bảo vệ mình. Nụ cười đó là thứ dầu nóng thơm dịu đang chảy trong huyết quản anh. Nó khiến lòng anh ấm lên, làm anh muốn thăng hoa.

-Anh điều trị trẻ con thuộc mọi lứa tuổi hả?

Karen nhỏ nhẹ hỏi.

Brice gật đầu.

-Cả trẻ sơ sinh?

Karen hỏi với một chút kính nể. Và khi anh lại gật đầu, nàng cố hình dung cách anh nâng niu một mầm sống tí hon. Thoạt tiên, không có hình ảnh nào trong đầu, nhưng sau khi nỗ lực hơn, hình ảnh đôi tay to rộng của anh đang âu yếm một hài nhi dần dần hình thành. Nó là một bức tranh tuyệt tác, ngoài dự kiến và trong nhất thời, nó làm Karen lặng người.

- Anh luôn luôn nắm bắt được được tính của thuốc. Anh biết khi nào cần cảnh báo, nhưng anh không phải là người gieo hoang mang sợ hãi. Anh cho rằng, đó là lý do các bà mẹ mang con đến với anh.

Karen gật đầu. Brice tiếp tục sau khi thở hắt:

-Ý anh muốn nói, anh có thể quan hệ với bọn trẻ. Anh có thể cảm thông với những gì chúng đang cảm nhận. Chúng ngây thơ. Thanh thoát tự nhiên. Chúng nói những gì chúng nghĩ. Chúng chân thật, không ác tâm. Anh đoán thế. Chúng có thể nói với em rằng chúng ghét em, nhất là vào những thời điểm đặc biệt, như lúc em vừa mới tiêm cho chúng, nhưng chúng không có ý nghĩ làm em chịu đau lại. Chúng không đủ thạo đời để làm điều đó.

Môi anh mím lại:

-Chúng không hiểu điều đó đến khi chúng lớn lên.

Đột nhiên thần thái anh trở nên ủ dột. Karen ngó lảng đi, cố giữ lại nét diễn cảm nồng ấm của anh đang bị sùi mòn khi nói về đám trẻ của anh. Anh xem chúng như là gia đình anh. Anh không nói nhiều, nhưng nàng nghe nhiều. Những ngày của anh tắt bật với lũ trẻ, rồi anh trở về những căn phòng trống rỗng về đêm.

Điều đó không có ý nghĩa.

Nhắc nữa lên, Karen xâu xâu vào thức ăn, nhưng ăn ít. Nàng mệt, không còn thấy đói nữa.

-Brice? Tại sao anh không thích người lớn?

Brice rùn vai. Im lặng. Karen thúc:

-Tại sao?

-Bởi vì họ không thích anh.

-Nhưng tại sao? Em không hiểu điều đó.

-Đó không phải là điều em đã nói hồi nãy à?

-Hồi nãy em giận. Bây giờ em không biết là cái gì nữa.

Brice thở dài:

-Thế này, Karen. Chẳng có gì to lớn cả. Anh thích trẻ con và thế là anh làm việc với chúng.

-Còn cha mẹ chúng thì sao?

-Sao là sao?

-Trẻ con không thể tự bước vào phòng mạch của anh. Chúng phải được tháp tùng theo người lớn. Và những người lớn đó mới là người anh trao đổi. Anh đối xử với họ như thế nào?

-Anh đối xử với họ. Họ đưa con đến để chăm sóc thuốc men, anh cung cấp điều đó. Chuyện đơn giản thế thôi.

Karen biết không đúng, và cái nhìn bảo anh thế:

-Liệu pháp tâm lý trẻ con quan trọng hơn chẩn đoán và điều trị. Có những bột phát tình cảm trong lòng đứa trẻ. Một bác sĩ nhi cũng phải nói với người lớn những điều đó à?

-Anh nói.

-Bằng cách bảo bà mẹ rằng tất cả điều bà đang làm là sai hả?

-Bằng cách bảo bà ấy rằng tất cả điều bà đang làm là đúng thì thường xuyên hơn.

Câu đó phải làm Karen nín lặng một hồi. Nàng không ngờ Brice đưa ra câu trả lời hoàn hảo như vậy.

-Điều gì xảy ra khi một bà mẹ mang con đến với những vấn đề thuần túy về hạnh kiểm.

-Anh sẽ không do dự nói rằng, để xem anh có thể giúp được gì, và nếu không thể, anh sẽ đề nghị họ tới một chuyên gia.

Karen cũng không tìm thấy lỗi trong câu trả lời đó.

-Còn bà mẹ mỗi lần đưa con xoắn mũi, lại bế nó xông xộc vào phòng mạch của anh thì sao? Hoặc bà mẹ không chịu theo sự chỉ dẫn mà anh yêu cầu bà trong việc chăm sóc đứa con thì sao?

-Anh có thể uốn nắn họ, Karen. Anh có thể không thích họ, nhưng hoàn toàn không phải là kẻ có hư vị trong xã hội. Anh biết phải dự kiến những gì và anh nói rõ quan điểm anh về nó. Anh không hống hách. Anh không ăn nói dịu ngọt. Và nếu họ không thích điều đó, họ có quyền đi nơi khác.

Hiển nhiên, Karen nhận ra, họ rất thích điều đó nếu như sự hành nghề của anh thành công như anh nói. Brice cố tình khóa lấp thành kiến không thích người lớn bằng cách chủ yếu giao tiếp với trẻ con; tình yêu và sự thông cảm của anh dành cho đám trẻ làm lắng dịu đi bất cứ bất đồng nào anh có thể vướng với cha mẹ chúng. Còn điều gì có thể tốt hơn?

Karen hướng mắt về cửa sổ. Bên ngoài trời đã tối. Cảm thấy lạnh, nàng bắt chéo hai cánh

tay vòng quanh hông và cho hai bàn tay vào trong áo.

-Karen?

Ánh mắt nàng đảo trở lại.

-Em không sao chứ?

Karen gật đầu, nhưng một xúc cảm kỳ lạ chợt thì thầm bên tai khi nàng nhìn anh. Nó nói rằng cái vẻ khó dăm dăm anh thường khoác lên là phần của một hàng rào, phần của một bức tường anh dựng lên nhằm cách ly người khác và bảo vệ bản thân anh. Ở nơi nào đó, dọc theo làn phân cách, anh đã bị tổn thương. Lòng Karen chùng xuống.

-Thần sắc em không tốt.

-Em không sao.

-Anh nghĩ, em nên trở về giường.

-Chốc nữa.

Không hiểu tại sao, Karen thích ngồi cùng anh. Đúng nàng cảm thấy mệt. nhưng ngay lúc này nàng không muốn trở lại giường. Karen nhỏ nhẹ hỏi:

-Em là người phụ nữ đầu tiên ở lại đây, đúng không?

Brice không nháy mắt:

-Đúng.

-Tại sao?

-Em tại sao? Hay tại sao không có người nào khác?

Karen nhún vai, lúc lắc đầu qua lại, tỏ ý anh có thể trả lời cách nào cũng được hoặc cả hai.

Brice cảm thấy ngây ngất. Nhà bếp anh quá lớn cho hai người và anh đang nhận ra rằng anh thích có Karen bầu bạn. Anh đã đối xử với nàng tệ một thời gian và nàng vẫn ở lại. Thậm chí

sau khi anh bảo nàng trở lại giường, nàng không... và cũng không tỏ vẻ chống đối. Có lẽ cơn bệnh đã làm nàng mòn mỏi, nhưng nàng vẫn dịu dàng. Anh hầu như có linh cảm là nàng cũng thích anh bầu bạn; và điều đó thật sự là một phép lạ. Anh cảm thấy anh nợ nàng cái gì đó vì tánh kiên trì của nàng.

-Anh đã lập gia đình một lần.

Brice nói bằng giọng không cần giữ ý:

-Đó là ngay sau khi anh bắt đầu an cư. Anh nghĩ đến điều đó từ khi anh sắp sửa hành nghề tư, anh cho là đã đến lúc.

-Cô ấy là ai?

-Một thư ký trong ban điều hành tại bệnh viện. Anh đoán cô ấy cũng nghĩ đã đến lúc, và với anh, có còn hơn không.

-Thật là một ý nghĩ kinh khủng. Có thể cô ấy yêu anh.

-Cô ấy cho là vậy.

-Anh có yêu cô ấy không?

Brice suy xét câu hỏi của nàng, khi anh tựa lưng vào ghế, một bàn tay đặt trong lòng, tay kia trên bàn. Anh táy máy mép đĩa và xoay xoay cho nó quay vòng. Nét mặt anh không thư giãn như tư thế:

-Anh tưởng là vậy, nhưng anh yêu công việc hơn. Điều đó làm cô ấy nản chí. Vì thế cô ấy đưa một yêu sách lớn hơn về thời gian và tình cảm của anh. nhiều cuộc cãi vã diễn ra. Anh phải lánh nạn trong công việc, và cảm thấy hạnh phúc trong đó. Việc li dị khó có thể né tránh. Cô ấy gặp một người khác và muốn chia sẻ nhanh, gọn nhất.

-Ồ.

Brice nhìn vào mắt Karen:

-Cái đó nghĩa là gì... “ồ”?

Karen nhún vai:

- Em không biết. Em muốn nói em lấy làm tiếc, nhưng anh dường như không tiếc.

-Không.

-Nhưng còn gia đình thì sao?

-Sao là sao?

-Anh là một bác sĩ nhi. Anh yêu trẻ con. Anh không muốn một vài đứa của riêng anh à?

-Còn em?

Brice hỏi ngược. Karen như lún sâu hơn trong ghế, chỉ bởi cơ thể nàng từ chối nâng nàng lên:

-Một ngày nào đó.

- Em không còn trẻ con nữa.

-Em đang nghĩ như vậy về anh. Anh đang ở vị trí có con tốt hơn em. Anh đã ổn định. Em vẫn còn một chặng dài phải đi.

Karen khum bàn tay bấu lên vai. Bàn tay xanh xao run rẩy.

-Anh nghĩ, em nên đứng lên.

Nàng nhắm mắt, cố lấy hơi thở điều hòa:

- Em không chắc có thể rời khỏi ghế được không.

-Anh bế em nhé?

Mắt nàng mở ra, và lắc đầu:

-Để em sử dụng cầu thang của anh thì hơn vì dù sao sáng mai em phải xoay xở để leo lên ba dãy cầu thang ở căn hộ của em.

Đẩy ghế ra sau, Brice đứng lên, chồng các đĩa, đặt ly lên trên và mang tất cả vào bồn rửa.

-Vậy. Quyết định sao đây?

Anh hỏi vọng ra, lưng quay về hướng nàng khi mở vòi nước. Giọng anh có vẻ nóng nảy hơn:

-Em có định ở lại đây không, hay ... gì?

Karen nhìn tấm lưng rộng của anh:

-Em không nghĩ anh cho em quyền lựa chọn.

Brice dừng rửa:

-Em có sự lựa chọn.

-Anh muốn em ở lại không?

-Đó là câu hỏi ngớ ngẩn.

Brice hắng giọng:

-Anh sẽ yêu cầu gì khác nào?

- Em không biết. Nhưng nè, em không biết tại sao anh vớt em ra khỏi bão tuyết. Hoặc tại sao anh chăm sóc em ba ngày qua. Hoặc tại sao anh mua cho em chiếc áo ngủ len có chuột Mickey ở mặt trước... Vì lý do gì?

Brice chậm rãi quay lại:

-Không lẽ em thích cái gì đó hơi hên hơn?

Karen lắc đầu.

-Đó là điều anh nghĩ.

-Vậy tại sao chuột mickey?

Ánh mắt anh lướt trên ngực nàng, dừng lại tại điểm nơi mà, phía dưới chiếc áo choàng đỏ, sẽ là gương mặt chú chuột:

-Bởi vì nó dễ thương. Và ngớ ngẩn.

Vừa nhướn mắt, Brice vừa chùi lòng cổ tay vào quần:

-Vô duyên, hả?

Karen xúc cảm hơn nàng tưởng:

-Không. Em yêu nó.

-Nhưng nó không làm em cười.

-Có thể vì nó dễ thương hơn ngớ ngẩn.

Rồi một nụ cười được trao cho Brice theo ý anh. Nó bẽn lễn, không rõ nét lắm, nhưng dù sao cũng là nụ cười.

-Cám ơn anh.

Nàng khe khẽ:

-Em cũng rất yêu chiếc áo ngủ.

Không dám tin tưởng giọng mình, Brice chỉ gởi lại chiếc gật đầu chậm chậm. Cũng trong giây phút đó, khi anh nhìn Karen, anh không tìm thấy điểm nào, không điểm nào chê trách nàng được. Con diên tiết trước kia đã tan biến trong lòng anh. Dưới mắt anh hiện bây giờ, nàng dịu hiền, hảo tâm và trong nét ngây thơ của nàng ẩn hiện cái gì đó mà chỉ những bậc chân tu mới không động lòng.

Không dám nghĩ tiếp, Brice vội quay nhanh lại bồn rửa, nhưng hình ảnh nàng vẫn còn đó: mái tóc hồ đào mềm mại ôm lấy khuôn mặt nàng; đôi mắt hổ phách nồng ấm; đôi bờ vai mảnh khảnh, bộ ngực thanh tú. Một luồng khí nóng trời dậy trong anh với một tốc độ chóng mặt. Cúi đầu xuống, Brice nghiêng chặt răng chống lại nó.

Cùng lúc, một giọng nói nhỏ nhẹ, hầu như rụt rè vọng đến tai anh:

-Ngày mai em sẽ sẵn sàng lúc mấy giờ?

Phải mất một phút, Brice mới thư giãn được quai hàm, và anh không chắc sự căng thẳng trong giọng nói có mang âm hưởng khát dục không. Có một điều Brice mong mỏi, đó là lời hứa nàng trở lại với anh. Nhưng Karen không đề cập đến.

-Anh sẽ đánh thức em.

Anh nghe tiếng động của ghế và âm thanh sột soạt đứng lên.

-Karen?

Quay lại, anh thấy tay nàng vịn thành cửa, lưng đối mặt với anh.

-Em sẽ trở lại với anh chứ?

Một hay hai giờ trước đây, Karen rất có thể từ chối anh. Về mặt duy cảm, nàng rất nuối tiếc; nhưng về duy lý nàng thấy việc mình làm là đúng. Bây giờ nàng không chắc điều nào là đúng nữa. Brice dường như không cau có như trước đây. Ô, đúng, anh vẫn có tâm sự buồn riêng, nhưng với mỗi một mẫu tin lật vạt nhưng lý nàng cóp nhặt về người đàn ông phía sau bức màn tâm sự đó, nàng càng lúc càng phải động não nhằm thỏa mãn tánh tò mò. Anh là một bài toán khó; nàng có một mớ giả thiết trong tay nhưng chưa đủ. Chỉ có một cách duy nhất để giải quyết bài toán.

Cúi đầu xuống, Karen khe khẽ:

-Vâng. Em sẽ trở lại với anh.

Nàng vội rời khỏi phòng trước khi một ý tưởng khác ập đến.

Chương 7

Ithaca trở nên tối đen khi một bàn tay chạm vào vai và lay nàng tỉnh giấc. Karen hé một mắt, rồi cả hai mở mắt to sợ hãi ngược nhìn gương mặt rất gần của Brice. Ánh sáng độc nhất tràn vào phòng từ hành lang rọi bóng anh to lớn hơn bình thường.

-Đến giờ dậy rồi, Karen.

Thoạt đầu nàng không hiểu tại sao. Mặc dù sự sợ hãi trôi qua nhanh chóng, phải mất một phút hoạt động trí não nàng mới phục hồi.

-Mấy giờ rồi?

-Sáu. Anh phải trở lại bệnh viện trước chín giờ.

Karen ngồi bật dậy:

-Được rồi. Em sẽ sẵn sàng ngay.

-Thuốc của em trong phòng tắm. Mười phút nhé?

Karen gật đầu và buông chân xuống sàn khi anh bỏ đi. Nàng ngược mắt nhìn lên vừa kịp thấy anh đến cửa rồi biến mất. Brice đang vận bộ đồ chạy bộ thể thao. Nàng tự hỏi anh định làm gì khi ăn mặc như thế trong xe, rồi thắc mắc nàng sẽ bận gì khi vào trong xe. Karen bật đèn và còn suy ngẫm về điều này thì Brice trở lại.

Rảo bước qua sàn nhà, anh đặt một bịch tròn nhẹ vào tay nàng:

-Đồ bộ hút hơi ẩm. Ấm và thoải mái.

Brice trở gót ra khỏi cửa, nhưng dừng tại đó. Không quay lại, anh lên tiếng:

-Y phục em trong tủ dưới lầu, dọc hành lang. Nếu em thích mặc chúng...

-Cái này sẽ tốt thôi.

Brice chần chừ, gật đầu, rồi bỏ đi.

Mười phút sau, anh đứng trong tiền sảnh, ngắm Karen bước xuống lầu. Ánh mắt anh lướt khắp vóc dáng nàng. Nàng sao đáng yêu và đáng tôn sùng quá; Brice biết nên cười hay khóc. Lưỡng lự khó quyết, anh buông một câu lấp lửng:

-Em trông giống con sóc chuột bị ép.

Karen trông giống con sóc chuột bị ép, bởi vì thử nhìn anh ấy xem. Chỉ trong vòng mười phút, không biết bằng cách nào anh đã xoay sở để tắm, cạo râu và khoác lên người một chiếc sơ mi, áo len, quần nhung kẻ. Anh trông mới tinh và sẵn sàng, nếu có, dự thi thời trang.

Karen cũng tắm, nhưng nàng không cảm thấy mới tinh và sẵn sàng như anh. Nàng biết, đó là hậu quả của căn bệnh; nàng vẫn còn yếu, và vì nàng ngủ rất say chứng tỏ cái đuôi của nó vẫn chưa chịu bỏ đi. Nàng phải tâm niệm mình cảm thấy khá hơn, cả thể chất lẫn tinh thần, một khi nàng có được một số vật dụng cá nhân tại nhà.

Không phải nàng có ấn tượng với bộ đồ len của Brice nàng đang mặc, mà chính cách ăn diện của anh đã làm lòng nàng cảm thấy ấm áp.

Đảo mắt, Karen tìm thấy đôi ủng nàng bên cạnh cửa tủ quần áo. Nàng mang chúng đến cầu thang, ngồi trên bậc ba và mang chúng vào trên đôi vớ len mà Brice kèm theo, chung với đồ lót, trong bọc đồ bộ. Quay trở lại, Karen nhờ anh khoác hộ áo khoác.

Bàn tay đặt vào lưng Karen, Brice hướng dẫn nàng đi qua nhà bếp, vào nhà chứa xe. Chiếc BMW màu đen của anh nằm trong đó, hơi bị vấy bẩn vì thời tiết khắc nghiệt vừa qua. Bên cạnh nó, trông bẩn hơn là chiếc Chevy của nàng.

Dừng lại tại đầu xe BMW, Brice chúi mắt vào chiếc Chevy và hỏi:

-Em muốn lấy xe em không?

Karen hiểu rằng, anh đang cho nàng một cơ hội cuối để thay đổi quyết định về việc trở lại, và vì không có ý định làm thế, nàng đánh giá cao tài đóng kịch:

-Hệ thống sưởi của nó không ổn.

-Anh đã nhờ người sửa.

-Ồ.

-Sao?

Nàng suy nghĩ một chút, rồi hình mũi:

-Bộ quạt gió bị bể rồi.

-Không còn bể nữa.

-Anh đâu có cho sửa chiếc máy thu thanh, đúng không? Em không phải là thánh giả, và đó là lý do em không quan tâm nó có hỏng hay không. Em hy vọng anh không phí tiền về cái đó...

-Không. Anh không cảm thấy có hệ số an toàn dính líu vào chiếc máy.

Karen cắn môi. Lời cáo buộc tinh vi, nhưng nó đúng. Nàng quắc mắt nhìn Brice, chuẩn bị tự vệ, nếu có. Nhưng anh không nhìn nàng, cũng như theo cách nghĩ của nàng, anh nhìn hướng ngược lại, đang chờ nàng trả lời.

Vận dụng hết tinh thần, Karen lên tiếng:

- Không.Em không muốn lấy xe em. Em thích xe anh hơn.

Nói xong, nàng đi thẳng tới băng ghế hành khách, mở cửa, rồi lướt người vào trong.

Bên trong xe rất yên tĩnh. Khi Karen ngồi xuống, ghế lún xuống, rồi hơi nâng cao lên, nàng cảm thấy thoải mái và nhận ra đúng là nàng thích xe Brice hơn xe mình, băng ghế bọc bằng nhung lông, xe chạy rất êm và khó lòng nghe tiếng động cơ. Nhờ xe cộ thừa thớt lúc tinh mơ, họ đi mau chóng.Trời vẫn còn u ám và lạnh khi họ đỗ xe tại ngôi nhà vách ván ở Syracuse mà Karen gọi là mái ấm.

Với sự hiện diện của Brice khi anh nhìn nó, lần đầu tiên, sự tồi tàn của căn nhà làm đau buồn. Khi Karen dẫn anh tới cửa phía sau dẫn tới các bậc thang leo lên tầng ba tới căn hộ nàng,

Karen nghĩ rằng căn nhà đã đến lúc cần phải được sơn lại. Thật ra, Karen nhận thấy căn nhà cần tu sửa nhiều hơn là chỉ sơn lại khi nàng kéo rồi giựt, kéo rồi giựt đến khi cánh cửa cuối cùng được mở ra.

Ba dãy bậc thang dài và hẹp. Karen thở hổn hển khi họ lên đến nơi và nàng mở cửa vào căn hộ.

-Ngồi.

Brice chỉ thị.

Sự chỉ thị không cần thiết. Karen đã sẵn sàng sa vào chiếc ghế cạnh bàn viết.

Hai tay thọc vào túi quần nhưng, Brice đảo mắt nhìn khắp phòng. Căn hộ, thật ra là một gác xép, mặc dù sự bày trí làm cho nó có vẻ sang trọng hơn. Một phòng tắm được xây ở một đầu, đầu kia là một nhà bếp nho nhỏ, nhưng nó vẫn là căn gác lửng, được biến để cho mượn.

Brice quay qua rồi quay lại, ngó tới rồi ngó lui.

-Khá tồi, hả?

Karen nói, vẻ e dè.

Đúng là khá tồi, nhưng Brice không nói thế. Anh quyết định cần phải ra tay để làm cho nó ít xơ xác hơn. Phải cần một ít nỗ lực đây, anh nghĩ, thói quen khó lay chuyển.

Thật ra càng nhìn, Brice càng thấy nó ít tồi tệ hơn anh tưởng. Thật vậy, các tay đòn trên mái nhà bị thấm nước và oằn xuống, các cây đinh đang nhô ra. Sàn gác được phủ bằng loại vải sơn cũ và đều bị vênh lên ở các cạnh. Bồn rửa cổ lỗ, bếp lò thậm chí còn tệ hơn. Nhưng mọi nơi đều sạch sẽ. Các bức vách được sơn trắng, và những món gia dụng linh tinh khác, một chăn bông trên giường, những tấm màn trên cửa sổ, một bàn trang điểm được sửa lại, một bàn đầu giường, một bàn viết và một chiếc ghế nàng ngồi, tất cả đều sáng bóng với nhiều màu sắc khác nhau. Brice đoán Karen đã bỏ ra nhiều giờ rảnh để sơn khi lần đầu tiên nàng dọn vào. Nàng hầu như sắp hoàn thành tác phẩm chiếc cầu vồng.

-Không tồi.

Vừa nói anh vừa liếc nhìn nàng. Karen quần mình trong chiếc áo khoác, có vẻ lạnh. Brice tìm chiếc máy điều nhiệt, không có chiếc nào, sau đó anh thấy bộ máy tỏa nhiệt, và trong vòng vài giây, anh cố xoay quả nắm nó.

-Nó đang chạy.

Karen hấp tấp nói:

-Khi ra khỏi nhà vào ngày thứ Sáu, em đâu biết sẽ không trở lại, và bởi vì em không cảm thấy khỏe nên em muốn căn phòng được giữ ấm. Nếu tắt, thậm chí chỉ trong vài giờ nhiệt độ trong đây sẽ tuột xuống kinh khủng.

Quên mất cách mình sẽ giải quyết, Brice càu nhàu:

-Nhiệt độ ở đây là cái gì đó kinh khủng, thậm chí cả khi máy đang chạy. Đây là điều tốt nhất mà chủ nhà em có thể làm hả?

-Em đoán thế.

-Em nói “Em đoán thế” nghĩa là sao? Em chưa bao giờ nói với ông ta rằng em lạnh hả?

Karen nhô một bên vai lên, rút người vào nó:

- Em hỏi ông ta máy tỏa nhiệt có chạy không, ông ta bảo có. Đó là tháng mười hai năm ngoái, khi trời thật sự lạnh. Nó chạy không quá tệ như bây giờ. Nếu em muốn phản ánh điều này, phải đợi sang mùa xuân.

-Em hầu như chẳng phản ánh điều gì cả.

Brice nói thẳng ra với vẻ mặt cau có:

-Nếu em được sưởi ấm đúng mức ở trong đây, chưa chắc em nhiễm bệnh như thế này. Anh có ý định sẽ báo cáo địa điểm này với ban y tế.

Karen ngồi thẳng người trên ghế, nhìn thẳng anh, giọng bình thản:

-Nếu anh làm thế, chủ nhà sẽ sửa lại máy và tăng giá tiền thuê để bù đắp, như thế em sẽ

không thể kham nổi nó, và sẽ phải dọn đi. Xin anh đừng báo cáo, Brice.

Sự bình tĩnh trong giọng nói của nàng là lời cầu xin đầy uy lực. Brice trở mắt nhìn nàng một lúc, rồi giơ hai tay lên biểu lộ thái độ đầu hàng. Khi anh bỏ tay xuống, Karen rời khỏi ghế và quỳ xuống, lôi ra một túi vải lớn dưới gầm giường.

Brice vội xốc nàng đứng lên:

-Em đang làm gì vậy?

-Lấy bớt đồ ra để cho quần áo vào.

-Em không được làm việc trong tình trạng sức khỏe như thế này. Em nghĩ, anh ở đây để làm gì?

-Để chở em tới lui.

-Để giúp em vô bao.

-Nhưng anh đâu biết đồ đạc ở đâu.

-Vậy nói anh biết.

Khom người xuống, Brice lôi xệch cái túi, đặt lên giường rồi lên tiếng:

-Nào, ngồi đi.

Anh chỉ vào một chỗ kế bên bao vải và chờ đến khi nàng làm theo, sau đó anh mở rộng miệng bao ra, xoa hai tay vào nhau.

Karen không thích bị đối xử như một đứa trẻ dằn dộng. Nàng quyết định, mình bị xúc phạm như thế là quá đủ rồi, sự ngang ngạnh quá đủ rồi, sức khỏe suy mòn cũng quá đủ để có thể ngồi chễm chệ như một bà hoàng và ra lệnh. Vì thế, bắt chéo chân, Karen chỉ vào tủ quần áo:

-Mở cửa ra.

Anh làm theo.

-Em muốn đôi giày thể thao và giày đế bằng màu đen. Chúng ở trên sàn nhà, cạnh máy may.

-Anh thấy chúng rồi.

-Đặt chúng dưới đáy bao. Chúng nặng nhất.

Brice nhìn nàng khi anh xách giày tới giường:

-Anh cho chúng vô bao trước.

-Tốt. Bây giờ trở lại tủ và lấy quần jeans.

Anh theo dấu bước chân cũ.

-Có hai chiếc trên móc treo...

Nàng theo dõi anh đang mò tìm dọc theo dãy quần áo:

-... không, không phải cái đó... kia, đúng rồi... và một cái bên cạnh nó.

Anh định trở lại giường.

-Ồ, khoan đã... thắt lưng của em... nó ở trên cái móc, bên trong.

- Em không cần thắt lưng với quần jeans.

-Cần chớ nếu em muốn biến đổi áo len thành áo cánh.

Brice nhớ lại những lời nàng bình phẩm về việc có thể biến đổi trang phục không bắt mắt thành trang phục bắt mắt, và không một thắc mắc nào nữa, anh trở lại tìm thắt lưng.

Khi nó được xếp gọn cạnh quần jeans, Karen “phái” anh trở lại tủ tìm áo len:

-Chúng ở phía trên, trong các ngăn kia... thấy không?

Brice đặt tay vào đúng chỗ.

-Lấy cái xám ở cuối chồng đó, cái nâu phía trên nó cái màu kem ở chồng kế bên.

Mỗi chiếc áo đều rộng và nặng. Chồng chúng trên hai cánh tay, Brice trở lại chiếc bao. Tại đó, vẫn giữ chúng trên đôi tay, anh nhú mày nhìn Karen:

-Tại sao chọn xám, nâu, và cam?

Anh nhìn hai chiếc còn lại trên kệ; chúng màu đen và trắng;

-Tại sao không có đỏ, xanh lục hoặc xanh lam?

-Em không có áo len nào mang màu đó cả.

-Nhưng tại sao không? Rõ ràng em thích những màu đó mà. Thử nhìn xung quanh xem.

Hoàn toàn không cần thiết nhìn chung quanh, Ánh mắt Karen vẫn dán lên trên bàn trang điểm sơn màu xanh rêu viền trắng khi nàng trả lời:

-Chỗ này dành cho em. Không ai thấy nó, vì thế em hay chơi đùa với các màu sắc. Tủ riêng của em thì khác. Em thích mua vài món có chất lượng cao, nhưng nếu em làm thế, trừ phi em muốn mặc chỉ hai hoặc ba bộ quanh năm, mọi thứ phải hài hòa màu sắc, vì thế em có thể pha trộn và kết hợp. Điều đó có nghĩa là trung thành với màu sắc không rõ rệt.

Brice đang nhớ lại nét khả ái của nàng trong chiếc áo choàng đỏ anh mua tặng thì Karen bật tay đánh tách một tiếng, chỉ vào những chiếc áo len anh đang giữ, rồi chỉ vào bao vải.

-Em cũng cần áo thun cổ rùa nữa. Chúng...

-Khoan đã.

Brice đang trải những áo len lên trên những chiếc jeans và cố ép chúng xuống cho bằng phẳng:

-Áo thun cổ rùa? Phía dưới này? Em sẽ “nướng” nhà anh mất.

Rồi anh có một ý mới:

-Mmm, có thể em nên quên áo thun cổ rùa đi. Một vài áo cánh nhé?

Brice định quay lại tủ.

-Không, em thật sự thích áo cổ rùa hơn. Chúng thoải mái hơn.

Anh quay lại. Karen chỉ về hướng bàn trang điểm. Brice quay về hướng đó.

-Mặc một mình chiếc áo thun cổ rùa tốt hơn áo cánh. Em nghĩ em nên lấy một vài cái. Ngăn thứ ba từ trên xuống trong bàn trang điểm.

Brice lấy ra ba chiếc áo len cổ rùa rồi nhét chúng vào bao. Ngay sau đó, Karen chợt nhớ nàng cần một hoặc hai chiếc váy.

-Để làm gì?

Brice thắc mắc.

-Để đi học.

-Anh tưởng hầu hết sinh viên đều mặc jeans.

- Em hơi già hơn họ. Thỉnh thoảng, em thích mặc váy. Và em luôn luôn mặc váy khi đi thăm bà Rowena.

Nàng tiếp lời kèm theo cái hếch cằm:

-Anh có định cho em rắc rối về điều đó không?

-Cho em rắc rối? Há! Em đâu biết anh đang nhận từ bà điều gì. Bà chẳng hỏi thăm một tiếng, chỉ hỏi thăm em. Bà không tin anh khi anh nói em khá hơn. Em có lý, em không còn lầy nhĩm nữa. Vì vậy hãy làm khách của anh. Hãy đi thăm bà.

Karen mỉm cười thật tươi:

-Cám ơn anh.

Brice đứng im lặng một lúc. Anh không hiểu làm thế nào một nụ cười đơn giản có thể cướp đi hơi thở của anh, nhưng nụ cười của Karen làm được điều đó. Nó làm cho gương mặt nàng

rạng rỡ, chiếu sáng cả tâm hồn anh.

Nàng nên biết quyền lực nàng đang giữ, Brice suy tưởng. Nàng nên biết những gì anh sẽ làm vì nụ cười đó.

Quay về hướng tủ quần áo, anh nói:

-Nói anh biết váy nào.

Karen nói. Không bao lâu chúng cũng được vô bao.

-Còn gì nữa không?

Trong lúc anh đang bận bịu với những chiếc váy, Karen đã có thời gian cân nhắc. Thực tình, nàng muốn bảo anh rằng phần còn lại thuộc về riêng tư. Nhưng nàng không muốn nói. Anh coi mình quá quan trọng khi bảo nàng ngồi và để anh làm việc mà nàng nghĩ mình nên làm đúng như thế. Dĩ nhiên, cũng có đôi lúc ngượng ngập. Nhưng Karen nghĩ nàng có thể khắc phục điều đó. Theo dõi người đàn ông to lớn sắp xếp các món nho nhỏ cũng là điều đáng giá, không uổng công.

-Ngăn thứ hai bàn trang điểm.

Brice mở nó, và thấy anh đang đối mặt với một mớ quần bó ống, áo ngực xếp lộn xộn. Hít mạnh một hơi trước cảnh tượng nữ tính kỳ cục, Brice bắt được mùi hoa nhài.

-Bảnh!

Vừa lăm bầm, anh vừa nghiêng chặt răng.

-Hmmm?

-Cái gì xảy ra ở trong này vậy?

Ngỡ có sự xâm lăng của một loại sâu bọ phá hoại nào đó, Karen vội tuột khỏi giường, chạy đến bàn trang điểm.

-Ý anh muốn nói gì?

-Cả một đồng lộn xộn!

Karen nhìn vào trong ngăn tủ... rồi ngược nhìn Brice:

-Đối với em, nó đẹp.

-Cả một đồng lộn xộn!

-Anh vừa mới nói mà, nhưng anh nghĩ gì với các thứ giống thế này.

Đút một ngón tay vào trong ngăn tủ, Karen móc ra một đôi vớ và giơ lên cao:

-Có bao giờ thử mang cho vừa vặn đôi chân với cái này chưa?

-Dĩ nhiên, chưa. Anh không mang vớ dài.

-Ahh

-Karen ...

-Chúng bùng bùng lắm, Brice. Không có cách nào tốt để gom chúng nằm yên một chỗ. Cách dễ nhất là cứ bỏ mọi thứ vào trong tủ.

Câu nói được thể hiện chính xác qua cách nàng hành động với các món nàng đang móc trong ngón tay. Sau đó Karen trở lại giường.

Brice thích thú với ý nghĩ để cho nàng đảm nhận phần còn lại, nhưng có cái gì đó như là một thách thức trong cách nàng ngoe nguẩy bả đi. Nàng không nghĩ anh có thể làm được. À, nàng đã làm.

-Cái nào trong số ... chúng em cần?

Karen đang ngồi với vẻ nghiêm nghị cố ý, hai tay xếp trong lòng:

-Chỉ hai hoặc ba đôi. Có vài đôi len nằm sâu trong ngăn tủ. Em sẽ cần chúng, và vài đôi vớ dài, chúng chắc nằm cạnh những quần bó đó.

Kéo một quần ông bó từ trong mớ hồ lộn ra, Brice rút nó lên cao đến khi hai ống quần

thông lũng lảng, rồi trở lại thao tác cũ với cái thứ hai và thứ ba. Anh có cảm giác mình đang phục vụ món mì ống... duy mì ống chưa bao giờ khuấy động dục cảm anh như cái cách chạm vào những món đồ nylon của Karen lúc này. Với bàn tay hơi run, anh tóm lấy vài quần bó và vài đôi vớ dài. Trở lại giường, anh lẹ làng đặt chúng vào trong bao.

Karen thích thú theo dõi, được kích lệ bởi cái màu sắc đang ửng dần trên má anh:

-Bây giờ ngăn kéo trên cùng.

Nàng chỉ thị.

Thậm chí trước khi mở ngăn tủ, Brice biết anh sẽ tìm cái gì. Nàng phải bận cái gì đó phía trong lớp y phục. Có một chuyện là anh đã nhìn thoáng qua đồ lót của nàng rồi, được xếp lại gọn gàng, sau khi Meg giặt chúng, nhưng cái nhìn đó không giúp được anh. Thoạt đầu, anh nghĩ Karen chỉ thuộc “tuýp” người sử dụng loại quần lót cotton thuần túy. Nhưng không phải vậy.

Trước mắt anh là một tập hợp nylon và ren thơm lừng. Mím chặt hai môi, anh tự thuyết phục mình rằng anh đang ở tại quầy hàng bán tã lót dành cho trẻ em và quý bà trong một cửa hàng tổng hợp. Nhưng không hiệu quả. Đây là tủ kéo của Karen. Mỗi món đồ trong đó nàng đều sử dụng... chẳng những sử dụng, mà còn sử dụng rất duyên dáng.

-Có chuyện gì hả, Brice?

Karen tỉnh bơ hỏi.

Anh liếc nhìn nàng qua tấm gương. Brice đã suy nghĩ nhiều về nét hồn nhiên trong cách nàng diễn đạt, nhưng mỗi lần như thế lại gây thêm cho anh một chút ấn tượng. Nó đột nhiên làm anh thấy nàng đang thật sự vui thú.

-Không có gì.

Brice trả lời, sau khi lấy lại tự chủ. Nhìn vào mắt nàng, anh hỏi:

-Anh nên vô bao mấy cặp đây?

-Chúng không chiếm chỗ nhiều đâu. Sáu hoặc bảy cặp được không?

Cẩn rằng, gật đầu, anh lấy các quần lót ra khỏi ngăn tủ. Vừa dùng mu bàn tay quệt mồ hôi đọng ở môi trên, Brice thu hết can đảm:

-Còn áo ngực?

Trong tình huống khác, có lẽ Karen sẽ đỏ mặt và nói “Em sẽ lo chuyện đó”. Nhưng nàng thích thưởng thức vẻ lúng túng của anh hơn. Vì thế Karen hỏi:

-Em có cái gì ở đó?

Trong một thoáng, Brice mất bình tĩnh;

-Ý em nói... “Em có cái gì ở đó” nghĩa là gì? Ở đây chỉ có áo ngực.

-Mấy cái?

-Quỷ tha ma bắt, làm sao mà anh biết.

-Nếu anh đếm chúng - Karen nói, ngọt như mía lùi - em sẽ biết lấy bao nhiêu. Em nghĩ, em có sáu cái, nhưng em đang mặc một cái, và một cái khác rất có thể trong phòng tắm. Em muốn để lại một cái sạch ở đây ngừa khi trở lại em sẽ dùng nó.

Hít một hơi thật chậm rãi để giữ bình tĩnh, Brice lần lượt đếm từng cái một trong ngăn tủ.

-Năm cái ở đây.

-Năm?- Karen nhíu mày. - Vậy là có tất cả bảy cái. Em không nghĩ em có bảy...Ô, - nàng hớn hỏ, - em biết rồi, anh chắc hẳn đã đếm cả cái không có dây buộc. Anh xem lại có cái đó không?

Tiếp tục vận dụng “khí công”, Brice phân loại từng chiếc một. Khả năng chống chế của anh đang bị bốc lột. Có một cái gì đó nhồn nhột khi tiếp xúc đã từng nâng đỡ bộ ngực người phụ nữ phía sau anh. Brice chưa bao giờ biết chính xác chúng như thế nào, mặc dù đã có lần kề cận chúng, khi anh lắng nghe tim nàng, nhưng lúc đó nàng là một con bệnh và anh vẫn còn thành kiến với nàng, nên hình ảnh sau cùng trong tâm trí anh chỉ là cơ thể tiêu tụy của nàng. Bây giờ nó không phải là hình ảnh sau cùng ấy.

- Có- Anh nói như sự chuẩn bị gây sự - Một cái ở đây.

-À, em không cần nó. Em chỉ dùng nó vào mùa hè. Vào thời tiết này em không cần đến. Cho cái đó qua một bên. Còn lại bao nhiêu cái?

Brice nghiêng răng dề hơi thở:

- Em biết bao nhiêu mà.

-Hmm?

-Bốn.

-Được rồi, lấy ba và để lại một. Như thế đủ dùng rồi. Vừa cảm thấy khoái chí trước cảnh tượng người đàn ông to con thường hay ngạo mạn này đang tuân theo những sai bảo của mình, Karen vừa theo dõi đầu anh cúi xuống trong gương khi anh đặt chiếc áo ngực không dây trở lại vị trí cũ. Khi Brice đi được nửa đường từ bàn trang điểm đến giường thì Karen lên tiếng:

-Có thể em để lại cái xanh ở đây.

Anh đứng lại, nàng nhận thấy làn da anh đỏ ửng. Karen thích cái màu phụ đó. Nó làm anh trông trẻ hơn, nhiều yếu điểm hơn. Nếu anh khổ sở trong việc xử lý đồ dùng của nàng, là tại ngoan cố. Anh đã yêu cầu làm điều đó. Anh nằng nặc đòi. Bất cứ bức dọc nào anh lãnh đủ đều công bằng.

Ngắm nghía chiếc áo ngực xanh, Karen lục ra trong bao chiếc quần lót xanh, giữ cả hai bên cạnh nhau. Nàng vuốt làn vải giữa các ngón tay, so sánh màu và ren viền:

-Chúng trông đẹp đôi quá. Có lẽ em sẽ ghép chúng thành một bộ. Anh nghĩ sao?

Brice đang nghĩ rằng, với nét uốn lượn khêu gợi của mớ vải mịn như tơ, anh đã đi đến giới hạn. Đầu vẫn cúi thấp hướng về bao vải, anh nhướng mắt nhìn vào mắt Karen và nói bằng một giọng rào rạo trầm:

-Anh nghĩ rằng, chuyện này chấm dứt là vừa rồi.

Một thoáng bất an lướt qua người Karen. Anh trông không có vẻ ngượng nghịu như nàng tưởng khi nãy:

-Ý anh muốn nói gì?

-Anh muốn nói rằng trò chơi đã kết thúc.

-Trò chơi gì?

Nàng hỏi trong khi nghĩ rằng anh có vẻ không thật sự giận dữ, cũng không có vẻ đe dọa. Anh đang lung lửng giữa hai trạng thái này và chỉ có nàng không biết tâm trạng anh ra sao.

-Anh nghĩ em biết.

Vừa nói Brice vừa chống hai tay xuống giường ở hai bên hông nàng. Karen dựa người ra sau nhường chỗ cho anh, nhưng Brice chỉ bước tới trước bằng đôi tay, vừa lấn nàng, lấn nàng, khi nàng không thể dựa ra sau được nữa và nằm trên giường.

- Em không thể đùa với một người đàn ông theo cách đó, Karen.

-Nhưng em đâu có ý...

-Có. Em có ý trêu chọc anh, chỉ có điều anh không chắc, em biết hậu quả của nó không.

Tay anh vịn bờ vai nàng.

-Nhưng anh là người bảo em ngồi và để anh làm việc.

Karen bắt đầu nhận ra ranh giới giữa giận dữ và đe dọa ở đâu rồi. Nàng cũng chợt nghĩ đến những hành động của nàng có đi hơi quá xa hay không.

-Những gì anh đã nói có nghĩa là, - anh tuyên bố, - anh muốn em nghỉ ngơi. Vậy em đã làm gì nào? Em ngồi đó như một Hitler thứ hai ban phát mệnh lệnh.

-Bộ anh không thích nhận mệnh lệnh hả?

Nàng phun ra một tràng phẫn nộ:

-Hãy nghĩ đến cách em đã chịu đựng mấy ngày qua.

Giọng Brice khản đặc:

-Anh không phiền hà việc nhận mệnh lệnh. Anh không gặp rắc rối nào khi đề cập đến giày, quần jeans, váy, và áo thun len. Nhưng với những món đồ điểm rườm rà và đẳng ten, đó là chuyện khác.

Hồi hận muộn màng, Karen phân bua:

-Đáng lẽ anh nên nói với em anh không muốn làm phần đó.

-Anh sẽ làm tốt phần đó nếu em đừng nói quá lộ liễu về chúng.

Brice nắn giọng lấy âm bát độ của giọng nữ để bắt chước nàng:

-Em có bao nhiêu quần lót trong tủ, Brice? Đếm chúng đi, Brice. Có lẽ em nên em để lại áo ngực xanh ở đây... ô, nhưng nó xứng cặp với quần lót xanh.

Giọng anh rớt xuống:

-Em nghĩ anh có hoàn toàn thiếu ý tứ không?

-Dĩ nhiên, không.

-Anh đâu phải người đá.

-Đôi khi anh giống như vậy.

Karen đớp chát lại một cách tự phát.

-À, không giống vậy đâu. Anh là một con người bằng xương bằng thịt. Anh cũng có những ham muốn như bao người đàn ông khác. Sao em mau quên đêm qua quá vậy?

Đó là nụ hôn. Karen không cố nghĩ về nó. Nàng cố không nghĩ đến những cảm xúc mãnh liệt đã khuấy động, nàng không quên nụ hôn đó. Và vì những xúc cảm khuấy động, nàng nhớ chúng một cách sâu sắc. Nhớ và ... cảm nhận. Brice rất sát, rất to lớn, rất nam tính.

- Em có nghĩ là giây phút lầm lạc không? - Anh hỏi- Em có nghĩ anh làm như thế vì tìm vui không?

-Không.

-Có khi nào em nghĩ rằng, nếu anh hôn em đó là vì anh thấy em quyến rũ không?

- Em... em không nghĩ về điều đó.

-Tại sao không.

- Em bệnh. Em không cảm thấy thế. Em không quen tự cho mình có sức quyến rũ.

Brice có thể tin câu nói đó. Nàng đã nói nàng không bị vương vấn với người đàn ông nào từ lâu. Anh biết rằng nàng quá căng thẳng giữa việc học và việc làm. Nàng khó lòng có một thời giờ để nghĩ đến đàn ông, hoặc chuyện ái ân, hoặc sự quyến rũ.

-Vậy tại sao đồ lót...

Brice hỏi. Karen không biết ý anh nói gì:

-Bộ không phải hầu hết người ta đang sử dụng nó sao?

-Không phải cái mớ khêu gợi. Không phải cái mớ có màu sắc như thế. Không phải cái mớ trượt qua tay em giống như hơi thở. Nếu em sống dựa vào thu nhập nhỏ nhoi như thế, bằng cách chết tiệt nào em sắm được ba cái mớ đó?

Karen rầm rì:

-Em mua hàng “xôn”.

-Nhưng tại sao các món ấy lại như thế? Chúng đối chọi với quần áo của em. Cứ nhìn trang phục của em, người ta không bao giờ ngờ em có những thứ đó phía dưới.

Anh áp sát suýt chạm vào người nàng. Karen hít một hơi thở nhanh và thì thầm:

-Chúng dành cho em.

-Chúng làm cho em cảm thấy hay à?

-Phải.

-Và điều đó có nghĩa rằng bên trong lớp vỏ bọc điềm đạm của một nữ sinh viên hiếu học là một mỹ nhân ngư.

Ánh mắt gắn chặt vào miệng anh, Karen nuốt mạnh:

-Không phải mỹ nhân ngư.

Thay cho lời muốn nói, mặt anh áp sát mặt nàng.

-Brice ...

Cúi đầu xuống một khoảng cách cần thiết, Brice hôn nàng. Karen cố quay đầu né, nhưng anh “đóng khung” cằm nàng bằng bàn tay rồi khe khẽ phát âm gió “Shhhh” Karen cố quậy. “Shhhh”. Anh giữ nàng chặt hơn...

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cảm giác sợ hãi như đêm trước bắt đầu trỗi dậy trong lòng Karen

- Um- um.

Nàng phản đối qua âm thanh đi thẳng vào miệng Brice và xòe hai tay chọi vào hai cánh tay anh cố bật anh ra.

Brice thả lỏng người. Anh muốn làm nàng hồi hộp, chứ không phải làm nàng sợ hãi. Mặc dù nổi đam mê chưa qua đi, anh vẫn còn tiếc nuối đôi môi nàng, nhưng anh phải kiềm chế nó. Tuy nhiên, Brice muốn nàng biết điều đó.

Để nàng dễ thở hơn, anh áp miệng vô má nàng, nhẹ nhàng ép nó xuống và cứ thế bên kia.

Karen điếng hồn. Càng dịu dàng, anh càng làm nàng xao động. Karen thì thào:

-Brice , xin anh.

-Đừng.

Vừa yêu cầu, Brice vừa ngẩng đầu lên một lúc. Giọng anh khàn, đôi mắt buồn buồn, nhưng

rất sống động khi anh nhìn xuống nàng. Anh cố giữ giọng êm ái, nhưng sao nó vẫn nghe rào rạo:

-Anh sẽ không xúc phạm em.

Đôi mắt Karen mở rộng:

-Em biết... nhưng em không muốn thế này.

-Không muốn cái gì?

Đôi má nàng ửng hồng hơn:

-Thế này.

-Cái hôn của anh? Có phải anh là kẻ hôn vụng về không?

-Không, nhưng...

-Nhưng gì?

Karen gửi đến anh một cái nhìn cầu xin như muốn nói “Anh làm em nóng ran cả người”. Nhưng vì lý do nào đó nàng không thể thốt nên lời.

Karen không cần phải thốt. Brice đọc được chúng trong đôi mắt hổ phách của nàng. Đôi mắt mở rộng, thậm chí sẫm lại.

-Có cảm giác hay không?

Karen gật đầu:

-Nhưng nó không đúng.

-Ai nói vậy?

-Em.

-Còn anh thì sao?

-Anh là đàn ông. Anh muốn một cơ thể. Đàn ông nào không thể.

Brice cảm thấy bị chạm tự ái dữ dội:

-Đó là điều em nghĩ hả?

Karen ngập ngừng:

-Không đúng sao?

-Không.

-Vậy tại sao là em? Em không mềm mại và không có đường nét quyến rũ. Em không phải là mỹ nhân ngư.

-Có mà không.

Không hiểu nổi hàm ý của anh, Karen nhắm rịt hai mắt lại. Brice chộp ngay cơ hội, hôn vào hai mắt nàng. Rồi nụ hôn lướt lên trán, xuống sống mũi, rồi xuống cằm. Mỗi nụ hôn đều mang lại cho anh hương vị ngọt ngào.

Sinh khí trong những nụ hôn của anh như hòa các mạch máu nàng, tuần hoàn khắp nơi trên cơ thể khiến nàng có cảm giác nhẹ hẫng.

-Brice đừng.

Nàng nói qua hơi thở.

-Đừng cái gì?

-Nghịch. Nó làm em đau.

Brice ngược nhìn nàng, mắt nàng mở hé, đôi má ửng hồng, môi nàng run run. Phải mất thêm một phút nữa, Brice mới hiểu ý nàng. Anh cuối xuống tìm môi nàng. Không như lần trước, lần này Karen đáp lại anh. Hai cơ thể cọ sát nhau; hai tâm hồn hòa quyện nhau. Đôi bàn tay đã từng đẩy anh ra, giờ bám chặt lấy cổ áo khoác anh, rồi luồn các ngón tay vào tóc anh và giữ chặt lấy nó. Karen không biết nàng đang làm gì; chỉ biết nàng đang hành động theo bản

năng và ước muốn.

Brice khe khẽ gọi tên nàng khi anh ngừng hôn, thân nhiệt anh như muốn đốt cháy quần áo hai người, mọi vật xung quanh như mờ đi, đảo lộn. Với sự đáp ứng của Karen anh có một cảm giác như đang bị say thuốc.

Thình lình, Karen bật ra một âm thanh đánh gọn, nàng cố nuốt vào theo hơi thở... rồi tuôn ra một tràng ho khan. Hoảng sợ, quên băng ham muốn riêng. Rút tay về, anh vội vực nàng ngồi lên và xoa lưng nàng đến khi nàng bắt được nhịp thở.

-Chúa ơi.

Karen thì thảo và run lên khi giúi mặt vào cổ anh. Dao động trước tình cảm nàng, Brice ôm nàng vào lòng, miệng khe khẽ:

-Shhh

- Em rất tiếc.

-Không sao.

Brice dừng lại, thở gấp vài hơi rồi tiếp:

-Tốt không?

Nàng gật đầu. Cảm nhận được trong vòng tay mình, Brice nhắm mắt lại nghĩ đến việc nàng sẽ cảm thấy an toàn biết bao nếu được ấp ủ trong vòng tay anh. Một lát sau giọng nói nghèn nghẹt của nàng vọng đến tay anh:

-Em không phải cố ý ho.

-Anh biết.

- Em không phải là kẻ hay trêu chọc.

-Anh biết.

-Hoặc một mỹ nhân ngư.

Brice không nói gì về điều đó, vì mặc dù anh biết chắc nàng không cố ý ho, nhưng nàng quyến rũ như quý.

Nó không phải là điều gì thuần túy về thể xác, mặc dù anh nghĩ nàng rất đẹp. Nhưng sự quyến rũ thật sự xuất phát từ tâm hồn nàng, từ sự chân chất, hồn nhiên; từ giọng nói nhỏ nhẹ, từ tốn; từ tính khiêm tốn, không kiêu căng. Bằng cách nào đó điều này làm mọi việc khác hẳn. Nàng không có ý định nào trong việc dẫn mình vào quan hệ, nhưng giọng nói ngọt ngào phát ra thanh quản nàng lại nói rằng nàng có quan hệ, và điều đó làm anh cảm thấy mình đặc biệt. Nó làm anh có cảm giác như thể anh là người đàn ông độc nhất trên đời có thể làm nàng vui thú và tất cả như dành cho lần đầu tiên trong đời.

Chìm đắm trong những ý tưởng ám tử, tâm hồn Brice rung động sâu sắc.

Chương 8

Brice tiếp tục giữ Karen trong vòng tay, nhưng không phải vì đam mê. Một phần đã đi khi Karen bắt đầu ho, một phần khi anh nhận ra nàng có tiềm năng trong việc lay chuyển ý nghĩ anh. Brice không tính toán trong tình yêu. Anh không cảm nhận được cảm xúc khi kề cận phụ nữ từ khi... không, anh chưa bao giờ cảm nhận nó trước đây.

Hôn nhân của anh giống như một cuộc kinh doanh được lên chương trình chu đáo, thiếu tính thanh thoát lẫn đam mê. Sau khi mối quan hệ vợ chồng âm thầm cáo chung, anh quyết định rằng anh thật sự không biết tình yêu là gì.

Giờ đây Brice bắt đầu thấm nhuần một tình cảm, mặc dù chưa rõ nét, quá mãnh liệt và sâu sắc đến nỗi, nếu đó là tình yêu, anh cảm thấy sự hổ thẹn vì những thành kiến trong quá khứ. Tình cảm mơ hồ đó làm anh sợ. Anh sợ rằng nó chỉ là ảo tưởng; rồi một lần nữa, anh sợ rằng nó sẽ là hiện thực và bằng cách nào đó anh lại vung tay phá nó đi. Trong mối quan hệ liên đới cá

nhân, anh không có thành tích tốt. Anh chưa bao giờ cảm thấy thoải mái cùng với đồng nghiệp, những người ngang hàng, đồng lứa tuổi; ngoài ra từ sau cuộc hôn nhân, anh không bao giờ hẹn hò với bất kỳ người phụ nữ nào. Mối quan hệ với Karen là một trang mới trong đời anh. Brice đột nhiên cảm thấy có quá nhiều mối đe dọa phía trước.

Nhẹ nhàng, anh buông nàng ra. Lặng lẽ và một ít dè dặt, anh rời khỏi giường trở lại việc vô bao. Không nhìn nàng, anh đoán nàng tự tìm cho mình những món linh tinh dùng khi tắm rửa.

Với vẻ không tự nhiên lắm, Karen cáo lỗi anh để vào phòng tắm một lúc. Lòng nàng vẫn còn rung động, nhưng không phải vì họ. Nếu nự hôn đầu tiên của Brice đạt tỉ lệ chín phần mười, thì nự hôn này là mười bốn phần mười. Không, Karen sửa lại, nó thâm nhập vào một lãnh vực hoàn toàn mới; nó hoàn toàn không nằm trong cùng một hạng mục như nự hôn thứ nhất.

Hiệp đầu nàng không tham gia. Hiệp này, nàng nhập cuộc, và nó tuyệt vời... tuyệt vời, nhưng hầu như không đủ. Karen đang ở trong trạng thái hụt hẫng, lòng nặng trĩu. Nhưng đó là một kinh nghiệm mới mẻ dành cho nàng.

Lần lượt Karen thu gom khăn tắm, bàn chải đánh răng, xà phòng... rồi trở ra đặt chúng vào bao vải. Brice đứng tại cửa sổ, lưng quay về hướng nàng, đôi vai rộng vươn thẳng. Karen tự hỏi anh đang nghĩ gì, liệu anh có hối tiếc về nự hôn hay anh còn muốn thêm nữa. Anh là người đàn ông ở vào lứa tuổi sung mãn nhất. Karen biết anh đã bị kích thích; nàng cảm nhận sức mạnh của anh tác động lên nàng, nghe được tiếng thở dồn dập, thấy được lửa trong mắt anh. Ồ, phải, anh đã bị kích thích, nhưng điều đó có làm anh vui hay không là chuyện khác.

Đến bàn viết, Karen loay hoay chất các bài khóa, giấy tờ, sách vở vào túi đựng sách đến khi cảm thấy đầy đủ mọi thứ mình cần, Karen đóng khóa kéo lại và đi về hướng Brice. Anh đang chờ với vẻ mặt đăm chiêu. Sau khi quan sát nàng một lúc, anh chớp mắt và nét diễn cảm biến mất.

-Tất cả được vô bao rồi chứ?

Brice dịu dàng hỏi. Karen gật đầu. Quàng dây đeo của bao vải lên một vai, vai kia là túi chứa sách vở, anh ra

hiệu nàng tiến ra cửa.

Khó có thể mô tả chính xác tâm trạng Brice suốt khoảng thời gian còn lại của ngày hôm đó. Anh bỏ Karen ở lại nhà, đến bệnh viện, trở về nhà, và khám cho các bệnh nhân mãi đến xế chiều, vì thế đầu óc anh không bị điều gì khác xâm chiếm. Brice dành nhiều thời gian làm việc trên mảnh đất quen thuộc. Chỉ khi nghĩ đến Karen anh mới cảm thấy đầu óc rối tung.

Cùng lúc, Karen cũng đang hướng tình ý riêng tư của mình sang việc viếng thăm bà Rowena. Bà đón mừng nàng bằng nụ cười méo xệch và một chuỗi từ dài nhất nàng từng nghe nơi bà:

-Cháu kh... khỏe chứ? Bà lo. Brice không thích bà quá... quá lo... nh... nhưng bà không biết bà có... có thể tin nó không khi... nó... nó nói cháu khá hơn. Ch... cháu trông quá yếu th... thứ Sáu rồi.

Karen nhăn nhó cười. Nụ cười làm ấm lòng:

-Đúng vậy. Nhưng bây giờ cháu khá hơn nhiều.

Ánh mắt bà Rowena tập trung vào nụ cười đó:

-Kể bà, điều... điều gì xảy ra ngày thứ Sáu.

Cảm thấy phải làm cái gì đó cho bà vui bằng một phần của câu chuyện, Karen kể bà nghe việc nàng băng mình trong tuyết và được Brice bế lên. Nàng kể về việc nàng thoát khỏi cơn bệnh như thế nào và đã ngủ hầu hết những ngày cuối tuần.

-Còn B... Brice?

-Anh ấy khỏe.

-Nó cộc... cộc... tánh.

-Điều đó không quan trọng. Điều cháu cần là một nơi ấm áp để nằm nghỉ. Anh ấy đã cho cháu điều đó, lại thêm thuốc men và trà nóng.

Miệng bà Rowena thậm chí còn nhăn nhiều hơn.

-Bà ghét trà.

Karen suýt bật cười trước lối diễn cảm không ưa của bà già:

-Cháu cũng vậy. Nhưng nó nóng và nó hỗ trợ. Brice biết những gì anh ấy làm khi anh mang nó về.

-Ân cần?

-Anh ấy hả?

Karen hỏi lại, rồi gật đầu.

-Thật?

Bà Rowena yêu cầu, ánh mắt có vẻ trách móc.

-Anh ấy rất ân cần.

-Luôn luôn?

-Bất cứ lúc nào cháu cần anh ấy, anh ấy sẽ túc trực bên cháu.

-Karen ...

Karen nắm lấy bàn tay xương ấu của bà và nói dịu dàng nhưng kiên quyết:

-Anh ấy thật sự tốt, bà Rowena ạ. Anh ấy có tâm sự buồn. Anh ấy có thể cộc lốc, thậm chí thô lỗ. Nhưng anh ấy chăm sóc cháu. Bà có thể hãnh diện về anh ấy.

Bà Rowena dường như chỉ hài lòng về điều đó ở ngoài mặt. Karen nói tiếp, mong muốn làm bà vui hơn.

-Cháu sẽ ở nhà anh ấy một thời gian nữa. Anh ấy thuyết phục rằng cách duy nhất để cháu có thời gian cần thiết nghỉ ngơi là anh ấy sẽ giám sát thời kỳ dưỡng bệnh của cháu. Thoạt tiên

cháu nghĩ ý kiến đó nực cười, nhưng anh ấy tiên liệu đúng.

Nàng kể về những ngày nghỉ phép anh đã sắp xếp cho nàng khỏi đi làm:

-Anh ấy thậm chí còn tiếp xúc với một người để chở cháu tới Syracuse và trở lại khi cháu có tiết học. Người đàn ông thất nghiệp, hai đứa con ông ta là bệnh nhân của Brice và ông ta khôn trả nổi hóa đơn. Điều đó không làm phiền Brice, nhưng nó làm người đàn ông này áy náy. Brice nghĩ rằng tạo cho ông ấy một việc gì đó để làm nhằm trao đổi chi phí thuốc men của con ông ta và để giúp ông giữ lòng tự trọng. Cháu đồng ý.

Bà Rowena càng lúc càng hài lòng:

-Cháu... m... mến nó.

-Ai? Brice?

Ánh mắt bà nhìn Karen ra vẻ thạo đời như muốn nói “còn ai khác?”.

-Cháu kính trọng anh ấy.

-Mến anh ấy.

Bà Rowena cả quyết.

Karen không phải suy nghĩ liệu nàng có mến anh hay không, mà chỉ suy nghĩ liệu nàng nên thừa nhận nó hay không. Bất cứ điều gì tồn tại giữa Brice và nàng đều có thể tan thành mây khói bất cứ khi nào trong cơn lũ giận dữ đột kéo về. Không nên để bà Rowena đặt nhiều hy vọng.

Karen tiếp tục bằng lối giải thích sự thật theo ý nàng:

-Phải, cháu mến anh ấy. Nhưng điều đó không có nghĩa sẽ tiến xa hơn. Brice có cuộc sống anh ấy, cháu có của cháu. Cả hai chúng cháu đều độc thân. Không ai trong chúng cháu quen sống với người khác.

-Cháu có... có... thể quen nó.

-Có thể, nhưng tánh Brice khó khăn. Cháu không biết cháu muốn quen điều đó hay không.

-Nó cần cháu.

-Anh ấy có thể cần một phụ nữ. Cháu không đoán chắc anh ấy cần cháu không. Cháu e mình là người nhắc anh nhớ những điều bất hạnh.

-Giống tai nạn.

Karen gật đầu.

-Anh ấy nhìn cháu và nhớ rằng chính xe cháu đụng phải bà.

-Có thể... một... một lần thôi. Không nhiều... hơn... hơn đâu.

-Làm sao bà biết?

-Giọng nó.

Khi Karen lắc đầu chối bỏ điều đó, bà Rowena hỏi:

-Tại sao... cháu... cháu đồng ý ở lại với... với nó?

Karen nhún một vai:

-Cháu không biết. Có thể vì cháu yêu ngôi nhà.

Bà Rowena mím môi. Karen tiếp lời với nỗ lực tạo hòa khí cho cuộc tranh luận:

-Đó là một ngôi nhà đẹp, rộng và ấm. Brice giữ lò sưởi phòng khách cháy suốt. Cháu chưa bao giờ thấy nơi nào thoải mái như thế.

Giọng bà Rowena rất bình tĩnh:

-Không.

Vì thế Karen cố gắng lần nữa:

-Có Meg ở đó. Thật hay khi cháu không cô đơn.

-Có thể.

-Có thể Brice đúng. Cháu cần nghỉ ngơi. Nếu cháu về nhà, cháu sẽ dành hết thời gian học hành. Anh ấy sẽ không để cháu làm điều đó.

-Tốt.

-Nhưng cháu không nghĩ như vậy. Cháu sẵn sàng bắt tay vào làm việc.

-Cháu nên nhờ người khác làm hộ.

-Đó là điều Brice nói. Anh ấy nói nó là giải pháp để khỏi tụt hậu, vì nếu cháu không làm việc, cháu có thể nhờ ai đó làm thế để không tự đào hố chôn mình.

- Nó m..m.. muốn cháu ở đó.

-Anh ấy đảm nhận vai trò người thầy thuốc một cách nghiêm túc.

- Nó m..m.. muốn cháu ở đó.

-Ngôi nhà đồ sộ. Anh ấy có thể về và đi mà không gặp cháu.

-Không phải. Nó muốn ...gặp ... gặp cháu.

-Nhưng anh ấy muốn cháu ở đó như thế nào trong khi anh ấy không có bà ở đó?

Ngay khi các từ vừa được thốt ra, Karen thấy hối hận, nhưng chúng đã ám ảnh trong đầu nàng quá lâu. Không sớm thì muộn chúng cũng phải tuôn ra.

Bà Rowena không có vẻ gì bối rối. Ngược lại dường như bà chừng chặc hơn trong chiếc ghế:

-Nó không có bà ở đó... bởi ... bởi bà không muốn ở...ở đó.

Karen bị một cú đá ngược:

-Ý bà ...anh ấy có yêu cầu?

-Yêu cầu, năn...năn nỉ, lệnh, rồi chửi...chửi bới lung tung... nó muốn bà sống với... với nó trước tai... tai nạn. Bà từ chối. Bây giờ bà... c...cảm thấy nó còn mạnh...mạnh mẽ hơn. Nếu bà ở nhà...B...B.rice, bà sẽ cô đơn. Ở đây bà có ... có bạn.

-Nhưng anh ấy là gia đình.

Karen cãi và nhanh chóng cảm nhận bàn tay bà Rowena nắm lấy tay nàng:

-Cháu cảm thấy điều đó vì cháu.. kh... không có gia đình. Bà có. Brice và bây giờ là cháu.

Karen xiết tay bà mạnh hơn.

- Bà có..t... tiền cho chỗ này. Bà sẽ kh.. không là gánh nặng cho bất cứ ai.

-Bà không là gánh nặng.

-Lời nói.. m.. mất lòng. Nhưng ch... chăm sóc hằng ngày là chăm sóc hằng... hằng ngày. Bà cũng có tâm sự buồn. Lá.. r... rụng về cội.

-Cháu chưa bao giờ thấy bà buồn.

-Brice thấy.

-Ồ.

-Ngoài... ngoài... ra, nó cần cô đơn.

Khi Karen nhú mày, bà Rowena hít vào một hơi rồi tiếp tục:

-Nó phải thấm thía sự cô đơn...đê... để biết nó không muốn.. ch... chuyện đó. Để cầu... cầu đến bà là điều quá dễ dàng cho nó. Nhưng bà sẽ không còn đi đây đi đó nữa. Và sau đó nó.. s.. s.. sẽ ở đâu? Nó cần vợ và con. Nó yêu con trẻ.

-Cháu đoán thế.

-Bà biết thế.

Karen không thể thôi nhăn mặt vì cách trả lời nhanh nhẩu của bà. Đến lượt bà Rowena

không thể nín bình phẩm cái nhăn đó:

-Cháu trông kh...khá hơn. Thư giãn hơn. Vui vẻ hơn.

Nhìn xuống bàn tay đang nắm bàn tay bà Rowena, Karen suy nghĩ điều đó một lúc, rồi nhỏ nhẹ thừa nhận:

-Đúng là cháu cảm thấy khỏe hơn, không bị ức chế.

Rồi ngẩng mắt lên, nàng nhìn vào đôi mắt người bạn già:

-Nhưng thật là sai lầm nếu cháu tiếp tục dựa vào Brice giống như hiện giờ. Mọi việc trong đời sống của cháu trước đây sẽ khởi động lại không tới một tháng nữa. Nếu cháu hỏng đời...

-Không đâu.

-Cháu bi quan về điều này.

-Đừng.

-Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu...

Ánh mắt bà Rowena hồi thúc câu nói hoàn chỉnh,nhưng Karen không thể nói tiếp. Nàng định hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu nàng yêu Brice và anh ấy không đáp ứng tình yêu của nàng.Nhưng đó không phải là lỗi do bà Rowena. Nó là của Karen ... chỉ của Karen.

Karen không cho phép mình nghĩ đến điều đó sau khi nàng rời bà Rowena. Nàng trở về ngôi nhà và trải qua một giờ để nghiền ngẫm những ghi chú mà từ đó nàng lập dàn bài để viết lịch sử. Với nỗi u uất trong lòng, Karen thiếp đi trên chiếc sofa trong phòng khách, trước lò sưởi cháy hồng, và bài viết trong lòng.

Khi Karen tỉnh giấc, nàng thấy Brice trong nhà bếp đang cắt lát miếng thịt Meg đã nấu.

-Em có thể làm gì nào?

Brice ném cho nàng một cái liếc:

-Muốn dọn bàn không?

-Chắc rồi.

Bước tới các học và ngăn tủ nàng thấy anh đến đêm trước, Karen lấy các món họ cần, sắp đặt mọi thứ trên bàn, rồi im lặng ngồi vào ghế. Vài phút sau, Brice bê hai đĩa thịnh soạn gồm món thịt kèm khoai tây và cà rốt, rót đầy hai ly sữa mang đến ngồi cùng nàng.

Đây là bữa ăn đáng ngạc nhiên đối với Karen vì nó yên bình từ lúc khởi đầu đến lúc kết thúc. Brice muốn biết sức khỏe bà Rowena ; Karen nói, rồi kể anh nghe về mục báo nàng đã đọc cho bà nghe về xưởng đóng tàu ở Nantuket:

-Bà Rowena nói trước đây bà từng làm chủ một con tàu.

-Đúng vậy. Nó là thuyền nhỏ một buồm. Bà và anh đã dùng nó để ra khỏi vùng duyên hải Maine. Bà từng có khu nhà ngoài đó.

-Anh đã ở ngoài đó với bà ấy à?

-Những kỳ nghỉ phép và mùa hè. Cha mẹ anh không có điều kiện rời xa thành phố hơn một tuần, vì thế bà quyết định ở đó với anh. Bà nghĩ nó quan trọng.

Ánh mắt Brice lan man hướng xuống sàn nhà khi anh nói câu cuối, rồi nhanh chóng hướng về Karen:

-Nhiều năm nay, bà không có thuyền. Bà bán nó cùng với ngôi nhà, khi bà quyết định rằng bà thích rong ruổi đây đó hơn là cùng đến một nơi mãi.

-Khi đó anh đã trưởng thành?

Brice gật đầu:

-Và quá bận để hưởng vài ngày nghỉ phép ở bất cứ nơi nào.

-Hiện giờ vẫn vậy?

-Bạn hay không là tùy anh. Nhưng quá bận thì không tốt. Hiện giờ anh sắp xếp thời gian để đi nghỉ phép.

Karen nhăm nháp một ít, rồi thản nhiên thay đổi đề tài:

-Bà Rowena đang nghĩ đến một chuyến hải hành.

Ngay sau khi chấm dứt chủ đề, tư tưởng nàng vội thủ thế để đón một cơn phản đối mãnh liệt từ Brice. Nó không hề xảy ra.

Thái độ Brice bình thản không kém:

-Bà có thể xoay sở được chuyện đó.

Karen hỏi, sau khi thở phào:

-Thật vậy hả?

-Cùng với một người bạn đồng hành, phải vậy thôi. Tình trạng bà không ở mức khủng hoảng nào cả, hoặc đại khái như vậy. Bà đang tự cải thiện đều đặn. Yếu tố tốt nhất cho bà là đời sống. Rất có thể bà khoái một chuyến viễn du. Bà là mẫu người đặc biệt.

-Còn anh?

Thoạt đầu, Brice từ chối chuyện đó. Anh tuyên bố rằng anh cần một đề nghị tích cực hơn một chuyến hải hành. Sau đó Karen bắt đầu ôn lại một số sự kiện nàng lược lặt được trong các mục báo nàng đọc, và Brice suy xét trở lại. Những loại hải trình nàng mô tả khác lạ hơn nhiều so với khuôn mẫu sẵn có. Brice khởi cần phải hỏi nàng có muốn tham gia một trong những loại du lịch đường biển kỳ thú đó hay không. Chỉ nhìn sự nhiệt tình tỏa sáng trong đôi mắt, giọng nói nàng, nét linh hoạt trên gương mặt nàng là đủ hiểu. Và đó là một hiện tượng hay lắm. Anh bỗng thấy mình càng lúc càng hỏi nhiều, như thể nàng là nhân viên hãng du lịch, còn anh là một khách hàng tiềm năng. Cả hai đang say sưa trong một thực tế mộng tưởng, và nó đáng yêu.

Ba giờ, với nhiều thức ăn đồ uống và trao đổi ý kiến, trôi qua khi Karen ngáp. Nàng không thể nhớ lần cuối mình đã thực hiện cuộc thảo luận dai dẳng như thế với một người độc nhất

vào lúc nào. Brice cũng vậy, anh dường như kinh ngạc khi nhìn đồng hồ mình.

Tự bỏ lỗi cho mình khi Brice không để nàng phụ dọn dẹp bát đĩa, Karen gom bài viết từ phòng khách và đi thẳng về giường. Lại một lần nữa, nàng ngủ gục với mớ bài viết trong lòng. Sáng hôm sau, khi Karen tỉnh giấc, chúng đã được xếp gọn gàng trên bàn trang điểm kèm theo mẫu giấy nhắn: “Nếu em muốn sử dụng bàn viết, cứ tự nhiên, trong phòng làm việc của anh. Bàn đánh máy và vi tính trong phòng lưu trữ kế bên. Đừng làm quá sức. Anh nghĩ, tối nay chúng ta sẽ đi ăn tiệm”.

Tim Karen đập nhịp đôi khi nàng đọc lại mẫu giấy. Viễn cảnh đi ăn tiệm với Brice làm nàng hồi hộp. Anh đã vui vẻ với nàng tối qua.

Để khởi nóng ruột khi trông đợi, Karen cố chuyên tâm vào việc viết bài nghiên cứu. Nàng dừng lại lúc giữa trưa để dùng bữa với Meg, và thậm chí cho phép mình chợp mắt lúc xế trưa, trước khi hoàn thành một đoạn gồm năm trang. Lúc Karen đang đánh máy thì Brice ghé qua.

Anh đứng phía trên vai nàng, đọc vài hàng trong trang giấy nàng vừa đánh:

-Nghe có vẻ thú vị.

-Thật sự là không. À, có thể một ít. Không có quá nhiều công việc chậm trễ trong các khóa học dành cho sinh viên dự bị. Em thật sự muốn nói lên một đề tài lịch sử khác hẳn, nhưng điều đó không có trong danh sách lựa chọn.

-Giáo sư không dành trường hợp ngoại lệ cho em à?

-Tại sao ông ta nên làm vậy?

-Bởi vì em lớn tuổi hơn những sinh viên còn lại và rõ ràng viết như thế nghiêm túc hơn. - Em không làm thế.

Được tưởng thưởng bởi lá phiếu tín nhiệm của Brice, Karen quay lại tiếp tục đánh máy. Nhưng Brice sừng sững tại vai nàng. Karen nhận biết sâu sắc về anh, về khổ người anh và sức nóng của nó. Và một điều gì khác nữa. Với khứu giác dần dần phục hồi, Karen bắt được mùi hương thơm thoang thoảng. Nó phản phát. Nàng không chắc đó là mùi nước hoa, xà phòng, hay đơn giản là mùi nam tính, nhưng nó kích thích sự tò mò của nàng.

Khi Karen thấy mình sắp sửa chồng hình ảnh Brice lên các từ nàng định đánh, nàng hạ thấp hai bàn tay xuống lòng và nhỏ nhẹ:

-Em không thể làm cái này khi có anh đứng xem.

-Tại sao không?

-Anh làm em căng thẳng.

-Anh đang lấn ép em hả?

-Không. Nhưng anh đứng đó.

Karen ngược lên, chạm ánh mắt anh. Một lần nữa thơm xộc xuống nàng. Karen chợt nhận thấy một cảm giác kỳ lạ ở hai đầu gối và thầm cảm ơn nàng đang ngồi.

-Để xem em có tự đánh máy được bao nhiêu. Em mất ít thời gian viết bài hơn là em dự kiến, như vậy công việc của em thật tiến triển.

-Nhưng anh muốn ra ngoài ăn.

Brice nói nghe có vẻ quá hờn dỗi đến nỗi Karen không thể nén nụ cười được:

-Đói thật?

-Ừ.

Giọng Brice khàn khàn trước nụ cười nàng tặng cho anh:

-Một địa điểm anh ghi trong đầu có món phi lê tuyệt hảo. Có thể ở đây anh chưa bao giờ nếm nó với hương vị tuyệt vời như thế.

Karen bắt đầu tiết nước bọt:

-Nhà hàng này cần chung diện không? Em không mang cái gì chung diện cả.

-Chiếc váy xám và áo thun len của em là đủ rồi.

-Anh chắc không?

-Chắc chứ.

Karen nhận thấy cả hai hoàn hảo. Thực khách tại nhà hàng ăn mặc mọi thứ, từ những chiếc áo đầm bằng lụa đến những bộ đồ liền cánh bằng vải bông chéo sắc sỡ. Bộ đồ Brice đề nghị đặt nàng vào vị trí trung bình. Chẳng những thế, anh còn cộng tác với cách ăn mặc của nàng bằng cách diện một chiếc quần xám mặc thường ngày và áo cộc tay bằng len xù xì. Karen phải công nhận, chiếc sơ mi trắng thô cứng làm nổi bật màu da khỏe mạnh của anh và chiếc cà vạt có họa tiết cánh hoa được thắt gọn ghẽ khiến anh trong bảnh bao. Và điều đó làm nàng hãnh diện khi đi chung với anh.

Brice đang trải qua những cảm giác tương tự. Có một điều là anh không thường xuyên dẫn phụ nữ đến những nơi đông người ở Ithaca. Thường xuyên nhất là ở quá khứ, lúc cảm thấy cần có người chung chăn sẻ gối, anh đã trải qua những ngày cuối tuần ở Manhattan, nơi ít tình cờ gặp người quen hơn. Anh cố tình tránh né cuộc sống giao du ở Ithaca.

Nhưng Brice muốn dẫn Karen ra ngoài. Anh muốn nàng ăn diện đẹp, với mái tóc chải ngược và buông dài. Anh muốn đối đãi nàng một cách nào đó mà rất có thể nàng không được nhận nhiều trước đây.

Bữa ăn diễn ra thân tình như bữa ăn tối hôm trước. Brice biết khống chế lưỡi mình. Anh chỉ đưa ra một câu đánh gọn khi nói về cặp vợ chồng mà anh đã trị cho con của họ vì những tổn thương khác nhau cách đây không lâu.

-Có lẽ đó là phần gây cho anh thất vọng nhiều nhất trong cuộc đời hành nghề của anh.

Anh tiếp tục giải thích cho Karen sau khi hớp một ngụm rượu vang:

-Thật là thương tâm khi một đứa trẻ được mang đến trong tình trạng chịu đau đớn vì một chứng bệnh nghiêm trọng. Trong năm qua anh điều trị một số trẻ với những trường hợp chấn

đoán mới mẻ về loạn dưỡng cơ bắp và chứng xơ hóa nang. Không ai muốn mình bị những chứng bệnh như thế; chúng muốn đến là cứ đến. Nhưng khi thấy một đứa trẻ bị hành hạ, tàn nhẫn, không đáng có, liên hồi, anh giận sôi máu.

Karen để ý đến miệng anh hơi xếch ngược và thầm cảm ơn lần này không phải do nàng gây ra.

-Anh có cho cha mẹ chúng biết không?

-Chắc rồi. Đồng tiền vạn năng. Khi gia đình có tiền và có một thanh danh để bảo vệ, họ sẽ làm bất cứ điều gì để ém việc đối xử tệ với con khỏi ánh sáng. Gia đình đặc biệt đó là một trong những gia đình có tiếng tăm trong khu vực, được mọi người trọng vọng. Họ là những nhà hoạt động tại trường đại học nhiều năm. Chẳng bao lâu, sau khi báo cáo một loạt tổn thương với những nguyên nhân đáng ngờ, anh nhận một cuộc viếng thăm từ luật sư của họ nói rõ rằng nếu anh còn dám thổi một từ nào gây xôn xao dư luận dù là nhẹ nhất, anh sẽ bị đá văng bằng một vụ kiện về tội phỉ báng đáng giá hàng triệu đô la.

-Anh không bỏ cuộc, đúng không?

Gương mặt cau có hiện thêm nét diễn cảm cả quyết:

-Em đang đùa hả? Anh bảo gã rằng, nếu anh ta muốn nói chuyện hăm dọa, chúng ta có thể đi xuống văn phòng ủy viên công tố địa phương, là nơi, anh nói với anh ta, dù sao anh đã có ý định đến.

-Vậy hả?

-Chắc vậy rồi.

-Điều gì đã xảy ra?

Brice búng muống lăn qua lăn lại. Sau đó anh chậm rãi ngược mắt nhìn Karen:

-Lần cuối cùng anh nghe, vụ án không được đem ra xét xử vì thiếu chứng cứ. Nó sẽ được tái xét xử, chỉ nếu sau đó đứa bé chịu đau đớn nhiều hơn.

Karen cảm thấy sự chán nản trong đôi mắt anh:

-Anh sẽ gặp lại đứa trẻ chứ?

-Anh sẽ rất mừng nếu được vậy, nhưng em có thể tin rằng cha mẹ nó sẽ không để anh gặp.

Anh trở nên trầm mặt. Đầu hơi cúi xuống, ánh mắt tập trung vào chiếc muỗng khi anh xoay nó quay lại. Karen chăm chú nhìn anh, nghĩ đến lòng nhiệt tình cống hiến, tâm trạng nản chí và nhận thấy sao chúng kháng khí nhau quá, thì cũng đúng lúc người hầu bàn tiếp thức ăn cho họ.

Trong một thoáng luồng suy tư cảm thông với Brice bị cắt ngang, nàng hớn hờ trước sự tinh xảo của bữa ăn, sau khi được nhân viên tiếp tân trải khăn ăn trên lòng. Brice, quen với những nhà hàng sang trọng hơn, anh cảm thấy vui lây trước cái vui của nàng. Khi vui một điều gì đó, anh thư giãn; để tâm sự lắng xuống, và trở nên xa vắng.

Brice muốn biết những khóa học Karen đang theo. Sự cởi mở là chuyện tự nhiên, khi nàng đang được phục vụ những món cao lương mỹ vị. Karen liệt kê chúng, đưa ra những mô tả ngắn gọn, trả lời những câu hỏi của anh về những môn học bắt buộc và không bắt buộc. Rồi, khi nàng dừng lại để ăn miếng bít tết kèm khoai tây nấu hành, Brice đặt vấn đề:

- Em tự ý lên kế hoạch học đại học ở Syracuse, hay đã chọn nó vì bà nội anh?

Karen nuốt chửng miếng khoai tây. Nàng ngạc nhiên không phải vì câu anh hỏi bởi nàng quen cái tánh đớ dẩn của anh, mà vì anh đã hỏi một cách vô thưởng vô phạt. Nàng theo dõi nét mặt anh, tìm những dấu hiệu khinh ghét và không thấy gì hết. Cái mà Karen tìm thấy là đôi mắt ấm áp, ít bạnh ra hơn bình thường, một chiếc mũi cao nhưng thư giãn, một cái miệng rất, rất nam tính.

Nuốt mạnh một lần nữa để chắc chắn miếng khoai tây trôi xuống cổ họng, Karen tự trấn tĩnh:

-Cách đây năm năm, em vẫn sống cùng với gia đình ở Connecticut. Sau khi mẹ em qua đời, em chuyển về New York để làm việc và học tập, nhưng cuộc sống ở đó không thú vị như em mơ tưởng. Khi đến thời điểm chọn trường, em nghĩ em muốn thử về miền Tây.

-Tại sao là miền Tây?

Brice hỏi bằng giọng dịu dàng và nhỏ.

-Bởi vì em chưa bao giờ đến đó. Em thích tới những địa điểm em chưa bao giờ đến, và em biết rằng, điều đó chỉ kéo dài có bốn năm.

Karen hít một hơi rồi tiếp tục một cách tự tin như nàng có thể:

-Em được nhận vào trường Emory, ở Atlanta. Sau tai nạn, em quyết định ở hẳn đây.

Brice lập lại câu hỏi trước:

-Đó là vì bà nội của anh phải không?

Anh không có ý chỉ trích. Đơn giản là anh tò mò.

-Phải.

-Vậy tại sao không phải là Cornel? Nó ở ngay đây trong thành phố.

-Em không vào Cornel. Syracuse tặng em học bổng.

Vừa im lặng dùng miếng bít tết, Brice suy nghĩ về những thất vọng nàng chịu đựng trong cuộc sống. Ai phải từng trải những thất vọng; không ai có cuộc sống suôn sẻ mà không bị vấp vấp. Mọi người chia nhau nhấm nháp nỗi thất vọng. Nhưng dường như nàng lãnh phần chia nhiều hơn.

Cornel không có quyền loại nàng, anh tập trung vào việc điều khiển muỗng, nĩa; Karen cũng thế. Khi đã ăn hết mức dạ dày cho phép, Karen buông nĩa, thở phào và nhận xét:

-Với món nấu của Meg và bữa ăn giống thế này, em nghĩ em đã tăng được năm cân.

Brice hy vọng thế. Anh kiểm tra gương mặt nàng bằng ánh mắt hiển nhiên:

-Năm cân hợp với em đấy.

-Nhưng nếu cứ tiếp tục cái đà ấy, em sẽ thành cái lu mất.

-Không.

-Em quen tập thể dục. Ở Syracuse lúc nào em cũng tập. Công việc hầu bàn giống như một

đêm tập thể dục nhịp điệu đủ giờ.

-Anh thích em không làm bất cứ thứ gì đến khi em khỏe hơn.

-Em khỏe hơn rồi.

Brice uống một hơi nước, chậm chậm, kéo dài trước khi thốt:

-Vậy thì anh sẽ chỉnh lại câu đó. Anh thích em không làm bất cứ thứ gì đến khi em nhận đợt cuối thuốc penici-line. Cơ thể em cần thời gian để hồi phục.

Một lần nữa Brice tạm ngưng, lần này anh tự hỏi có nên tiếp tục bình phẩm về sức khỏe của nàng không. Nhưng có vẻ nàng không ón. Có thể nàng quen dần cá tính anh. Bằng giọng nhất gừng, Brice lên tiếng:

-Khi lành, em có thể chạy với anh.

Ánh mắt Karen sáng hẳn lên:

-Chạy? Anh chạy? Khi nào?

Brice nín thở. Tạm quên đi vấn đề sức khỏe của nàng, anh nhe răng cười khiến gương mặt nhăn nhó vừa tức cười:

-Đó là kiểu Rowena kinh điển.

-Là cái gì?

-Là những gì em vừa làm, hỏi liền ba câu hỏi không kịp thở. Khi một chuyện gì đó thu hút bà, bà muốn biết mọi ngóc ngách về nó ngay lập tức.

-Chạy bộ hấp dẫn em. Anh có chạy thường xuyên không?

-Mỗi sáng.

-Từ nhà?

Brice gật đầu.

-Mấy giờ?

-Sớm... sáu, đôi khi năm giờ.

-Đó là lý do anh bận bộ đồ thể thao khi anh đánh thức em dậy sáng hôm qua.

Brice gật đầu và ướm lời:

-Em chạy không?

Karen rùng vai và hé cười hồn nhiên:

-Không.

-Tại sao không?

Karen suy nghĩ một chút trước khi trả lời:

-Nếu có thể thì em nói rằng em sẽ không an toàn khi chạy một mình, nhưng thật ra em không có năng lượng. Vào buổi sáng em quá mệt mỏi, về tối cũng vậy, và suốt ngày em không có thời gian.

Một lần nữa, cơ hàm Brice nhúc nhích. Karen nhận thấy điều đó xảy ra chỉ khi anh có ý định bắt bẻ, vì thế nàng vội tiếp tục:

-Em biết. Anh cảm thấy em làm quá sức, và có thể đúng như thế. Nhưng đó là chuyên bên lề. Hãy kể em nghe về việc chạy bộ của anh đi.

Mong muốn tránh sự u buồn, giống như nàng, cho dù nhỏ nhất, Brice vui vẻ làm theo ý nàng. Qua tách cà phê sữa, anh nói về tham vọng có sức khỏe khi còn vị thành niên, rồi tham vọng có thể hình đẹp lúc trưởng thành. Qua bánh xốp kem Anh, anh kể nàng nghe về việc tham dự những cuộc chạy đua dài mười kí lô mét, về việc tự mình khám phá có thêm nhiều năng lượng sau những bài tập chạy buổi sáng. Qua một ly cà phê nữa, anh nói nàng có thể hình thích hợp với thể thao và nàng sẽ thích nó. Rồi khi Karen ngồi thẳng lên, no ứ, và cảm thấy giống như một cô heo được nhồi nhét, Brice phác họa một chương trình mẫu để hướng dẫn nàng khởi động.

Karen toét miệng cười về chuyện đó, và khi Brice đột nhiên trở nên nghiêm trang, khi mắt anh sầm tối và tập trung khá lâu trên miệng nàng, Karen thừa nhận một điều về bữa ăn. Nó vui vẻ, yên bình và thú vị. Nó cũng khơi dậy những khía cạnh hoàn toàn nằm bên ngoài trí thức. Chỉ có tri thức đang ngân vang trong lòng nàng. Karen biết chính Brice vực dậy, nhưng nàng không trông đợi cái gì đó lãng mạn ở nơi công cộng như thế này. Cũng vậy, Brice chỉ đặt nhẹ bàn tay vào lưng nàng khi anh dìu nàng đến bàn ăn. Nhưng Karen cảm nhận được anh. Nàng cảm nhận vẻ bề thế của anh. Nàng cảm nhận được sự khác biệt giữa cơ thể anh và nàng. Và nàng cảm nhận được ánh mắt anh, xám sầm và ngời sáng, gợi một thông điệp nàng không thể dừng dừng.

Trước đây, không ánh mắt người đàn ông nào thu hút nàng giống thế này. Đôi má Karen chột ửng hồng, và chắc nàng sẽ tự biến mình thành kẻ ngốc nghếch bằng cách lấp bấp nói cái gì đó không đầu không đuôi, nếu Brice không hoàn hồn trước và dầm thắm lên tiếng:

-Chúng ta đi nhé?

Karen gật đầu. Anh đứng lên, tiến đến ghế nàng và kéo nó ra khi nàng đứng lên, rồi tay trong tay, anh dìu nàng ra cửa.

Bầu không khí trong xe trên đường về nhà yên ắng. Karen không dám nhìn Brice, e rằng ánh mắt mình bộc lộ niềm khao khát; còn Brice nhìn chăm chăm mặt đường.

Không một từ nào được phát ra đến khi họ trở về nhà, và cố giữ thái độ nhã nhặn để trấn áp nỗi sợ, Karen ngược nhìn anh:

-Cám ơn anh. Thật là vui thú.

Treo áo khoác vào khung quần áo, Brice quay lại lấy áo nàng, nhưng khi nhìn nàng, nhu cầu trong anh lại bùng bùng trỗi dậy. Duy bây giờ nó được phóng đại. Nàng quá đáng yêu khi nhìn, quá đáng yêu khi kề cận. Nàng sáng chói và nhu mì, có cá tính và ý thức trách nhiệm. Và nàng có đôi mắt chỉ dành cho anh. Giữa đám đông người tại nhà hàng, nàng làm anh có cảm giác mình là người duy nhất ở đó. Đó là một kỳ tích. Anh cần nàng như cá cần nước.

Trước khi cưỡng lại bản thân, Brice hạ thấp đầu xuống, đón lấy môi nàng. Một nụ hôn nhẹ nhàng, rồi mạnh hơn khi nàng đáp lại. Nhưng trước khi sắp sửa xiết nàng vào lòng, Brice bật ngược ra.

-Không.

Anh rít lên, vừa nói với chính bản thân mình vừa với nàng:

-Anh không phải dẫn em đi ăn tối vì điều này.

Chộp lấy áo khoác khỏi đôi tay xương xẩu của nàng, anh nói theo kiểu ra lệnh như trước kia:

-Đi ngủ, Karen.

Karen vẫn đứng đó. Nàng khao khát được giữ anh trong vòng tay, nàng muốn cảm nhận anh...

Gần đây có quá nhiều diễn biến xảy ra trong nội tâm. Nàng cần khoảng không gian để suy nghĩ. Với hơi thở run rẩy và trên đôi chân khỏe hơn, Karen quay lại và leo lên các bậc thang và về giường ngủ.

Chương 9

Karen trải qua nhiều giờ thao thức trên giường, tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu không chủ động cắt đứt nụ hôn giữa hai người. Càng thắc mắc nàng càng rối trí cho đến khi sự mòn mỏi quật ngã nó và nàng thiếp đi khi trời gần về sáng. Khi Karen thức giấc, nàng bắt đầu loay hoay với công việc, hy vọng thoát khỏi tâm trạng khó xử.

Về khía cạnh nào đó Karen thành công. Khi nàng đang đọc những bài viết hoặc trò chuyện với Meg, Karen không bận tâm đến việc cần Brice. Nàng sợ hãi về việc gần gũi Brice tối qua, nhưng nỗi sợ đó vô căn cứ. Brice chẳng đề cập đến điều gì xảy ra đêm đó, thay vì anh hòa mình với nàng trong những cuộc thảo luận về những đề tài khác nhau phong phú và hữu ích, đề tài này tiếp liền đề tài khác một cách dễ dàng.

Karen khám phá ra, Brice rất giống nội anh trong khả năng này. Anh tò mò. Anh thích mở rộng sự hiểu biết. Vì nàng cũng thuộc mẫu người như thế, nên cuộc đối thoại rất tâm đầu ý hợp. Và khi đến giờ lên giường, nàng để anh lại một mình trước lò sưởi, đồng thời đủ mệt mỏi để tâm trí không nghĩ ngợi chuyện khác.

Ngày thứ Sáu, nàng soạn bài vở, rồi đi thăm bà Rowena. Tối thứ Sáu, Brice dẫn nàng đi xem một vở kịch diễn tại trường đại học. Cả hai đều không thích nội dung vở kịch, nhưng sau đó qua châu kem trái cây, họ vui vẻ bên nhau phê bình nhà soạn kịch và các diễn viên phân vai.

Sang thứ Bảy, bảo nàng mình phải nghiên cứu, Brice chở Karen đến nhà hàng McDonald ăn sáng.

-Đây là loại nghiên cứu gì vậy?

Karen trầm ngâm hỏi sau khi anh đặt một bánh xối trứng trước mặt nàng.

-Anh phải nắm bắt được các điều này vì những đứa trẻ của anh.

Karen trêu:

-Em nghĩ, chỉ vì anh lười thôi. Meg vắng mặt những ngày cuối tuần. Và anh ngại tự làm món điểm tâm.

-Không phải vậy. Có những nhà hàng phục vụ điểm tâm tuyệt hơn. Chúng ta đã chọn một.

Brice ngừng lại một lúc, ánh mắt xa xăm, rồi hỏi:

-Em có thích anh chọn địa điểm khác không?

-Không.

Điểm tâm tại McDonald là một trò vui. Karen thích phong cách phục vụ tại đây.

-Nhưng em phải về nhà để soạn bài sau chuyện này.

-Em không làm.

-Em phải làm chứ. Tuần này, em đã không soạn bài cho một tiết nào cả, vì thế em muốn theo kịp giáo trình. Tuần tới em sẽ mượn bài viết những buổi em thiếu và chép lại chúng. Điều đó có thể mất nhiều thời gian hơn những bài tập định kỳ.

-Em thật sự đâu có ý định ghi chép chúng bằng tay, đúng không nào?

Anh hỏi với giọng châm biếm Karen nghinh cảm:

-Anh có ý kiến hay hơn hả?

-Sao chụp chúng.

-À há. Hơn ba mươi trang, cộng thêm một tá tư liệu phụ cho mỗi bốn tiết học, với giá mười xu một...

-Sử dụng máy của anh.

Karen không thở kịp:

-Anh có?

Brice gật đầu. Ngồi thẳng lại, Karen tư lự, anh ấy giúp cuộc sống mình dễ chịu biết bao.

Máy của anh sẽ giúp nàng tiết kiệm thời gian rất nhiều.

-Có điều kiện nào không?

-Em không được trả tiền cho anh.

-Vậy thì để em nấu ăn tối nay.

Brice lắc đầu.

-Tại sao không?

-Bởi vì anh muốn chúng ta đi đến một tiệm anh mới nghe gần đây.

Karen chú ý đôi mắt anh. Nàng thấy một nét pha trộn kỳ lạ giữa sự cương quyết và mềm

yếu nơi sâu thẳm trong chúng. Nàng nhận thấy anh đang khám phá nơi mình cùng một nỗi khao khát yêu đương thường tình. Trong quá khứ có thể cả hai thích sống cô đơn, nhưng có điều gì đó khác thường khi họ gần bên nhau.

Suốt ngày hôm đó, cả hai bận rộn những công việc lật vật. Brice tuyên bố tủ ướp lạnh giảm chất lượng, vì thế họ đến siêu thị. Sau đó đến cửa hàng đồ cổ tìm mua ghế dài kiểu Mỹ xưa để đặt trước cổng nhà. Tiếp theo họ đến tiệm máy ảnh mua phim và những vật dụng dùng trong phòng tối. Đó là ý tưởng chợt lóe lên của Karen khi nàng hiểu vì sao có một máy ảnh nằm đâu đó trong văn phòng anh.

Karen bị thu hút bởi việc anh còn là nhà nhiếp ảnh. Chưa người nào được xem ảnh anh chụp. Nhưng nàng muốn, và đã ỉ ôi với anh đến nỗi sau bữa ăn trưa tại khu phố buôn bán địa phương, Brice phải nhượng bộ. Khi họ trở về nhà, anh thả vào lòng nàng một cái hộp để nàng tự xem phần chứa bên trong, còn anh bỏ đi loay hoay chuyện khác.

Karen đang trong tâm trạng tâm phục. Hoàn toàn bằng ảnh đen trắng, anh chụp các ngôi nhà, nhà thờ, cây cối, ngựa, hàng rào... Tất cả từ những góc độ khác lạ có độ sáng tối mà Karen thường khen ngợi khi xem trong sách nàng. Anh chụp những nơi anh đã viếng thăm, Alaska, New Zealand, đảo Aran, Madagascar... Nhưng hầu hết anh chụp đám trẻ. Dĩ nhiên có một phòng chờ ngoài sân, có riêng một khu chơi đùa suốt mùa xuân, hè và thu. Ở đó, anh đã “chộp” được những hình ảnh rất có hồn nàng từng xem.

Khi Karen nói thế, Brice chống chế:

-Anh không đáng ngợi khen đâu.

-Em biết. Nhưng dù sao em cũng đã khen rồi.

-À, thôi. Nó là thú tiêu khiển. Thế thôi.

-Nhưng anh giỏi về nó.

-Sao nữa?

-Như vậy có thể anh sẽ dạy em. Em chuyên ngành về lịch sử nghệ thuật, em từng tìm hiểu về độ sáng tối, hình thể và dáng vẻ hết vài năm. Nhưng em không biết họa. Có thể em sẽ làm

được điều này.

Rõ ràng điều nàng trình bày là có lý, vì thần sắc Brice có vẻ tươi tỉnh, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ đưa nàng vào phòng tối ngày hôm sau. Anh có những chuyện khác trong đầu ... như là đưa nàng đến buổi hòa nhạc chiều Chủ nhật, rồi xem phim tối đó.

Khi thứ Hai đến, Karen không có gì tiến bộ hơn trong công việc so với ngày thứ Sáu khi nàng tạm gác nó sang bên. Thật kỳ cục là điều đó không làm Karen bứt rứt như trước đây. Nàng đã hưởng một kỳ cuối tuần tuyệt vời. Nàng cảm thấy sung sức và phấn chấn hơn.

Và nàng đang yêu.

Đó là lý do tại sao Karen không thể chú tâm vào mục báo nói về thung lũng Kathmandu khi nàng thăm bà Rowena vào ngày thứ Ba. Có những chuyện thúc bách hơn nàng muốn thảo luận.

Bằng lối mở đầu ngắn gọn, giọng nàng nhỏ nhẹ:

-Kể cháu nghe về Brice.

Mặc dù chưng hửng nhưng bà Rowena không hề nháy mắt:

-Nó là cháu trai của bà. Nó là một bác sĩ. Nó ba mươi chín tuổi và đ... đ...độc thân.

-Anh ấy ra sao lúc còn bé?

-Hỏi nó!

-Anh ấy không thích nói về chính mình. Anh ấy sẽ nói vòng vo rồi thay đổi đề tài.

-Tại ...tại sao cháu nghĩ nó như vậy?

-Bởi vì anh ấy đang che giấu điều gì đó.

Trong khi Karen chưa sẵn sàng tâm sự với bà Rowena nàng đang yêu, chẳng có gì thiệt thòi khi bày tỏ một cách chân thành những ý nghĩ và nhận xét của nàng:

-Có một việc xảy ra đầu ngày hôm nay. John Parker, bạn Brice, chở cháu ngược về Syracuse

để tham dự hai tiết học. Cháu trở về quá bữa ăn trưa, nhưng Meg đi vắng và cháu cảm thấy buồn khi ăn một mình. Vì thế cháu đi tìm Brice. Anh ấy đang tiếp một bệnh nhân.

-Cháu biết nó sẽ vậy mà.

Bà Rowena nhận xét.

-Vâng. Cháu đoán ... cháu đoán, cháu chỉ muốn nói với anh cháu vừa về.

Karen muốn gặp mặt Brice, chỉ đơn giản như thế, nhưng khi đến phòng mạch, nàng không có thời gian để hối tiếc.

-Anh ấy ở một trong những phòng xét nghiệm, nhưng cửa vẫn mở. Brice với một bé gái không hơn ba tuổi và mẹ nó. Brice đang ôm đứa bé và trò chuyện với nó.

Karen ngừng lại một chút để nhớ lại cảnh tượng. Nó khiến nàng dao động sâu sắc:

-Ảnh thật tuyệt vời ... giọng nói, nét diễn cảm, đôi tay, tất cả đều dịu dàng. Không phải ảnh đang đùa giỡn với đứa bé, nhưng ảnh rất... rất “ngọt” với nó. Rồi mẹ đứa bé đặt câu hỏi và sự dịu dàng lập tức biến mất. Phong thái ảnh hoàn toàn thay đổi và trở nên cộc cằn. Anh ấy không quan hệ tốt với người lớn. Cháu rất để ý chuyện đó.

-Nó quan hệ với cháu.

-Bây giờ, nhưng chỉ vì biết cháu. Lúc đầu không phải vậy. Anh ấy công nhận một cách ngớ ngẩn rằng ảnh không thích người lớn. Phải có một lý do. Anh ấy chỉ quan hệ với người bệnh, nhưng có vẻ sẵn sàng đánh nhau với người mạnh.

Bà Rowena ngồi im lặng một lúc:

-Cháu...tĩnh...tĩnh tế lắm.

Nhưng tĩnh tế không đủ:

-Tại sao anh ấy làm thế?

-Bởi vì nó là người bệnh.

-Anh ấy trang kiện và dày dặn như bà và cháu hằng muốn như thế.

-Nó không phải luôn luôn như vậy.

Điều đó không lạ đối với Karen:

-Ảnh bệnh lúc còn nhỏ à?

Bà Rowena khẽ gật đầu.

-Anh ấy đã bị gì?

-Nó đã bị suyễn và viêm thấp khớp trẻ con.

-Chúa ơi.

-Đám trẻ cùng trang lứa không phải lúc nào cũng tử tế với nó. Hồi đó nó nhỏ con và khẳng... khẳng.. khiu. Nó không biết chơi thể thao. Bọn chúng chế nhạo nó. Vì... vì thế nó lánh xa bọn chúng. Nó đã khỏi khi trưởng thành.

Karen bắt đầu hiểu:

-Anh ấy đọc và nghiên cứu. Trong trường anh giỏi, rồi lên đại học, vào trường y. Trong suốt quá trình học tập, thể lực anh ấy dần dần tốt hơn.

-Ở năm cuối bậc trung học, nó là một anh chàng điển trai, nhưng không hạnh phúc. Nó muốn ...tr...trả thù.

-Ảnh có làm được không?

Karen thận trọng hỏi.

-Ừm.

- Cách nào?

-Nó vụng trộm chiếm được các cô gái xinh đẹp từ những chàng trai khác, rồi bỏ rơi họ. Nó viết những bài xã luận cay độc trên báo trường. Nó gom hết những giải thưởng thành quả học

tập mà những kẻ khác ao ước.

-Nhưng nếu anh ấy trả được thù, tại sao anh ấy chưa chịu dứt bỏ tất cả lại phía sau?

-Đó là một...ph...phần cá tính nó. Nó đã có từ khi lên ba. Qua nhiều năm trở thành định hình. Nó hay châm chích cay độc.

Karen bắt đầu vỡ lẽ. Việc hay gây sự đã bắt rễ từ lúc anh còn quá trẻ để hiểu, và vào thời điểm đủ lớn khôn anh không thêm quan tâm, cứ để nó phát triển. Anh đã có cuộc sống, có sự nghiệp. Anh chắc chắn không chịu ơn bất cứ ai.

-Lúc đó, cha mẹ anh không phát hiện điều gì đang xảy ra à?

Karen hỏi. Dường như đang đổ lỗi cho ai đó:

-Họ không khuyên nhủ anh ấy sao?

-Họ kết hôn trễ. Cha nó...con...con trai bà lo làm ăn. Mẹ nó ham thích giao du rộng. Cả hai đều bận. Họ thấy những gì họ muốn thấy.

-Brice kể cháu nghe về những mùa hè và những kỳ nghỉ phép anh ấy trải qua với bà.

-Bà đã làm những gì bà có khả năng. Điều đó không đủ.

Lảng ánh mắt nhìn ra cửa sổ, Karen suy ngẫm điều đó. Brice có một cuộc sống tạo ra của cải. Anh có nhiều hơn so với đại đa số quần chúng mơ tưởng có. Nhưng cuộc sống riêng tư thật đáng sống sờ. Nàng biết anh rất thích có nàng, biết anh thích tất cả những gì họ cùng làm.

-Cháu có thể giúp anh ấy.

Karen lẩm bẩm:

-Cháu biết cháu có thể.

-Đúng.

Bà Rowena khẳng định. Karen nhìn bà:

-Nhưng cháu không thể giúp nếu anh ấy không muốn, và cháu sẽ không giúp nếu anh ấy nghĩ cháu đền bù lỗi của cháu và trả ơn. Cháu cũng muốn một niềm hạnh phúc nho nhỏ ngoài chuyện này.

Nàng liếc sang nơi khác:

-Giá mà chúng cháu gặp nhau trong hoàn cảnh khác.

-Cháu không có lỗi.

-Cháu biết.

-Hãy tin nó, Karen.

-Cháu muốn thế.

-Hãy ...tự.. tự tin.

Ánh mắt Karen hướng về bà, buồn bã:

-Bà có thể bảo đảm anh ấy sẽ không nhìn cháu một hai lần trong tuần và nhớ lại những gì cháu gây ra cho bà?

-Không phải lỗi tại cháu.

Bà lão nói bằng một sự phán quyết mà chỉ có bà và Karen chia xẻ nhau.

-Nhưng anh ấy có tin điều đó không?

-Hỏi nó.

-Không thể được. Cháu không thể hỏi.

-Tại sao không?

Tại sao không? Karen hồi tưởng hình ảnh Brice nàng gặp lần đầu tiên, người đàn ông mà ánh mắt rực lửa hận thù đã ám ảnh nàng suốt vụ xử án. Nàng nghe vang vọng sự cay nghiệt, mỉa mai, chỉ trích đích danh trong giọng nói anh... Tiếng vang vọng từ những ngày đầu tiên

trong ngôi nhà anh. Tại sao nàng không hỏi anh, liệu, tận đáy lòng, anh còn giữ mối ác cảm không?

-Bởi vì...

Karen lẩm bẩm một cách tuyệt vọng:

-Bởi vì cháu sợ cháu sẽ không thích câu trả lời của anh ấy.

Karen đi đến quyết định, đây là vấn đề đòi hỏi sự tin tưởng. Karen tin Brice chăm sóc mình. Nàng tin anh không bao giờ xâm phạm thể xác nàng. Nàng tin anh có khả năng làm cho mình hạnh phúc. Nhưng nàng không biết liệu anh sẽ lựa chọn để thực hiện hay không và điều đó có đạt đến tầm mức tin tưởng của nàng không.

Cuộc trao đổi giữa nàng và bà Rowena rất có ích. Biết được những gì Brice đã trải qua lúc còn thơ cho phép nàng hiểu rõ hơn những gì cần thiết để giúp anh trở thành người đàn ông đúng nghĩa. Nó cũng giúp cho nàng thấy con đường anh đến với nàng quả thật cam go. Về lý thuyết, nàng không còn bị liệt vào danh sách người bệnh nữa, nhưng anh vẫn muốn có nàng với anh. Anh đã sử dụng toàn bộ thời gian rảnh để gần nàng. Và anh khát khao nàng.

Ồ đúng, anh khát khao nàng. Trong những ngày qua, anh không hôn nàng, nhưng anh rất muốn. Karen có thể hiểu qua cái cách đôi mắt anh trở buồn mỗi khi nhìn nàng ... không phải buồn, có vẻ giận dữ, nhưng buồn, có vẻ đói và sốt. Mỗi lần như thế, anh nhanh chóng ngoắt lưỡi đi, nhưng không đủ nhanh để xóa đi nỗi thất vọng nàng. Bởi vì cho dù anh có nhìn nàng hay không, cho dù nàng có nhìn anh hay không, nàng không bao giờ rời xa tâm trạng cảm hứng, nơi mà Brice muốn.

Karen bỏ ra nhiều thời gian quan sát kỹ anh. Nàng đã liếc trộm khi họ tản bộ xuống phố, khi họ đứng chờ qua đường, khi họ quanh quẩn đầu đó trong nhà.

Nàng đã, thường xuyên cùng với sự vui thú thầm kín, hình dung từng phân cơ thể anh khi

vô tình anh để trần. Nàng không còn cần nhìn gì nữa. Hình ảnh anh đã khắc sâu trong tâm trí nàng. Nàng muốn anh.

Sự nhận thức đó không bao giờ rời xa khỏi nàng suốt tuần lễ thứ hai trong nhà anh. Mỗi sáng Karen trở lại Syracuse, hoặc vào lớp hoặc làm việc trong thư viện. Mỗi trưa, trừ hai buổi đi thăm bà Rowena, nàng xem lại bài vở. Những buổi chiều nàng dành cho Brice.

Karen không phủ nhận nàng đã gởi trọn tình cảm mình cho Brice và muốn anh đáp trả. Tuy nhiên nàng không dám đơn phương thổ lộ và điều đó khiến nỗi xốn xang trong lòng càng lúc càng nặng trĩu.

Rồi, chẳng có gì lạ, khi Brice đề nghị mang bánh pizza thay cho bữa ăn chiều sớm vào ngày thứ Sáu và trải qua buổi chiều trong phòng tối, Karen rất nghi ngờ về ý định này. Một phòng tối thường nảy sinh rắc rối; sự ham muốn sẽ tăng gấp bội trong một môi trường chật hẹp như thế, và nàng không chắc mình có tự chủ nổi không. Nhưng theo cách hiểu riêng, anh quá hăm hở đến nỗi nàng không thể từ chối được.

Phòng tối trong căn nhà hầm dưới nhà và may thay nó không nhỏ như Karen sợ. Nó cũng không tối theo đúng nghĩa. Đầu tiên, Brice pha chế hóa chất, đổ đầy các khay, sắp xếp các âm bản anh muốn tráng, lấy những dụng cụ linh tinh, những bóng đèn thấp sáng căn phòng. Khi các bóng đèn được tắt đi, mắt nàng dễ dàng thích nghi với ánh sáng mờ ảo phát ra từ hai bóng đèn dịu lũng lảng phía trên bàn làm việc.

Brice không phải là ông thầy ham nói, dạy thực tập dễ hiểu hơn dạy lý thuyết. Không hé một lời, anh đặt âm bản đầu tiên vào trong khung phim, trượt nó vào máy phóng đại, điều chỉnh hình ảnh theo ý mình, đặt giấy tráng phim vào giá đỡ và chiếu sáng thử nghiệm. Vẫn không hé môi, anh nhúng giấy vào dung dịch tráng phim và bắt đầu lắc khay.

Mặc dù trước đây Karen chưa bao giờ ở trong phòng tối, nàng vẫn biết điều gì sẽ xảy ra, vì thế nàng không ngạc nhiên lắm khi một hình dạng bắt đầu xuất hiện trên giấy. Điều làm nàng ngạc nhiên là vẻ đẹp không thể tin nổi của bức hình.

Nín thở khi Brice chuyển tờ giấy sang khay hóa chất khác, Karen nhìn không chớp mắt tờ giấy chìm ngập trong đó. Đứa bé nàng thấy rất ít tuổi, rất nhỏ con, rất dơ bẩn và, quần áo rách rưới của nó đã nói lên nó rất nghèo.

-Một bệnh nhân?

Karen hỏi khẽ. Móc ngón trỏ dưới góc khay, Brice lắc nó vừa đủ nhẹ để bảo đảm nước phân giải tác động đều khắp mặt của dương bản.

-Bệnh nhân cũ. Gia đình nó đã rời khỏi địa phương này cách đây ba tháng.

Khi dương bản được rửa xong, Brice bật đèn sáng lên và xem xét nó:

-Anh nghĩ, cần thêm độ tương phản.

Anh chỉ vào một góc của tấm hình sáng hơn phần còn lại:

-Và thêm một ít thời gian ở đây.

Brice bỏ tấm hình vào chậu nước sạch, tắt đèn rồi lập lại quy trình tráng, sửa đổi những điểm anh muốn. Khi tấm hình đó được tráng xong và xem xét, anh quyết định anh muốn nó có hiệu quả hơn. Vì thế sau khi điều chỉnh độ cao của đầu máy phóng đại, anh thực hiện bản in thứ ba. Khi cả ba tấm nằm trong chậu đỡ, anh lấy một âm bản khác và thực hiện bản in thử.

Lần này Brice yêu cầu Karen thực hiện công việc. Từ tốn và ngắn gọn, anh giải thích mục đích của mỗi bước, hướng dẫn nàng về việc phơi ảnh và thời gian cần thiết để hiện ảnh. Khi điện thoại không dây anh đặt ở góc phòng reo, Karen đã lãnh hội được bài anh giảng và tiến hành trong vài phút trước khi anh quay lại.

-Có vấn đề?

Vừa hỏi nàng vừa bỏ bản in mới làm xong vào nước sạch rồi ngược nhìn anh. Brice không có vẻ hài lòng.

-Đúng. Anh sẽ phải đến bệnh viện gấp trong vài phút nữa.

-Có điều gì vậy?

-Tai nạn xe. Một đứa bé bị văng khỏi xe.

Mạch Karen đập nhanh hơn:

-Mấy tuổi?

-Năm.

-Đi đi.

Nàng hỏi.

-Chưa. Nó cần được chiếu X- quang, và chuyên gia chỉnh hình sẽ săn sóc nó. Cha mẹ nó gọi anh chủ yếu để yên tâm họ đã làm mọi việc họ nên làm.

-Một trong hai người lái hả?

-Không. Thằng bé trong xe với bà nó. Chỉ có nó bị thương, gãy một cánh tay, có thể một vài xương sườn. Nó sẽ tốt thôi, nhưng họ muốn giữ nó lại bệnh viện qua đêm, và mẹ nó nói nó sợ. Nếu anh ở đó khi họ đưa nó vào phòng, anh có thể giúp trấn an nó.

-Em nghĩ điều đó thật hay.

Karen nói kèm theo nụ cười thán phục. Brice nhúu mày và có vẻ hơi cáu:

-Anh không đi. Anh thật sự muốn làm việc ở đây thêm một chút nữa. Thôi nào. Hãy xem chúng ta có thể làm được gì trong hai hoặc ba mươi phút nữa. Sau đó anh sẽ đi.

-Anh có chắc bây giờ anh không thích bỏ đi không? Em sẽ...

-Anh không bỏ em lại một mình với những âm bản của anh.

Karen chăm chú nhìn gương mặt anh qua ánh sáng đỏ mờ mờ. Anh trông có vẻ nghiêm túc.

-Em không ăn cắp chúng đâu.

-Em có thể làm trầy chúng. Một vết trầy, và âm bản hết hay.

-Em có làm trầy tấm nào chưa?

-Em chỉ mới thao tác một tấm.

-Và em đã làm trầy nó hả?

Giọng nói bắt đầu gay gắt. Nàng không thích bị nói chuyện lép vế, nhất là khi nàng chẳng có gì sơ suất để biện hộ nó.

-Không.

-Vậy em không phải là nguyên nhân mất mát. Và vì anh đã cảnh báo, em có thể cẩn thận.

-Về các dấu tay. Đâu phải các vết trầy.

-Chà! Em nhất định không chịu thua, đúng không?

-Còn anh?

Một sự im lặng bao trùm lấy hai người chỉ vì cái gì đó bất di bất dịch trước khi Karen cuối cùng quay trở lại máy phóng, rất cẩn thận lấy âm bản ra, rất thận trọng cất nó vào bao đựng rồi lên tiếng:

-Tiếp theo là gì?

Brice với lấy bao đựng khác, nhưng tư tưởng anh vẫn còn lẩn quẩn điều anh vừa nói. Chà. Em nhất định không chịu thua, đúng không? Và đó là một trong những chuyện kéo anh lại nàng mãi mãi. Nàng không sợ dọa dẫm. Nàng không chịu bỏ đi khi anh tỏ ra suồng sã. Với ngoại hình mảnh dẻ, nàng là một phụ nữ cứng cỏi.

Trở về thực tại, đầu óc Brice quay sang việc bản in nào được rửa, anh thấy thế dãy âm bản vừa lấy ra bằng một âm bản khác. Karen hoàn toàn bất ngờ khi thấy chính gương mặt nàng hiện ra trên giá đỡ máy phóng.

-Anh chụp cái này khi nào vậy?

-Tại khu buôn bán.

-Em tưởng anh chụp vòi phun nước.

-Đúng rồi. Em đứng trong tầm chụp.

Karen ngắm nghía bức hình:

-Em trông ghê quá.

-Trông giống như em đang thích thú.

-Em trông giống còn mèo mập.

-Không phải mập.

-Vậy thì hả hê. Và lười biếng.

-Em trông rất thoải mái.

Hơi ấm của anh sát lưng nàng và hình ảnh trên giá đỡ mang lại những kỷ niệm đáng yêu, Karen cảm thấy mình bình tĩnh hơn trước những giây phút nàng trải qua trước đó.

-Em đang lắng nghe tiếng vòi nước phun. Nó nhắc em nhớ lại một dòng suối chảy róc rách, và em đang nghĩ thật là hay biết bao để ra ngoài, vào trong một khu rừng bên cạnh dòng nước và... ngồi. Thật hay khi ngồi tại đó, giữa nàng hàng cây cao bóng mát. Chỉ ngồi thôi. Không phải làm việc. Không nghĩ ngợi về việc làm. Không chạy đôn chạy đáo hoặc nghĩ đến việc chạy đôn chạy đáo. Chỉ ngồi thôi.

Karen cảm thấy người anh chạm vào nàng liền thả lỏng người tựa vào đó. Một cảm giác rất hay.

-Một giọng nói mơ hồ nằm sâu trong lương tâm em tiếp tục bảo em rằng lẽ ra em phải có cảm giác có tội, nhưng em không phải vậy.

-Hối cái hả?

-Không phải lúc hỏi. Hãy hỏi khi em mở sách vở ra để làm tất cả công việc đáng lẽ em phải làm tuần rồi.

Brice vòng tay quanh eo nàng:

-Bây giờ muốn hỏi.

Nhắm mắt lại, Karen đáp:

-Không. Bây giờ em không cảm thấy có tội.

-Em cảm thấy có tội về việc ở lại nhà anh không?

-Thỉnh thoảng.

-Tại sao?

-Em không phải là kẻ ăn bám.

-Nhưng em thích ở đây không?

Karen lưỡng lự vì rối trí bởi cảm giác của hơi thở anh phà vòa má nàng. Khẽ nhích đầu, nàng nhận thêm cảm giác mạnh mẽ của cằm anh trên da nàng.

-Vâng. Em thích ở lại đây.

Khi miệng anh chạm cổ, nàng ngược đầu lên cho anh tiếp cận tốt hơn:

- Em thích... ở đây.

Rồi thì thào:

-Nhưng không nên. Nó tạo thành thói quen. Và em sẽ phải ra đi sớm.

Brice yêu mùi hương nàng, yêu sự mịn màng của làn da nàng. Anh cố gắng giữ khoảng cách, nhưng bây giờ anh muốn chạm vào người nàng.

-Em có thể ở lại đây.

-Không phải mãi mãi. Cuộc sống của em là ở Syracuse.

Bàn tay anh di chuyển cao hơn:

-Điều đó không bắt buộc phải thế.

-Chắc chắn nó phải vậy.

Giọng nàng căng thẳng. Ngực nàng phập phồng chờ đợi:

-Căn hộ em ở đó, còn việc làm, các tiết học.

-Tại đây em đang xử lý tốt mọi việc rồi.

-Không...

Nàng nín thở khi tay anh chạm vào, rồi khe khẽ gọi tên anh theo cái cách mà những từ khác không cần thiết nữa. Giọng Brice dịu dàng:

-Được rồi. Hãy thư giãn nhé.

Giọng nàng có vài nốt cao hơn:

-Anh không nên làm điều này. Anh phải đến bệnh viện.

Giọng anh khẽ khàng:

-Anh thích có em ở đây.

Nàng xoay đầu tựa ngực anh:

-Nhưng em không thể ở lại mãi mãi.

-Em đã hứa với anh đến khi kỳ nghỉ hè chấm dứt.

-Em biết.

-Vậy thì chẳng có gì để em trở về Syracuse.

-Không phải ngay bây giờ.

Karen rúm người. Đôi tay Brice bắt đầu lướt trên cơ thể nàng.

-Thư giãn... thư giãn.

Anh thì thầm khi nàng dường như gặp khó khăn bắt kịp nhịp thở. Hai tay nàng vòng quanh lưng anh và xiết chặt.

-Anh phải đến bệnh viện.

-Chưa tới lúc.

Anh cắn nhẹ vào vành tai nàng, rồi ngoạm lấy nó, và khi nàng chưa kịp hoàn hồn, bàn tay anh đã nằm phía dưới lớp áo len...

... Cơ thể Karen vẫn còn run rẩy, hơi thở hỗn hển khi nàng lấy hai tay che mặt và phát ra những tiếng nức nho nhỏ, tức tưởi.

-Đừng.

Brice ra lệnh qua hơi thở.

-Em ân hận. Điều đó đáng lẽ không nên xảy ra.

Giọng nàng nghèn nghẹt qua tiếng khóc.

-Đừng nói thế.

Brice lên tiếng có vẻ cáu gắt.

-Em bối rối quá.

-Bởi vì em là người phụ nữ lần đầu tiên trải qua giây phút đam mê.

Brice xoay nàng lại đối mặt mình, có lẽ dùng nhiều sức hơn cần thiết, nhưng anh không có ý định làm nàng mất đi cảm giác tuyệt vời như anh đang có. Nâng gương mặt nàng lên trong đôi bàn tay, giọng Brice trầm đục:

-Điều đó xảy ra bởi vì đúng lý nó phải vậy. Nó dần hình thành suốt những ngày qua.

Karen cố lắc đầu, nhưng anh chỉ cho phép nó hơi động đậy. Nàng vẫn có thể nói được.

-Không. Những gì đang hình thành suốt mấy ngày qua là chúng ta đang chung đắp tình yêu. Còn điều xảy ra ngay bây giờ là chỉ một mặt. Đáng lẽ em có thể dừng lại.

-Và anh đã không cho em là điều đó.

-Vậy là lỗi của anh.

-Lỗi anh vì điều gì? Có gì quá tồi tệ về chuyện đó à?

-Rõ ràng đầu óc anh chẳng có gì ngoài chuyện đó!

Câu nói khiến anh chưng hửng một lúc:

-Em... nghiêm túc chứ?

Karen cố vùng thoát ra, nhưng Brice dễ dàng xiết nàng trong vòng tay và giữ nàng sát hơn.

-Thấy chưa? Anh đâu có thỏa dạ. Em cảm thấy anh... cảm thấy anh... coi đó...

Thái độ nàng quá ngây ngô đến nỗi Brice phải bật cười khan.

-Anh vẫn còn.

Brice thừa nhận, nửa đùa nửa thật:

-Đúng. Anh chưa hả dạ. Và nếu không có vấn đề người ta đang chờ anh tại bệnh viện, anh chắc sẽ vác em lên lầu và tiếp tục yêu nhau.

Anh buông nàng ra rồi tiếp:

-Chúng ta sẽ có chuyện đó, Karen. Ít nhất là vậy, nếu em ở lại đây đêm khác. Vì vậy có lẽ hay nhất là bây giờ anh phải đi. Em nên dành một ít thời gian nào đó để suy nghĩ liệu em muốn điều anh làm không.

Brice quay đi bước ra.

-Anh đi?

Karen hỏi một cách ngờ nghệch. Giọng nàng vẫn còn run. Và anh dư âm vẫn còn.

-Phải.

-Anh không thể bỏ đi giống... giống như thế.

-Tại sao không?

-Nhưng còn những món này... Karen đưa mắt nhìn đầu máy phóng, vẫn còn chiếu hình chụp gương mặt nàng.

-Để nó đó. Anh sẽ dọn dẹp khi trở về.

Cùng với câu nói, và cũng không biết nên nói thêm điều gì, anh khuất dạng.

Chương 10

Đêm đó Karen trần trọc không ngủ được. Nàng đang nằm thao thức trên giường thì Brice từ bệnh viện trở về lúc một giờ sáng. Khoảng hai giờ, anh vẫn không đến với nàng, và đến ba giờ, nàng hiểu ra anh không có ý định đó.

Karen thất vọng, chán nản và tự ái.

Vào lúc bình minh bắt đầu xuất hiện, nàng cảm thấy suy sụp tinh thần. Hy vọng một ly sữa ấm có thể xoa dịu mình, Karen rón rén đi xuyên qua hành lang còn tối xuống nhà bếp. Khi đến ngưỡng cửa nàng dừng lại, sững người bất động bởi hình ảnh trước mắt nàng.

Brice đang đứng quay lưng lại nàng. Hai tay anh dơ thẳng, bàn tay xòe ra áp trên đỉnh quầy. Đầu cúi xuống. Nhưng không phải dáng đứng của anh làm nàng nín thở. Mà chính đôi giày đôi giày anh đá bừa bãi một bên, chính cái nón và đôi găng tay len, bộ đồ chạy thể thao và áo thun cổ rùa bị vút ngổn ngang trên bàn và các ghế... trên mình anh chẳng có gì ngoại trừ chiếc quần

soóc chạy thể thao và lớp mồ hôi mỏng lấp lánh.

Mạch máu nàng bắt đầu tăng tốc. Karen từng tưởng tượng đáng vẻ anh dưới lớp y phục, nhưng sự tưởng tượng của nàng bị phai mờ trước con người anh bằng xương bằng thịt. Anh hoàn toàn nam tính. Đôi vai được mở rộng bởi những cơ bắp cuộn cuộn, thon thon ở hai đầu đi xuống đôi cánh tay và thân mình. Nàng có thể hình dung được các cơ bắp đáng trầm trồ đó, những nàng không tưởng tượng nổi tính đối xứng của chúng ở hai bên xương sống từ bả vai xuống đến hông. Nàng cũng không dự kiến làn da anh mịn như thế hoặc đôi chân săn chắc như thế. Trước đây, nàng biết anh có sức thu hút, nhưng chưa bao giờ nàng cảm thấy anh phát ra “từ trường” mạnh như lần này.

Rồi từ từ, anh quay lại, và nàng không biết mình ở chốn nào. Bộ ngực anh như một điều khắc, một kiến trúc xương và bắp thịt đầy tính mỹ thuật.

Biết rằng cả cơ thể mình đang căng ra, Karen nhướng mắt lên. Đôi mắt anh buồn và tự ti, ham muốn và nghi ngại. Để trả lời, vì rằng xúc cảm của nàng cần được thể hiện thích đáng, Karen lặng lẽ tiến vào phòng và đứng trước anh. Bàn tay nàng run run nâng lên, chạm vào da anh.

Nó nóng, ươn ướt và tràn đầy sức sống. Lòng bàn tay nàng lướt trên nó, nhẹ nhàng như lông tơ. Mồ hôi anh làm trơn da, giúp tay nàng vuốt ve dễ dàng.

Từ vai này sang vai kia và thấp xuống, nàng tìm hiểu anh với một cảm giác lạ lẫm; hai bàn tay nàng trượt em ái trên hai cánh tay anh xuống đến cổ tay rồi chạm vào eo anh và hướng lên trên. Khi chúng lướt qua ngực, Brice đột nhiên hít mạnh, nàng ngược nhìn lên.

Tóc anh rối bù, mặt lún phún râu hàm sau một ngày chưa cạo, môi mím lại đòi hỏi, mũi anh phập phồng theo hơi thở. Mắt anh rực lửa nhìn nàng.

Karen mân mê má anh, luồn các ngón tay vào mái tóc bờm xờm. Ngón cái khẽ chạm môi anh, mu bàn tay vuốt ve cằm rồi tai anh. Rồi họ... môi kề môi.

Nụ hôn nhẹ nhàng, như thăm dò, tìm hiểu và khi Brice chắc chắn nhập cuộc, nó kéo dài và đắm đuối...

Hai tay đóng khung mặt nàng, Brice dừng lại. Anh chắc sẽ không bao giờ có cái nhìn đầy đủ

về nàng lúc cả hai có cùng cảm giác mê mẩn, nếu anh không tận dụng dịp này. Và đây, anh có thể cảm nhận, nghe, nếm niềm cảm hứng của nàng rõ ràng như anh có thể thấy nó.

Cái liếc mắt trao đổi trong giây lát đó là tất cả những gì họ cần. Rồi môi họ lại gặp nhau, nhưng lần này tay họ bận rộn.

Như Meg tình cờ bắt gặp, cô ắt nghĩ cả hai đang chơi trò cù lét lẫn nhau hoặc người này đang tìm vật gì đó giấu trong người kia. Cuộc chơi càng lúc càng quyết liệt và dường như biến thành trận chiến thật sự khi Brice “tấn” Karen ép sát vào quầy. Còn Karen một tay kẹp cổ anh trong khi chúi mặt vào bả vai anh như muốn cắn. Tóc nàng rối tung.

Tuy nhiên, Meg chắc chắn sẽ chuồn êm, khi cuối cùng cô nhận ra họ đang diễn trò na ná như cô với chồng.

Karen khẽ lên tiếng phản đối khi Brice tự động tách ra khỏi nàng.

-Chỉ một lát thôi.

Anh thì thầm, rồi “đỡ” nàng lên hai tay, anh bế nàng lên thẳng cầu thang đến phòng ngủ của anh. Anh dẫn dắt nàng lên đỉnh cao của sự tuyệt vời và để lại nơi nàng tâm trạng mê mẩn.

Đó là lý do tại sao Karen không nghe rõ khi Brice nói anh yêu nàng.

-Anh nói cái gì?

-Yêu em.

Một nụ hôn dịu dàng đặt lên môi anh. Nàng nức nở như muốn nhảy lên vì sung sướng; nửa như lo sợ:

-Đúng vậy không?

-Đúng.

-Tại sao?

-Ý em muốn nói gì, “Tại sao?”

-Anh tìm thấy nơi em điều gì để yêu?

Brice nhìn xuống nàng. Anh không thể tin điều nàng đang hỏi, nhưng nàng dường như hoàn toàn nghiêm túc.

-Anh nghĩ em thông minh và lý thú. Em cần mẫn. Em tò mò và đam mê học hỏi.

-Anh đang nói rằng anh kính trọng em.

-Không phải là sự kính trọng là nền tảng của tình yêu hả?

-Anh có thể kính trọng một phụ nữ mà không yêu cô ta.

Brice làm thinh.

-Vậy nó là cái gì?

Karen tiếp tục “thọc” nhẹ:

-Anh cảm thấy gì, sâu bên trong đó?

-Anh cảm thấy anh muốn em ở đây mãi mãi với anh.

Anh nói bằng giọng nhát gừng nhưng không phải bức dọc:

-Anh chưa bao giờ cảm nhận điều đó trước đây.

-Phải có chứ; lúc anh lập gia đình.

-Không. Lúc đó anh chỉ nghĩ anh nên lập gia đình, và anh phác họa một tương lai trước mắt. Thế thôi. Anh không nghĩ đến việc lâu dài.

Karen dò xét mắt anh:

-Bây giờ anh đang nghĩ?

Rất chậm rãi, Brice gật đầu.

Karen xiết anh trong vòng tay nàng với ý nghĩa gần gũi anh nhiều hơn nàng mong đợi. Điều này không thể được, nhưng nàng vẫn cố gắng vì càng gần gũi anh càng cho nàng nhiều nhận thức, và anh càng làm như thế, nàng càng ít lo nghĩ về một việc có thể hủy hoại hoàn toàn tình cảm giữa hai người.

Một lát sau, đôi tay nàng bắt đầu run lên. Tiếp theo là đôi bờ vai nàng. Và điều đó khiến Brice bất an.

-Karen?

Nàng không trả lời.

-Karen?

Luồn bàn tay dưới cánh tay nàng, anh nâng nàng lên. Hình ảnh nàng nước mắt quanh tròng khiến ngực anh như bị đá đè. Đặt nàng nằm thoải mái trên giường, Brice ngồi thẳng lên, giọng hốt hải:

-Có chuyện gì vậy?

Thoạt đầu, Karen không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn vào mặt anh. Nét diễn cảm của anh dịu dàng, nồng thắm hơn bất cứ lúc nào nàng từng thấy, và điều đó càng làm nàng ghen ngào hơn. Chỉ sau vài tiếng nấc thổn thức và nuốt mạnh, nàng mới bật thành tiếng:

-Em cũng yêu anh.

Rồi Karen quàng tay quanh cổ Brice và lặng lẽ cho anh có thể... hoặc muốn giữ nàng bao lâu tùy ý.

Brice chắc sẽ là một kẻ hạnh phúc nhất trên đời nếu anh không phải là người có những suy

tư sâu sắc về tình cảm con người. Không phải anh sống độc thân có nghĩa là anh không hiểu tại sao người khác chọn. Nghề nghiệp chuyên môn của anh đòi hỏi một sự sáng suốt nhất định và sự am hiểu đời sống tâm lý. Anh có yếu tố đó, không nhiều thì ít.

Anh tin rằng Karen yêu anh. Anh tin rằng nàng muốn tình yêu nàng dành cho anh không bao giờ phai nhạt như chính anh muốn. Nhưng có điều gì đó làm nàng phiền não, và anh không biết nó là cái gì.

Trong khoảng thời gian này cả hai tận hưởng hạnh phúc bên nhau. Karen cười và cười thường xuyên, Brice trân trọng điều đó vì nó là một chiến thắng. Nhưng nụ cười của nàng không tươi tắn như anh mong muốn. Nàng không cười một cách thoải mái vô tư lự như đáng ra phải thế.

Vì thế anh bắt đầu tấn công lần lượt từng mối lo âu của nàng.

Brice tự hỏi liệu nàng có nghĩ anh muốn nàng bỏ trường không. Vì thế trong khi chở nàng ngược về Ithaca vào trưa Chủ nhật, bằng lối diễn đạt tự tin anh nói anh cho rằng nàng nên kết thúc, và anh chắc chắn nàng có thể chuyển sang trường Cornell vào cuối năm nếu nàng muốn, và, nếu có, nàng vẫn có thể lui tới thường xuyên Syracuse.

Brice tự hỏi liệu nàng có nghĩ anh muốn nàng thôi việc không. Anh muốn nàng như vậy, vì thế anh đề cập điều đó tế nhị hơn. Họ đang trên đường từ nhà đi thăm bà Rowena vào chiều Chủ nhật - một cuộc viếng thăm kết hợp đầu tiên của họ và được bà Rowena nhiệt tình nhắc nhở - thì anh hỏi Karen nghĩ gì về công việc.

-Điều đó còn tùy.

Karen nhỏ nhẹ đáp. Mắt nàng dán xuống con đường:

- Em muốn làm việc đó phù hợp với bằng cấp của em một khi em lấy được, nhưng em cũng muốn vài chú nhóc. Em không chắc em có thể thực hiện được cả hai và đều tốt đẹp không.

Bất ngờ trước câu trả lời cá biệt đó, Brice mất gần cả phút mới lấy lại được nhịp thở. Anh chắc sẽ ôm nàng nếu không vì hai tay bận cầm vô lăng. Phương án tạm thời hay nhất là nắm chặt tay nàng trong tay anh:

-Nếu ai đó có khả năng này, anh bầu em.

Rồi hắng giọng:

-Nhưng đó là điều chúng ta phải chờ thời gian để thảo luận. Anh đã suy nghĩ nhiều về hiện tại. Em sẽ không phải làm việc. Em sẽ không có nhu cầu kiếm tiền...

Anh vội tiếp:

-Nhưng nếu em muốn làm việc, anh thông cảm điều đó. Vấn đề duy nhất chính là giờ giấc của em tại Pepper Mill. Nếu em lưu lại đó, chúng ta sẽ không có nhiều thời gian gần gũi nhau, vì thế anh tính rằng em có thể tiếp tục với McGuire nếu em muốn...

- Em thích ở đây hơn.

Nàng từ tốn ngắt lời.

Brice nhìn mặt đường một hồi rồi nhìn nàng qua khước mắt:

-Em chắc chứ?

-Anh phiền hả?

-Quý tha, không!

Thế là vấn đề đó được giải quyết, và cả ngày thứ Hai, trong khi Karen cúi đầu vào bài vở cho kỳ thi sắp đến, Brice không thích đề tài nào khác hơn là tập trung vào việc nuông chiều nàng và làm tất cả những điều cần thiết để trợ giúp nàng.

Vào cuối tuần, mặc dù nàng đã thi xong, anh lại đối mặt với những chuyện cũ. Nàng rõ ràng đã được thư thái và đang trông ngóng kỳ nghỉ, nhưng anh vẫn nhận diện được nỗi lo đó, cho dù nàng cố đè nén. Anh cảm nhận nó qua cái cách thỉnh thoảng nàng chạm tay vào anh rồi giật lệ ra. Anh nghe nó khi bắt được cái đuôi của tiếng cười. Anh thấy nó qua một thoáng suy tư hiện ra trong mắt nàng nhanh đến nỗi anh rất có thể bỏ qua nếu không cực kỳ quan tâm. Nhưng anh thật sự quan tâm. Và quan tâm hơn bao giờ hết. Anh muốn Karen được hạnh phúc. Anh được sinh ra để tạo dựng hạnh phúc cho nàng. Điều đó nhanh chóng trở thành nỗi ám ảnh.

Thất bại trong việc định vị rõ căn nguyên nỗi lo cả nòng, Brice quyết định cần phải thẳng thừng hơn, nhưng phải đi chung với tiếng cười, anh tính trước, vì anh khét tiếng về tánh “nói toạc móng heo”. Tuy nhiên anh khác với Karen. Nàng ít tự tin hơn... ít thẳng thừng hơn. Nàng không muốn sống trong xung đột, vì vậy anh sẽ theo sách lược hòa bình.

Nên, tối thứ Sáu, sau khi anh cùng nàng ăn tối và nhâm nhi rượu vang để mừng sự khởi đầu kỳ nghỉ của nàng, sau khi đã “yêu” nhau trước lò sưởi phòng khách, bằng một sự dịu dàng mà anh không ngờ mình có thể làm được, anh nằm nghiêng và đối mặt nàng, giọng nàng từ tốn:

-Có điều gì đó làm em phiền muộn. Nó là gì vậy?

-Đâu có gì làm em buồn.

Karen trả lời kèm theo nụ cười, nụ cười rạng rỡ đủ để đánh lừa bất cứ ai, trừ anh.

-Có.

Nàng lắc đầu, tay lần theo khoe miệng anh. Hai tay áp lấy tai anh, nàng kéo sát vô để hôn, rồi nàng hỏi anh có thích bánh kẹp nhân táo không, nàng muốn làm cho bữa sáng. Anh nói anh khoái chúng, nhưng chỉ với si rô nhựa cây phong thứ thiệt, điều đó mở màn cho một cuộc thảo luận về cách chế biến gia vị làm ngọt, và nó đã thay đổi một cách hiệu quả chủ đề.

Brice trở lại chủ đề vào ngày Chủ nhật, khi bắt được nàng với ánh mắt trầm ngâm hướng ra cửa sổ. Anh hỏi nhưng nàng lại chối.

Vào tối thứ Hai, khi nhận thấy Karen không thể tập trung vào quyển sách đang đọc, Brice lặp lại câu hỏi. Nàng mỉm cười, nói mình hơi mệt và liền sau đó chúi đầu vào lòng anh... ngủ gục.

Thứ Tư anh hỏi nữa, lần này là khi bàn về nhẫn cưới và vì không thể quyết định mình muốn loại nhẫn cưới nào, nàng chỉ còn cách vòng tay quanh người anh, tựa má nàng vào vai anh và năn nỉ anh cho thêm một ít thời gian nữa.

Thứ Năm anh không hỏi, nhưng anh bỏ ra gần cả buổi tối xem nàng giả vờ để hết tâm trí vào bộ phim. Brice cảm thấy khó xử. Anh bắt đầu nghĩ ngợi mông lung rằng tận đáy lòng, nàng không muốn kết hôn. Khi anh không tìm ra bất cứ lý do khả dĩ nào có thể giải thích tâm sự

nàng, anh bắt đầu nghĩ đến những giả thuyết kỳ quái.

Ngày thứ Sáu Brice cảm thấy bút rút; đối với anh Karen là cả bầu trời. Cả hai gần gũi nhau một thời gian ngắn, và nàng thay đổi tâm trạng anh. Nàng thổi vào nó một luồng sinh khí mới. Nàng làm nó hưng khởi. Khi gần nàng, anh cảm thấy rộn rã, hăng hái hơn chính bản thân anh có. Anh ngừng chiến đấu với những hồn ma và anh cảm thấy yêu đời hơn vì hạnh phúc nàng mang đến cho anh.

Ý tưởng một lý do bí ẩn nào đó khiến anh có thể mất nàng làm anh day dứt và khi day dứt anh tự thu mình lại, dăm chiêu thở dài. Điều đó được thể hiện cụ thể khi, vào trưa thứ Sáu, nghĩ khám bệnh sớm, Brice đi cùng Karen viếng thăm bà Rowena.

Nàng không hiểu tâm sự anh:

-Một ngày làm việc tồi tệ?

Karen hỏi khi anh khoác bộ mặt lạnh như tiền hướng đến khu điều dưỡng.

-Ồn.

-Không có ca nào nghiêm trọng chứ?

-Không.

Nàng im lặng, một lát sau, khi gương mặt anh vẫn còn cau có, nàng liền gọi chuyện:

-Anh vẫn muốn lái xe đi Vermont ngày mai chứ?

-Phải.

-Anh chắc ở đó có tuyết không?

-Có tuyết trên đỉnh Killington cho đến ngày bốn tháng Bảy.

-Em sẽ không làm anh chậm lại chứ?

Trước đây, Karen chưa từng leo núi, nhưng anh khẳng khẳng bảo nàng cố thử.

-Em sẽ không làm anh chậm lại.

Câu nói thật, nhưng lòng anh nghĩ về chuyện khác, như thể nàng làm anh chậm lại là điều cuối cùng trong những mối bận tâm của anh. Còn nàng thắc mắc không biết mối bận tâm đầu tiên của anh là gì.

Vì vậy, khi xe rẽ vào đường dành cho xe chạy trong khu dưỡng đường, Karen không nói quanh co nữa và đi thẳng vào đề:

-Có chuyện gì không đúng hả?

-Không?

-Anh trông không có vẻ xúc động ở chỗ này.

-Đúng. Anh thích thăm nội anh ở bất cứ nơi nào trừ nơi đây.

Karen chớp mắt, lặng lẽ không nói thêm lời nào nữa.

Bà Rowena đang chờ họ. Đầu óc bà chứa đầy những câu hỏi, bà muốn biết Karen cảm thấy thế nào, nàng làm gì với thời gian của mình và có vui vẻ không. Bà hỏi họ đã quyết định về hôn nhân chưa, và Karen đáp chưa. Bà hỏi Karen đã dọn những món cuối cùng khỏi căn hộ chưa, Karen lại đáp chưa. Bà đề cập đến một trong số những bà bạn ở khu điều dưỡng vừa ra ngoài để chọn mua một chiếc áo đầm dành cho ngày cưới của cháu dâu bà, Karen không thốt lời nào.

Bà Rowena rơi vào im lặng. Karen nhìn bà mỉm cười. Brice cũng làm giống vậy. Họ đang chia nhau cái ghế bành lớn, Brice trên chỗ ngồi, Karen tựa vào chỗ gác tay. Ánh mắt bà Rowena chậm rãi đảo từ gương mặt người này sang người kia, rồi bà nói, như thể bà chưa hề bị đột quỵ:

-Đây là một sai lầm.

Brice nhú mào:

-Là cái gì?

-Hai đứa.

Đến lượt Karen:

-Ý bà muốn nói gì?

Ánh mắt bà nhìn Brice:

-Anh...kh...không nên cùng nhau. Anh sẽ không quên điều gì xảy ra.

Tim Karen bắt đầu đập thành thịch. Nàng nghĩ bà Rowena sẽ là mối nối giữa Brice và nàng. Bối rối, nàng liếc nhìn Brice, nhưng anh đang cau mày nhìn bà nội và nói bằng giọng được kiềm chế:

-Cháu nghĩ tốt hơn bà nên tự giải thích.

Bà Rowena không do dự:

-Karen đang lái xe thì đụng bà.

-Nhưng đâu phải lỗi cô ấy.

-Nhưng cô ta...đ...đang lái.

-Cô ấy đã được xử và không có kết tội.

-Bồi thẩm đoàn biết gì?

-Nội...

Brice nhỏ nhẹ cảnh báo. Bà Rowena không vì thế mà bỏ cuộc:

-Karen đụng bà. Một...b... bồi thẩm viên tuyên bố cô ta không có tội. Vụ án hợp...ph...pháp được xếp lại, nhưng anh vẫn tin cô ta có lỗi. Làm thế nào anh có thể nghĩ đến việc trải qua quãng đời còn lại của anh với cô ta?

Brice chồm người về phía trước, chống hai khuỷu tay lên đầu gối, nhịp nhịp hai nắm tay:

-Cháu không tin cô ấy có lỗi.

-Cháu tin.

-Có thể đã vậy. Bây giờ thì không.

Bà Rowena ngồi đó, lặng lẽ dò xét anh, e ngại anh thay đổi ý nghĩa đột ngột. Không có vấn đề đó với anh:

-Cháu cần ai đó để đổ lỗi cho những gì đã xảy ra với bà. Cháu không giỏi trong việc trút cơn giận dữ anh vào mặt trăng không lộ dạng đêm đó hoặc vào sự chật hẹp của con đường hay vào chiếc xe bà đi. Chỉ có Karen. Cô ấy đã ở đó. Nhưng phải chi cháu biết cô ấy từ lúc đó. Không có sự lơ đãng, khinh suất hay sự nhấn tâm nào trong xương tủy cô ấy.

Bà Rowena để lời tuyên bố đó lắng đọng một lúc trước khi nói:

-Anh đang yêu. Điều đó...làm... anh mù quáng.

Vai Brice nhô lên vì căng thẳng, giọng anh đánh và trầm:

-Cháu không nghĩ có bất cứ điểm nào trong cuộc nói chuyện này.

Bà Rowena không đồng ý:

-Có. Anh phục vụ cô...cô ta khi cô...b...bệnh bởi vì anh biết cô ấy th... thăm bà. Bây giờ cô ấy khỏe rồi. Có phải việc bàn về chuyện hôn nhân không thúc đẩy tình cảm giữa chủ và khách đi quá xa không?

-Cháu không tin cháu đang nghe chuyện này.

Brice lẩm bẩm và liếc nhìn Karen:

-Bà có vấn đề gì vậy?

Karen không thể trả lời. Nàng đang bận dò xét gương mặt bà, cố tự hình dung ra sự việc. Miệng bà lão chu lại:

-Đó là sự phản bội.

-Vớ vẩn.

-Đừng dùng...ng... ngôn ngữ đó với bà, Brice Carlin.

Brice ngồi thẳng lên, nét mặt đanh lại:

-Cháu sẽ dùng bất cứ ngôn ngữ nào cháu muốn, và không có từ nào tốt hơn để diễn tả điều bà mới nói. Cháu không hiểu bà. Bà là người có Karen đến đây trước. Cháu tưởng bà mến cô ấy.

-Bà không phải là người có ý định kết hôn với cô ấy.

-Chết tiệt cái lý của bà.

-Dĩ nhiên rồi.

Karen chột tròn mắt, hết nhìn bà Rowena tới Brice, nhưng anh khó lòng thấy điều đó. Anh quá dốc tâm trong việc đính chánh sự hiểu lầm:

-Cháu là người đang yêu cô ấy, cháu là người sẽ cưới cô ấy, cháu là người có ý định trải qua phần còn lại của cuộc đời với cô ấy, và cháu sẽ không chịu đựng nỗi sự lặp lại loại chuyện bà vừa nói. Trong tai nạn đó Karen có lỗi không nhiều hơn bà. Cháu công khai thừa nhận rằng cháu đã nghĩ vậy một lần, nhưng cháu sai và cháu từ chối phạm sai lầm hai lần. Tai nạn đã xảy ra. Hết. Xong. Cháu hoàn toàn không có ý định bắt Karen đền tội, và cháu sẽ không để bà bắt cháu thấy có tội.

-Anh không quan tâm..t... tới bà ư?

Giọng nói của bà hiền từ một cách kỳ lạ. Nó khiến đôi mắt tròn xoe của Karen quay lại nhìn bà.

Đồng thời, mặt Brice sa sầm vì căng thẳng và nản chí:

-Cháu yêu bà. Đối với cháu, bà có ý nghĩa còn nhiều hơn ba mẹ cháu. Cháu sẵn sàng làm bất cứ điều gì để bà sung sướng. Nhưng cháu sẽ không để bà phá hoại một việc mà đối với cháu và tương lai cháu nó trọng đại hơn bất cứ thứ gì khác trên đời. Nếu bà có ý nghĩa đó trong đầu,

thưa bà, xin bà hãy hôn Karen và cháu để tạm biệt, vì, như thế là giúp cháu, cháu thề...

Karen vội nắm tay anh, khe khẽ lên tiếng:

-Đừng, Brice.

Anh quay sang nàng, cặp mắt đầy phần nộ:

-Anh sẽ không để bà nói rằng chúng ta không thuộc về nhau.

-Bà không...

-Chính bà nói thế! Bà đang nói rằng tai nạn sẽ luôn luôn nằm giữa chúng ta, nhưng bà lầm. Trong những ngày qua, anh không có ý nghĩa về tai nạn.

-Có. Anh có nghĩ.

Karen dịu dàng cãi:

-Anh đã đề cập nó khi chúng ta lái xe đến đây.

-Vậy hả?

-Anh đã ở trong tâm trạng tệ hại, và khi em hỏi anh vì sao, anh trả lời thà anh viếng thăm bà bất cứ nơi nào trừ đây.

Brice có vẻ bối rối:

- Anh có ý nói thế, nhưng nó không dính dáng gì đến tai nạn. Nó phải liên quan đến tình trạng nội anh, hôm nay, ngay bây giờ. Anh không nghĩ đến vì sao và thế nào bà phải đến đây, và anh chắc chắn không nghĩ về sự kiện xe em đụng bà. Đó là một tai nạn, Karen.

Anh vung một tay về nàng:

-Không phải lỗi của em.

Tay kia về bà nội mình:

-Không phải lỗi của bà. Nó chỉ ngẫu nhiên thôi, một sự an bài. Nhưng xong rồi. Lạy Chúa, con cháu nghĩ về nó rồi. Không phải đã đến lúc chúng ta tiến lên sao?

Karen giàn giụa nước mắt.

Lập tức, hai bàn tay nâng gương mặt nàng, anh thì thầm:

-Gì vậy, cô bé?

Nắm chặt hai cổ tay anh, nàng khép mắt im lặng một lúc. Khi mở mắt ra, nàng từ từ nâng hai bàn tay anh lên miệng nàng, hôn vào lòng chúng, hạ thấp chúng xuống nơi tim nàng đang thổn thức, rồi nở một nụ cười. Nụ cười mà anh sẽ đặt cược tương lai anh vào trong đó.

Anh trở mắt nhìn nụ cười đó, rồi mở rộng tầm mắt khắp mặt nàng. Đôi mắt nàng lóng lánh vì nước mắt, rạng rỡ vì tình yêu. Và nụ cười vẫn còn đó, tròn vẹn, không bị trói buộc.

Bước lại gần hơn, anh thì thầm:

-Đúng là như vậy. Đúng là như vậy, phải không nào? Đó là điều làm em phiền não. Em đã nghĩ anh chắc không thể gạt tai nạn ra sau...

Giọng anh nghẹn lại, vài giây sau đó, anh kéo nàng khỏi ghế và ôm nàng vào lòng:

-Anh đã gạt nó đi từ lâu. Khi anh nhìn em, anh thấy người phụ nữ anh yêu. Tai nạn là điều gì đó đã mang chúng ta lại gần nhau.

Anh hơi lùi ra để tìm ánh mắt nàng:

-Anh chẳng quan tâm những gì nội nói...

Giọng anh lại nghẹn, nhưng lần này có dấu hiệu tươi sáng. Anh nhìn Karen một lúc, rồi từ từ quay về hướng bà Rowena. Bà trông có vẻ hả hê.

-Tại sao...bà... mê hoặc...

Anh nói, nhưng sự yêu mến lồ lộ ở từng từ:

-Chuyện phản bội... chuyện vợ vắn! Nội đã dựng lên tất cả. Nội cố ý làm điều đó...

Mắt trợn trừng, anh nhìn thẳng vào mắt. Nàng lắc đầu:

-Em đâu có biết ý đồ của bà là gì đến khi bà diễn hết ba phần tư vở kịch. Lúc đầu, em cũng giống như anh. Nó làm anh đau nhói.

Karen thú nhận bằng giọng rất êm ái. Giọng anh, cũng vậy, trở nên dịu dàng, thân tình:

-Tại sao em không hỏi anh? Nếu em lo lắng về chuyện đó, đáng lẽ em nên hỏi.

- Em không muốn mất anh.

-Không bao giờ có chuyện đó.

-Nhưng em đâu biết điều đó. Em chưa bao giờ có được điều gì đó mà em vô cùng mong muốn.

Ôm nàng bằng cả hai tay, anh đu đưa nàng:

-Em có anh nếu em muốn anh.

-Em muốn.

Karen nhón chân, hai tay bá cổ anh. Gắn một nụ hôn vào tai anh, nàng tiếp:

-Em cũng muốn viên kim cương có hình trái lê, một đám cưới nho nhỏ và tuần trăng mật ở một nơi ấm áp nào đó. Tùy anh chọn.

Brice đặt bàn tay lên mái tóc nàng:

-St. Kitts?

-Tốt.

-Một tuần

-Tuyệt.

-Nhưng hiện giờ em đang nghỉ hè. Chúng ta sẽ đi sau kỳ thi tốt nghiệp của em. Khi nào vậy?

-Tháng Năm

-Quá nóng để đi St. Kitts. London được không?

-London có mưa lúc đó không?

-Anh nghĩ nó có mưa bất cứ lúc nào. Còn Rio?

-Không tồi.

-Hay Yugoslavia... Ven biển Dalmation?

Khi anh nâng đầu nàng lên, Karen nhìn anh cười toe toét:

-Thú vị.

Nụ cười, a ha, nụ cười. Nó hứa hẹn cho một tương lai quá hạnh phúc đến nỗi anh phải tự bắt mình suy nghĩ tiếp:

-Hay nước Úc. Sẽ đi địa điểm nào?

-Anh chọn đi.

-Sẽ đi địa điểm nào?

-Em không biết.

-Sẽ đi địa điểm nào?

- Em không thể quyết định do bị thôi thúc.

-Karen...

-Ven biển Dalmation. Em muốn lưu lại trong một biệt thự bằng đá khổng lồ hướng ra biển và em không muốn làm bất cứ điều gì ngoại trừ tắm nắng, ăn, ngủ và yêu...

-Bà nghĩ...

Tiếng nói bà Rowena vang lên nghe có vẻ phần khởi:

-Rằng có...v...vài điều lỗi tai mỏng manh của bà không nên nghe. Hãy cùng thực... thực hiện cuộc hành trình, đám trẻ. Hai cháu có những ch...chương trình để làm.

Brice buông Karen ra, ngay lập tức nàng cúi xuống và ôm bà:

-Cám ơn bà.

Nàng thì thầm. Đôi mắt lại lóng lánh, nhưng nàng không thể giấu được nụ cười. Ánh mắt bà Rowena ngời sáng. Brice nghiêng người tặng bà lão một nụ hôn phớt lên má:

-Bà chưa nghe phần cuối của câu chuyện này.

Anh báo trước, và khi thẳng người, anh thấy nụ cười mở rộng bắt đầu xuất hiện trên gương mặt bà. Anh đứng ngậy người, im lặng thưởng thức nó. Rồi, quay lại, anh nắm lấy tay Karen, cả hai cùng hướng về nhà.

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>